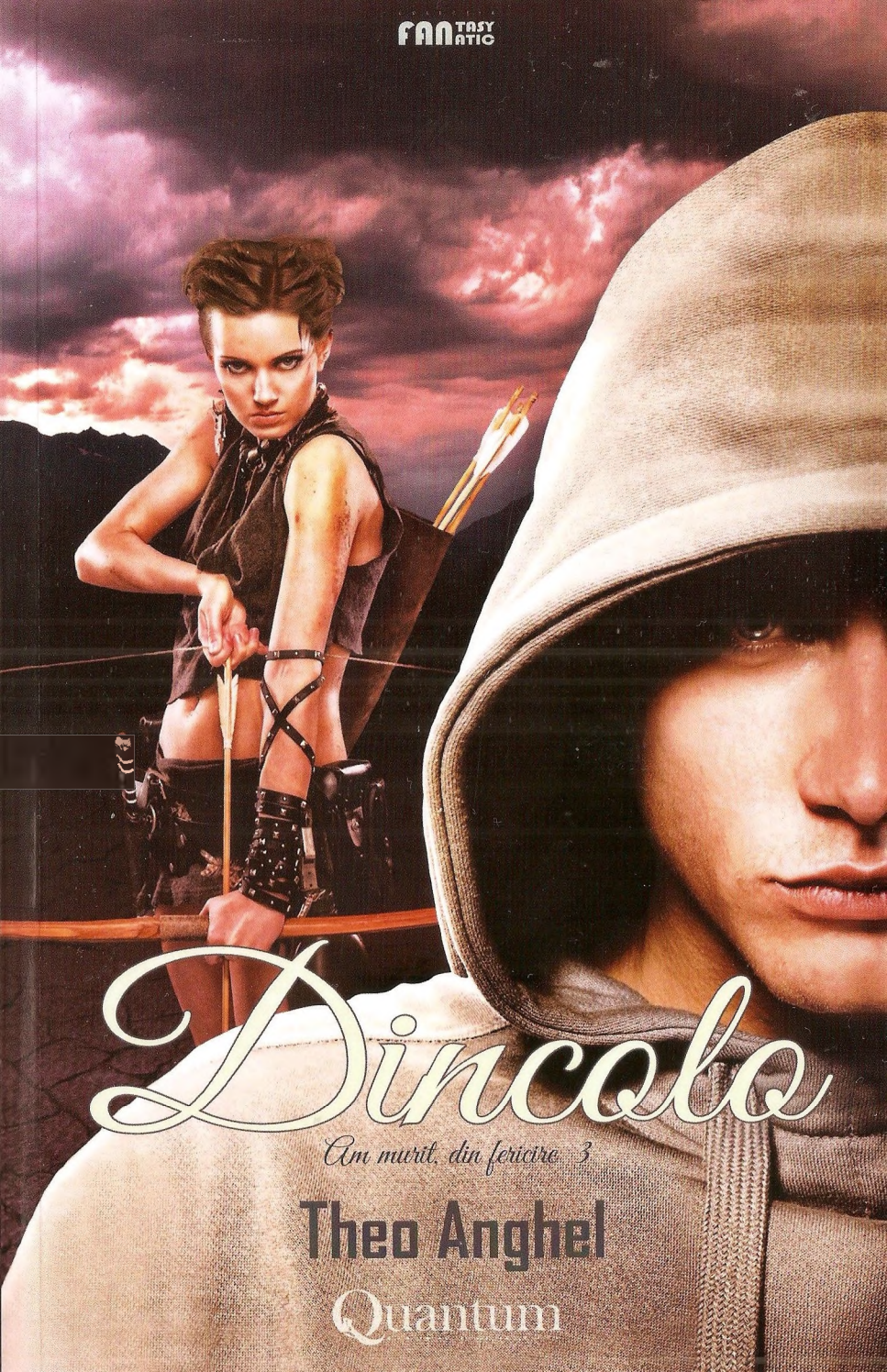

FANTASY
FANATIC

Dincolo

Am murit, din fericire 3

Theo Anghel

Quantum

Theo Anghel

Dincolo

Am murit, din fericire 3

2016

*“Să nu sperați a mai privi la ceruri,
voi, care treceți dincolo cu mine,
în bezna fără veac, în foc și-în geruri.”*

Dante Alighieri - INFERNUL

Capitolul I

— Poate că azi..., rosti ca pentru sine fata blondă, apoi aruncă priviri circumspecte în toate părțile, să vadă dacă i se acorda atenție.

Nu fusese auzită sau, dacă asta se întâmplase totuși, nu stârnise curiozitatea nimănui. Blonda avea glasul slab. Nu reușise niciodată să mențină interesul cuiva până ar fi terminat de enunțat vreo idee. Rămânea cu fraza în aer când ceilalți îi întorceau spatele. Atunci, cu mișcări scurte și violente ale bărbiei, zvârlea priviri furișe – așa făcea mereu – și se ghemuia în colțul încăperii. Acolo stătea ore în șir, cu ochii în pământ, gândindu-se la ceva știut doar de ea.

Alături, în stânga, ședea un bărbat de vreo șaizeci de ani, cărunț, cu expresia feței exprimând cea mai puternică jale. Nu vorbise deloc în cele câteva zile de când mă aflu în *Transeo*. Așa se numea locul în care eram închisă alături de câteva zeci de recuperatori însoțiți de îngerii lor. Nu știu de când înțepenise în poziția aia, așa îl găsisem, și dacă nu l-aș fi văzut, din când în când, inspirând cu putere aerul cald, contagios cu o frică ce ne înțepa viscerele, aș fi crezut că e mort. Apoi urma o fată de culoare, cu obraji pronunțați și rotunzi ca merele, cu părul scurt, încâlcit, și cei mai albi dinți văzuți vreodată la cineva. Mai zâmbea uneori și atunci pomeții se ridicau atât de mult, încât aproape îi închideau ochii. Habar nu aveam dacă zâmbea către cineva sau gândurile ei hălăduiau aiurea prin cotloane mai prietenoase decât cel împărțit cu ceilalți. La mică distanță de ea se afla tot unul cu pielea de ciocolată. Stătea cu mâinile

împreunate ca pentru rugă – poate că exact asta făcea – și degetele împletite nu se dezlipiau de pe buzele carnoase decât atunci când sucea brațele pentru a se uita la ceasuri. Avea un ritual. Privea întâi la cel de recuperator, apoi la ceasul obișnuit, care indică orele. De multe ori am fost tentată să-l întreb cât e ceasul. Pierdusem contactul cu ceea ce numim generic timp. Ușor întoarsă cu spatele la el, ședea o tânără cu părul șaten și de pe ai cărei obraji lacrimile nu se uscau niciodată. Avea în permanență câte o dără lucioasă, când pe un obraz, când pe altul. Nu știu cum de putea plânge atâta. Și ce fel de recuperator fusese, dacă se lăsa atât de iute doborâtă?

Dar ce spun? Doborâți eram cu toții, doar că fiecare o simțea în felul lui.

Mai era un tânăr japonez cu păr castaniu, foarte des și neîngrijit. Studia pe toți de acolo cu un aer nervos, din spatele ochelarilor cu rame negre, groase de un deget. Nu puteam citi pe fața lui ce simțea, cu exactitate, doar îi vedeam maxilarul încordându-se din când în când. Lângă el, un recuperator bătrân de a cărui rasă nu puteam fi sigură. Putea fi chinez, japonez, mongolez. Putea fi oricare dintre astea sau toate deodată. Ridurile adânci ascundeau prea mult. Avea o privire bonomă și uneori mai surâdea, arătându-și dinții rari.

Ăștia erau cei de pe lângă mine. Clădirea de tranzit era imensă și sufletele din ea erau de toate rasele, vârstele și apucăturile.

În colțul cel mai îndepărtat de porțile mari ce se deschideau numai pentru a mai arunca înăuntru câte un extras, se așezaseră cei mai apatici. Porțile nu erau încuiate și nu era interzis să pășești dincolo de ele, dar nimeni n-o făcea. Auzisem pe unii vorbind că în afară ești fără de pavăză în fața tuturor greșelilor făcute vreodată și toate regretele

faptelor tale te lovesc ca niște pietre. Conștiința rămânea dezgolită și niciunui motiv ipocrit nu i se permitea s-o mascheze. Omul se vedea pe sine, așa cum era. Se pare că nu era o treabă prea grozavă din moment de toți se întorceau în fugă, plângând, îngroziți de mama focului.

Odată, o fată atât de micuță că ai fi zis că-i copil, nu luă în seamă avertismentele celor mai vechi și ieși pe poartă. Se întoarse după mai puțin de un minut cu lacrimi mari și roindu-i pe obraji și cu o asemenea spaimă în privire, de parcă dăduse ochii cu Moartea în persoană. Se duse în spatele cuștii, care, cel puțin în aparență, nu ne ținea în burta ei ca să ne pedepsească pentru ceva, ci pentru a ne proteja. Nu era o închisoare în adevăratul sens al cuvântului, deși cei de acolo ar fi jurat că exact asta era.

Cei mai vorbăreți erau noii veniți. Întrebau în stânga și în dreapta ce este locul acesta și ce li se va întâmpla mai departe. Stăteau întotdeauna aproape de porți. Pe măsură ce zilele treceau, vorbeau și ei tot mai puțin și se alăturau masei de suflete ursuze, din spate.

După nume – *Transeo* – te puteai gândi ca la un loc de tranzit spre altceva, naiba știa ce. Probabil că asta și era, căci, din timp în timp, lua pe câte unul însoțit de îngeri și acela nu mai revenea niciodată. O siluetă înveșmântată în alb apărea zilnic, ne dădea să bem câte un polonic dintr-un lichid incolor și inodor – ca apa – căruia i se spunea *ima*. Niciunui nu-i trecuse prin cap să refuze ima ca protest față de situația noastră. Cred că fiecare găsea suficiente justificări pentru asta și nu ne mai trecea prin cap gândul vreunei răzvrătiri, ci acela al acceptării. La o adică, ce altceva îți mai rămânea de făcut după ce erai extras?

Și totuși, aici erai forțat să privești acea parte ce trăia în tine încă dintru început, ignorată conștient sau nu. Cea mai adevărată bucată din tot ansamblul. Voi ai să închizi

ochii, să nu mai vezi, dar descopereai că nu ai pleoape, nimic cu care să te acoperi.

Gândeam prea mult și asta era o tortură, dar altceva nu aveam de făcut. Nimeni nu se arăta preocupat de altă persoană în afară de a lui, însă eu mă îndeletniceam cu studierea celorlalți. După câteva zile de făcut numai asta, ajunseseam să le știu numărul de pistrui de pe nas și câți dinți aveau în gură.

Erau mulți. Vorbeau în șoaptă, simțindu-se cumva mai aproape de ochiul și urechea divină. Se plimbau prin tabără cu pași ușori, de parcă s-ar fi temut să nu trezească pe cineva.

Ama și Abel nu deschiseseră gura și nu manifestaseră nicio dorință de a interacționa cu mine. Simțeam că mă acuză pentru postura în care ne aflam tustrei. Dacă mi-aș fi văzut de ale mele și n-aș fi încercat s-o salvez pe Anemona... Măcar o salvasem? Din punctul meu de vedere, nu.

Ajunseseam în locul de unde plecasem. Nu mai eram inocentă însă. Multe umbre mășăluiau în urma mea. Îmi ardeau ceafa cu privirile lor. Pe umeri purtam vina. Nu era una dintre acele vini ale cărei origini să-mi fie bine cunoscute și îmi părea tot mai anevoioasă sarcina de a-i face față.

Când credea că nu-l observ, Abel arunca spre mine ochii încărcăți de reproșuri. Mă mira că nu mi-o trântea verde în față, așa cum făcea în Chaos. Aici totul se schimbase. Și situația, dar și noi.

Nu ne mai puteam citi gândurile. Eu nu mai aveam forța a zece oameni, ba, dacă mă gândesc bine, n-o mai aveam nici pe aceea a unuia singur, iar îngerii nu se mai puteau bucura de avantajul invizibilității. Eram cu toții expuși, vulnerabili în fața a orice ne-ar fi fost dat să înfruntăm.

Trecuse aproape o săptămână de când nu mai luase-

ră niciun recuperator. Cei mai vechi susțineau că situația era fără precedent. Unii dintre ei, mai slabi de înger, făceau presupuneri apocaliptice. Pretindeau că una dintre posibilități era aceea că forțele de Dincolo se află în război și că nu mai era nimeni să se intereseze de soarta noastră, a extrașilor. De două zile nu mai venise nici arătarea ce ne dădea să bem polonicul de *ima*. Atunci vocile au început să se ridice. Lipsa acelui lichid ciudat avea efecte asupra noastră. Deveneam tot mai slabi pe zi ce trecea, nu doar trupește, ci și spiritual. Chiar eu simțeam prin capul greu cât o baniță cum niște gânduri bolnave creșteau ca bălăriile pe un sol neîngrijit.

Nu aveam nevoie de niciun fel de hrană în afară de *ima*, și nici de somn. Cu toate astea cei mai mulți dintre noi, probabil din reflex, închideam ochii și încercam să ne lungim care cum reușeam pe nisipul cald. Cel mai adesea asta se petrecea când se lăsa seara. Nici unul dintre amurgurile din Chaos nu se putea compara cu ce vedeam noi aici. Nu zăream soarele deasupra, însă îl ghiceam undeva, în spatele cerului viu. Dinspre orizont, oriunde ai fi privit, se nășteau culori vii, incandescente, ca și când noi, cu toții, ne-am fi aflat într-o oală și o mână gigantică ar fi ridicat capacul, permițând universului exterior să-și reverse înăuntru toate binecuvântările. Năluci divers colorate se alergau pe arcul de lumină difuză. Niciodată nu se făcea întuneric total. Nisipul era acoperit de o lumină nefirească, albastră, ce făcea ca totul să pară învăluit în abur, iar deasupra clipeau niște stele însuflețite de o lumină pulsatilă atât de intensă, că aveai impresia că în ele exista viață.

Șoaptele se pierdeau în murmure abia ghicite și pleoapele coborau. Cât de mult ne-am fi dorit să putem adormi!

Situația aceasta părea mai rea decât orice altceva. Fri-soanele așteptării făceau ca delirul ce în mintea noastră se

năștea ca gând, să devină previziune certă. Odată cu lipsa imei, ele deveneau tot mai sumbre. Voci din grămadă vorbeau despre pedepse groaznice pentru fiecare dintre noi. Ochi apoși priveau afară, prin grilajul porții, dorindu-și să poată ieși fără a simți durere.

— Oare o fi printre noi vreunul să poată sta afară și să nu simtă durerea? se întrebau unii.

Apoi priveau cercetător la chipurile din jur și constatau cu satisfacție că nu, un astfel de recuperator nu exista.

M-am gândit de multe ori cum ar fi să ies. Mă și apropiasem de poartă de vreo două ori. Privirile celorlalți se opriseră asupra mea și alții, mai de departe, pariau dacă o s-o fac sau nu.

— Papagalul e într-o cușcă fără ușa, stăpânul a murit, iar pisica așteaptă să iasă papagalul, să-l înfulece! șopti cineva din dreapta mea.

Am întors capul. Voiam să văd cum arată cineva cu suficientă energie pentru a rosti o frază întreagă. Și mai era ceva cu vocea aceea. Nu avea conținut. Cuvintele fuseseră rostite, dar parcă erau goale.

Era o tânără cu fața incredibil de albă și cu ochii negri. Din pricina culorii pielii, ieșeau în evidență ca fiind singurul lucru din care era compus chipul acela. Părul blond îi era împletit în două cozi scurte. Avea o gură mică, în formă de inimă, atât de roșie, că părea însângerată. Am simțit un gol rece ca gheața când am privit-o. *Nimicul* ala mi-a coborât din gât în esofag, mi-a traversat intestinalele, mi-a congelat stomacul, apoi s-a pierdut în membre. În mijlocul irisurilor ei negre pâlpâiau două luminițe neobișnuit de vibrante în neclintirea lor.

— Poftim? am întrebat-o.

Nici nu se uită la mine.

— Noi, aici... Suntem ca într-o cușcă, la discreția unei

pisici...

Am plimbat ideea ei prin cap. Cușca e clar care era, dar pisica? Mi-am forțat creierul, punând pe seama slăbiciunii resimțite din plin, imposibilitatea mea de a înțelege la ce se referea fata cu pielea albă.

— Eu sunt Oriana, am spus.

Nu știu de ce am simțit nevoia să mă prezint.

— De ce te afli aici? întrebă, fără să considere necesar să-mi întoarcă politetea.

— Am fost văzută de o rudă..., am spus, omițând intenționat să adaug la listă și alte detalii ca, de exemplu, uciderea gărzii lui Franklyn.

Făcu un semn cu palma ce sugera ideea că eram un caz banal. Să fii extras pentru asta era o bagatelă.

Poate pentru alții. Pentru mine nu era.

— Tu?

— Sunt o *damnum*, spuse rece, fără intonație.

Dacă ar fi spus *sunt un copil inocent* sau *sunt inamicul public numărul unu al omenirii întregi*, n-ar fi avut altă emisie.

— Te-au luat dintr-un Sanctuar? am întrebat cu ochii măriți de emoție.

Cuvinte ca *damnum* și *sanctuar* mi-au adus aminte de discuția cu Marc, despre recuperatoarea Serena. Orice frântură de propoziție în care recunoșteam ceva din ce lăsasem în urmă, reușea să mă emoționeze.

Cercetă ceva pe chipul meu, zâmbi dintr-un colț al gurii și mormăi:

— Sunt Alvira.

— Ce nume grozav!

Iată un nume pe care Gudila l-ar fi disecat cu plăcere, i-ar fi descoperit rădăcinile primordiale și ar fi citit soarta purtătoarei direct în silabele ce îl formau. I-am întins pal-

ma, dar ea nu făcu la fel.

— De la ce vine numele tău?

— Nu știu. E un nume des întâlnit în Singapore.

— Singaporeză?

— Ihâm.

— Și... de unde știi românește?

— Nu vorbesc limba asta, tu o vorbești pe a mea.

— Ba nu o vorbesc.

Ne-am privit, și în ochii fiecăreia dintre noi se citea neîncrederea.

— Aveți de gând să vă luați la ceartă? ne întrebă un bărbat ce trăsesse cu urechea la noi.

— De ce-am face-o? mi-am rotit trunchiul către el.

— Pentru amuzament, răspunse scurt și mă privi ca și când în vorbele lui ar fi fost ascunse înțelesuri ce nouă ar fi trebuit să ne fie clare. Sigur nu aveți de gând să vă bateți?

— Ce naiba ai? m-am enervat.

— Sigur?

Am pufnit iritată și i-am întors spatele. L-am auzit respirând în spatele meu, apoi mă bătu pe umăr cu un deget.

— Nici tu nu vorbești limba ei, nici ea pe a ta, aici se vorbește limba de Dincolo. Și pentru că întrebarea următoare va fi: cum de-o vorbesc?, răspunsul e, uite, de kiki! Cine ajunge aici vorbește limba asta ca și când alta n-ar fi cunoscut vreodată. Eu sunt Rashid, sunt marocan.

Mi-a întins mâna. Era primul impuls oarecum normal de când venisem aici. Avea o strângere fermă și pielea îi era caldă și moale.

— Dincolita, l-am auzit pe Abel bolborosind cu ochii spre degete, de parcă ar fi numărat încercările de a găsi un nume potrivit limbii vorbite Dincolo. Dincoloita. Dinolita.

M-am uitat în jurul lui Rashid, să-i văd îngerii. Nu-mi

dădeam seama care anume din puzderia de ființe puteau fi. Ar fi trebuit să le văd aripile, ori toți stăteau cu fața spre mine.

Toate capetele s-au îndreptat spre poartă. Stafia aducătoare de ima se vedea în depărtare, însoțită de îngerii aceia imenși ce mă aduseseră și pe mine aici. Păreau două păsări gigantice. Aripile le fâlțaiu greoi în niște mișcări cu încetinitorul. Mulțimea s-a animat atunci când primul ce zărise silueta a strigat:

— Vine! Vine!

O așteptau. Pentru că aveau nevoie de băutura aia și pentru că sperau să obțină informații în legătură cu ceea ce se petrecea. Cei mai mulți preferau să își înfrunte soarta de o mie de ori, în loc să lăncezească în locul acela straniu, singuri cu gândurile cele mai adânci și incomode. Alții susțineau că moartea era mult prea definitivă pentru gustul lor și că faptul de a se afla în viață acum putea ascunde nenumărate posibilități pentru viitor. Se însuflețiseră și deveniseră volubili, fiindcă vedeau în reparația ei semnul că totul era în regulă și că întreruperea trierii recuperatorilor nu se datora vreunui cataclism în lumea de Dincolo.

— Ce credeți? E femeie sau bărbat? întrebă unul care se ținea cu palmele de gratiile groase ale porților și privea în depărtare.

Un altul i se alătură și se zgâi la imaginea albă.

— Ori e un bărbat foarte mic, ori e o femeie. Poate că e femeie, are mersul așa, nu știu cum să zic, legănat... Hâm? spuse cel din urmă.

Recuperatorii se ridicară și pregătiră cămile primite la venirea aici. Mă mirasem la început când momâia albă îmi întinsese recipientul dintr-un material lucios ca inoxul, dar de culoare verde, însă acum îi vedeam utilitatea. Unii o legaseră la cingătoare, trecând o curea sau un cordon prin

urechea toartei. Era singurul obiect pe care îl puteai pose-
da, în afară de hainele de pe tine și ce se nimerea să ai prin
buzunare în momentul extragerii. După obiceiul omenesc,
atașament exacerbat pentru aceste obiecte n-a întârziat să
apară.

Îngerii apucară fiecare de câte o poartă și le deschi-
seră, permițând persoanei să intre. Găleata fu pusă jos, pe
nisip. Un șir disciplinat se formă în fața ei, iar cânilor se
umplură, pe rând. Ima era sorbită cu sete. Câțiva mai ce-
rură și, spre surprinderea mea, mai primiră, deși altă dată
fuseseră refuzați.

— Ce se întâmplă? îndrăzni o femeie slabă, numai
piele și os, văzând că aceia de dinaintea ei nu cutezaseră să
deschidă gura.

Netulburată, persoana se îndoia de mijloc, umplea
polonicul și aștepta ca altul să-și primească porția. Gluga
albă îi cobora mult peste chip, așa că nu i se putea vedea
fața. Femeia slabă se dădu la o parte din calea celor însetați,
dar nu plecă, se proțăpi de-a dreapta slujbașului, ținând
cana cu ambele mâini.

— De ce nu răspunzi? Nu toți suntem vinovați. Unii
dintre noi n-au făcut nimic rău...

O rumoare gravă trecu peste capetele celor prezenți,
până spre ultimii recuperatori. Slujbașul își vedea de trea-
bă, netulburat.

— Merită un răspuns, strigă un bărbat din rând.

Alte voci i se alăturară, încurajate de faptul că acum
erau mai mulți care își cereau drepturile. În curând, totul se
transformă într-un vacarm de nedescris, fiecare vocifera în
legea lui, fără să-i pese dacă îl înțelegea cineva, și mai mulți
deveniră obraznici. Împungeau roba albă a slujbașului cu
degetele, încercând să-l determine să reacționeze.

Mâna acestuia șovăi, iar vârful degetelor ieșite de sub

mâneci tremurată imperceptibil.

Primul imbold a fost să-i țin partea, însă vocile din spatele meu, furibunde, hrănindu-se ca un monstru din teama ghicită în mogâldeța albă, deveneau tot mai rabiate. Turbarea lor s-ar fi revărsat asupra oricui le-ar fi stat în cale.

În anumite situații extreme, omul, ființa dotată cu rațiune superioară, nu se deosebește prea mult de dobitoacele sălbatice. Instinctele de prădător, crezute atrofiate, stau pitite în colțuri obscure de unde sunt aduse în față, animate de înverșunarea altora.

Așa făceau și tovarășii mei.

Îmi era greu să realizez în nebunia aia dacă mai rămăseseră și rezonabili printre ei. Larma vocilor unite, câmile goale lovite unele de altele, făceau un asemenea vuiet, că a-i fi putut jura că totul se va dezintegra și se va transforma în Neant.

Cei din spate se împingeau unii într-alții, apropiindu-se de ființa care, parcă, se făcuse și mai mică în roba ei. Nu le puteam ține piept, și valul mă ducea cu el împotriva voinței mele. M-am proptit pe picioare. Forța celorlalți era însă nimicitoare și riscam să sfârșesc sub tălpile lor.

Îngerii planau în afara Transeo și aruncau priviri alarmate înăuntru. Nu puteau intra, aripile îi împiedicau. În ochii lor ardea teama.

Peste capetele înfierbântate, m-am uitat după Ama și Abel. Blondinul se afla lângă îngerul bun și am avut senzația – sau mi s-a părut? – că încerca s-o protejeze. Ama avea lacrimi în ochi și cred că acela a fost momentul declinului.

Am împins cu coatele pe cei din fața mea și, dintr-un salt, am fost lângă căraușul pietrificat. Doar polonicul gol îi mai tremura în mână. L-am apucat de braț și, îmbrâncind pe un bărbat cu fața încrețită într-o expresie de ură și pe o

madamă cu ochii verzi pe jumătate ieșiți din orbite, l-am smucit în afară. Am aterizat pe nisip, sub umbra gigantică a îngerului negru. Acesta a coborât, mi-a aruncat o privire groaznică, apoi s-a apropiat de mulțimea ce mugea ca scoasă din minți, neîndrăznind să iasă după noi.

— Înapoi! a strigat cu vocea a o mie de diavoli.

Ca loviți de un zid nevăzut, recuperatorii au căzut pe spate, claie peste grămadă, apoi s-au târât pe șezuturi către înapoi, ca ferindu-se de o imagine de coșmar.

Trupul îngerului vibra, iar nisipul de sub noi se cutremura.

— Abaddon! strigă slujbașul. Lasă-i! Ai milă!

Îngerul fornăi ca un dragon, strânse aripile pe lângă corp, apoi se întoarse către locul unde căzusem.

Înapoia lui, mulțimea se tânguia, repetând numele strigat de slujbaș.

— Abaddon! Suntem pierduți! Abaddon!

Aripile i se târau pe nisip, lăsând două șanțuri pe măsură ce se deplasa. Îmi întinse mâna.

— Nu mă privi în ochi! porunci, rece.

Mi-am mutat iute privirea și l-am lăsat să mă ajute.

— De ce poate să stea în afară? se auzi o voce din Transeo.

Atunci am realizat că durerea de care se temeau cu toții nu era și în mine. Mi-am ridicat ochii spre cer și n-am văzut gratiile din Transeo. Eram afară. Și eram liberă de suferința ce îi însemnase pe toți.

Murmure de teamă, admirație, ciudă și curiozitate ajungeau până la urechile mele.

Abaddon mă studia, chiar dacă nu-l puteam privi în ochi – nici nu-mi doream s-o fac – simțeam asta. Slujbașul, la fel.

— Mulțumesc, spuse către mine cel de-al doilea.

Gluga i se dăduse ușor pe spate din cauza căzăturii și am putut să-i văd buzele. Erau pline și atât de fin desenate că nu puteau fi decât ale unei femei. Îmi întinse palma și atunci am fost sigură. Degetele erau prelungi, delicate ca ale unei statui de marmură. Când le-am prins într-ale mele, deși le simțeam reci ca gheața, senzația provocată de atingerea aceea fu de o armonie stranie. Strânsoarea femeii îmi făcea plăcere, deși, nici să mă pice careva cu ceară n-aș putea să spun de ce. Cu brațul celălalt m-a mângâiat pe umăr.

— Va fi o revoltă. Fă tot ce poți să nu te amesteci, îmi strecură atât de iute, că n-am fost sigură dacă ea chiar a spus cuvintele alea sau mi le-am închipuit de una singură. Oriana! Să nu te amesteci!

Vocea i-a sunat bizar când mi-a rostit numele.

— De unde...

— Șt! Nu vorbi mai mult! mă opri, agitată.

— Cine ești? Te rog, spune-mi!

Mai aveam puțin și plângeam. Cred că asta a înmuiat inima femeii, pentru că și-a dus mâna la glugă și a dat-o pe spate, doar atât cât să i se vadă ochii. M-am dat un pas înapoi. Ochii aceia! Îi mai văzusem undeva. În pozele din casa mătușii Aimee. Era posibil?

— Ma... mă?! am rostit acel cuvânt neverosimil.

Ea n-a încuviințat, dar nici nu era nevoie s-o facă. Privirea ei m-a îmbrățișat și, pentru o clipă, golul acela sinistru din amintirile mele de copil s-a umplut. Mereu mi-am imaginat că atunci când o voi întâlni pe mama o voi trata cu răceala pe care o dezertoare ca ea o merita. Crescusem cu această convingere, era beton în conștiința mea. Adică, trebuia să fie.

Palma femeii nu îmi slăbise nicio clipă încheietura. Se contractă dureros.

— Indiferent ce faci, nu te trăda, mă sfătui. Ai ajuns aici! Atât de tânără!

— Nici tu nu pari mai în vârstă. Ce cauți aici? Tata unde e? Și, cum de-ți amintești de mine?

O potopisem cu întrebări. Deșertul durerii mele se revărsa. Aveam dreptul să aflu lucrurile astea. Până la urmă erau banalități pe care oricare copil le știa despre părinții săi. Fruntea ei albă se încruntă.

— Cum de îmi amintesc de tine? Crezi că durerea pierderii tale s-a vindecat cu o moarte? Ar trebui să mor de mii de ori...

Se întrerupse. Tonul îi devenise exaltat și atrăsese atenția îngerilor.

— Nu mai putem sta de vorbă. Dacă se află că n-am uitat...

Ochii i se umplură de lacrimi și își trase gluga peste frunte.

Frustrarea, neîncrederea și toți ceilalți monștri crescuți în mine, hrăniți de abandonul părinților, se ridicară victorioși peste emoția de mai devreme. Ura nu era prea departe. Trebuia doar să întind brațul și o găseam acolo, plină de resurse.

— Dacă se află, ce pățești? am spus, înciudată.

— Nu e vorba de mine.

— Și vrei să te cred?

Privi în toate părțile de parcă ar fi fost urmărită, apoi roti capul spre mine. Doar unul dintre ochii de lazulit i se vedea. Pupila era înconjurată de un inel albastru deschis, în spatele căruia părea că arde o flacără argintie, ce apoi se pierdea într-o nuanță profundă spre exteriorul irisului. Nu trebuia să o las să se înfigă așa în inima mea. Nu trebuia. Pusese stăpânire pe mine, iar îndărătnicia mi se topea încetul cu încetul.

Vocea unuia dintre îngeri mă readuse la realitate. Îmi porunca să mă întorc în Transeo.

Când m-am uitat din nou la femeie, gluga era coborâtă. Am așteptat un semn sau un cuvânt, însă redevenise slujbașul imparțial care aducea ima.

— Du-te înapoi! repetă Abaddon.

Privirile celor de dinăuntru nu mă îmbiau câtuși de puțin la a mă reîntoarce printre ei și îngerul sesiză șovăiala mea.

— Nu-ți vor face niciun rău. Nu vor îndrăzni. Mergi acum! spuse către mine, apoi ridică ochii spre îngerul alb ce asistase la tot din înalțuri: Tabris, să mergem!

Când am reintrat în Transeo, ceilalți se feriră de mine ca de o ciumată. Unii mă priveau curioși, iar alții plini de ciudă. Se dădeau în lături pe măsură ce înaintam spre locul meu din spatele taberei. Nu-i priveam, ochii tuturor păreau că mă învinovățesc fiindcă posedam ceea ce li s-ar fi cuvenit lor. Nu eram specială și aproape îmi era ciudă că aveam ceva care mă deosebea de ei. M-am așezat în fostul meu colț, însă toți cei ce fuseseră pe lângă mine, în afară de Alvira, păstrau acum o distanță precaută.

Îmi convenea să fiu lăsată în pace, puteam să gândesc în tihnă la întâlnirea cu... Nu puteam să-i spun *mama*, nu încă. Cuvântul ăsta era pervers. Odată rostit, îți sădea o sămânță caldă în suflet. Nu voiam sămânța aia. Sau, bine, o voiam, însă îmi era teamă că odată crescută, mă va absorbi și toată furia agonisită în atâția ani se va fi dovedit muncă în van.

E bine să posezi ceva, chiar dacă e vorba de mânie.

— Care or fi îngerii ei? întrebă cineva.

M-am prefăcut că nu aud și, deși îmi venea să mă uit spre Ama și Abel, n-am făcut-o de teamă că privirea îmi va fi urmărită și ei vor fi depistați.

— Ai fost tare curajoasă, șopti Alvira.

— N-a fost curaj. A fost inconștiență. Cine naiba e Abaddon și de ce erau toți atât de înfricoșați când i-au auzit numele?

— Nu știi?

— Duh! Te întreb, nu?

Alvira răsese scurt.

— Abaddon e unul dintre primii îngeri, iar Tabris, al șaptesprezecelea și ultimul.

— Sunt doar șaptesprezece îngeri? m-am mirat.

— Sunt mai mulți. Ăștia-s doar ăia din primul val.

Habar nu aveau despre ce vorbea Alvira, dar cum nu doream să-mi arăt neștiința, n-am mai întrebat-o nimic. Ba mai mult, am încuviințat ca și când tocmai mi-aș fi amintit.

Ignoranța are și ea mândria ei.

— Care sunt îngerii tăi? mă întrebă.

La naiba! Dintr-o dată devenise atât de interesată de persoana mea.

Răsese când văzu că nu-i răspund și nici măcar nu ridic privirea.

— Bravo! Uită-te spre poartă, în colțul din dreapta, ăla de stă rezemat... De el să te ferești mai cu seamă. Mai ales că a văzut că poți sta afară...

Precaută, am ridicat fruntea doar atât cât să pot privi printre gene. Un ins masiv, cu o chelie lucioasă, albă, stătea cu ochii într-o cărțulie cu foile ferfenițite. Nu părea vreun vicios, dimpotrivă, expresia de pe chipul lui era senină, total absorbit de ceea ce citea.

— Ce nație ai zis că ești? insistă Alvira.

— Sunt româncă.

— Și ăla la fel. Îl cheamă Ghenadie. E cel mai avut: are o carte. Asta îl transformă într-un aristocrat. Mai e Charles, și indică din bărbie spre negrul obsedat de ceasuri. Eu

am avut bani în buzunar, dolari singaporezi, dar aici poți să te ștergi la fund cu ei. Adică, nici pentru asta nu sunt buni, că nu ne trec necesitățile fiziologice.

Știa al naibii de multe despre Ghenadie și, probabil, despre toți ceilalți

— Sunt aici de o lună, trăncăni ea înainte, și el era aici. Cred că e cel mai vechi. E un fel de șef în Transeo. Mai ales de el trebuie să-ți ascunzi îngerii.

Ochii reci ai Alvirei nu-mi abandonau chipul. Simteam atingerea lor de gheață pe obraji, pe frunte.

Fata cu părul șaten, plângăcioasă, se ridică din locul ei și se așează turcește în fața mea. Mă fixă cu o curiozitate de copil ce vede un animal impresionant în cușca grădinii zoologice. Alvira îi aruncă o privire glacială. Fata nu observă însă. Părea interesată de naiba știe ce pe moaca mea.

Își propti maxilarul în pumni și continuă să mă studieze în tăcere. Am ridicat din sprâncene, ușor iritată.

— Ce e? m-am răstit.

— Eu sunt Keeva.

Să fii sănătoasă!

— E irlandeză, mă lămuri Alvira cu ton disprețuitor. Așa se explică.

— Ce? se învioră Keeva.

— Că plângi întruna.

Keeva mări ochii ce i se și umpluseră de lacrimi. Speram să n-o apuce o repriză de smiorcăit chiar aici, în fața mea.

Dacă la început mă iritase interesul Keevei, am avut ocazia să-l înmulțesc cu șase în curând. Negresa zâmbăreață pe care am aflat că o chema Eshe și era africană din Swahili, moșul tăcut – Caio, napoletan prin naștere, Charles cu strămoși de naționalități atât de diverse încât nu se putea hotărî la una singură, japonezul Haruko, bătrânul crezut

chinez, japonez sau mongol și care nu era nici una din acestea, ci nativ american, pe numele lui mic, Adahy și Rashid, s-au așezat roată în jurul meu. Cu toții erau interesați cum de reușisem să stau în afară fără să simt durere. S-au lămurit în curând că nici eu nu știam mai multe decât ei în ce privește chestiunea aceasta.

Alvira stătea tăcută, mohorâtă ca o zi înnorată și nu mai spunea nimic. O deranja prezența celorlalți. M-a deranjat și pe mine, însă nu pentru mult timp, fiindcă după ce s-au prins că habar n-aveam de capul meu și că nu eram vreo excepție printre recuperatori, în afară de faptul că nu simțeam durerea, s-au pus pe povestit. Fiecare ce-i trecea prin cap. Puțin câte puțin atmosfera s-a destins și ne ascultam unii altora flecăreala despre salvări sau despre nimicuri fără importanță în Chaos, devenite aici lucruri cu semnificație și tâlc.

Adahy știa ce înseamnă fiecare nume, de unde provine și în ce variante se mai găsea la alte nații. Mi-a amintit de Gudila, și asta mi-a strâns inima.

Extragerea mea trebuie să fi fost o lovitură pentru el. Debusolat era din naștere, așa că niște adaosuri nu făceau decât să-l arunce spre extreme. Îmbrățișa cu o desfătare perversă tot ce provenea dinspre latura lui mai puțin virtuoasă. Mai mult ca sigur aveam să fiu taxată la judecata ce mă aștepta cât de curând și pentru fiascul primei lui misiuni.

Alvira nu și-a putut reține un chicotit sarcastic în momentul când Adahy i-a spus Kevei că numele ei înseamnă frumusețe, însă indianul, ignorând asta cu o subtilitate nescăpată singaporezei, a trecut iute la Eshe. Numele africanei însemna viață. Ea a zâmbit cu toți dinții, mulțumită.

Eu eram răsărit, dar asta știam deja de la Marc, Charles era bărbătos - și aici am răs cu toții, Haruko era cel

născut primăvara, deși el obiectă imediat că se născuse în septembrie, Rashid era integru, Caio era bucurie, iar Alvi-ra – cea mult iubită.

— Și tu? l-a întrebat marocanul pe indian.

— Dar să nu râdeți! Sunt *cel ce trăiește în pădure*.

Celoralți nici nu le trecuse prin cap că o astfel de semnificație ar putea fi de răs, așa că făcură eforturi să înțeleagă de ce lui Adahy i se părea așa.

— Păi, nu înțelegeți? se miră indianul. Cel care trăiește în pădure, ori eu am trăit toată viața mea într-un oraș...

Se uitară unii la alții. Nu înțelegeau.

— Poate că trebuie să fii nativ american ca să înțelegi, spuse Keeva cu un aer teribil de serios.

Acum fu rândul lui Adahy să nu înțeleagă raționamentul.

— Poate, mormăi el, aproape convins că între nativii americani și restul lumii diferențele de percepție asupra a ceea ce-i amuzant și ce nu sunt imposibil de surmontat.

— Suntem toți numai răsărit, frumusețe, viață și bucurie. Atunci ce dracu' căutăm aici? trânti Haruko mucii în fasole.

Asta ne-a reamintit unde eram și ce așteptam să ni se întâmple. Ceilalți l-au privit, neplăcut impresionați de felul lipsit de tact în care ne readusese cu picioarele pe pământ. Sau pe nisip. S-a lăsat tăcerea și niciunul n-a mai îndrăznit s-o spargă.

Maxilarul lui Haruko era mereu atât de încordat, încât cu greu mă abțineam să-l întreb dacă nu-l dor mușchii feței.

Capitolul II

La urechi ne ajungea murmurul încet și neclar al vocilor recuperatorilor din tabăra noastră de nefericiți. Eco-ul vizitei slujbaşului aducător de ima se pierdea, mirarea că unul dintre noi putea sta afară se dilua și ea, furia lui Abaddon era uitată și activitățile obișnuite erau reluate. Se făcuseră prietenii și alianțe, grupuri se adunau pe la colțuri și șușoteau despre chestiuni misterioase, își arătau unii altora ce le mai rămăsese din aventura din Chaos. Să vezi niște oameni răsucind pe toate părțile un pix, un mobil, nasturi, inele, hârtiuțe, chei și te miri ce drăcovenii mai avuseseră prin buzunare, era o chestie ce mă înfricoșa. Acestea erau lucruri de care te foloseai pur și simplu, fără să stai să le admiri, să le pipăi minute în șir, minunându-te că există.

Ajunsesem aici doar cu hainele de pe mine, nu poseдам nimic capabil să suscite interes sau, în caz de nevoie, să-l folosesc pentru un schimb. Unii dintre recuperatori așa făceau: schimbau sau împrumutau lucruri între ei. Cartea lui Ghenadie, scrisă în română, circula și ea, neobosită, din mână în mână, cu toate că nu mai știa nimeni limba. Poate că le făcea plăcere să simtă consistența fină a hârtiei și să arunce ochii asupra literelor în care ghiceau măreție. Am apucat să citesc coperta odată roșie a micului volum. Erau poezii de Eminescu.

Ghenadie era perceput ca o ființă cumva elevată, su-

perioară. Nimeni nu mai avea o carte. Ceilalți dețineau obiecte vulgare, fără pic de fior înălțător în materia lor primă. Era rugat deseori, serile, să citească poezii. Se pricepea de minune să recite. Recuperatorii rămăneau minute în șir cu privirile pierdute, pătrunși până în măduva oaselor de magia acelor versuri. Chiar traduse în limba comună nu numai că nu-și pierdeau forța mesajului, ci căpătau o intensitate de-a dreptul zguduitoare.

De câteva ori, ridicându-mi privirea, l-am surprins fixându-mă. Se uita repede în altă parte, însă emoția violentă transmisă de ochii lui căprui rămânea în mine multă vreme după aceea. Poate că eram influențată de Alvira și nimic din tot magnetismul ăla nu exista cu adevărat, ci era doar în mintea mea. Nu știa că împărțim aceeași naționalitate, în afară de singaporeză, nimeni nu mă întrebase nimic în legătură cu asta. Nici nu cred că avea vreo importanță. Vorbind toți aceeași limbă, aceste distincții nu reprezentau decât detalii insignifiante. Da, despre asta trebuie să fi fost vorba. Aflând că omul acela era de-al meu n-am simțit nici o ușurare.

Să vezi amurgul din toate punctele cardinale era un spectacol care mie, cel puțin, îmi ușura povara, măcar pentru acele câteva ore de bucurie procurate de reprezentăția celestă. Că era mâna Creatorului sau doar jocul firesc al unor astre, nici nu mai conta. Îmi doream atunci să fiu singură, să nu mai aud zumzetul vocilor pline de teamă.

Marc rămăsese undeva în trecut, ca o poză veche ce îmi trezea un zâmbet afectuos. Durea al naibii să mă gândesc că n-aveam să-l mai văd. Mati abia dacă mai avea chip. Astrid... Cred că pe ea aveam să mi-o amintesc pentru totdeauna în rochia roșie purtată la petrecerea lui Franklyn, iar pe Elena, aplecată deasupra mea în holul toaletei. Sin-

gura viziune ce nu își pierduse claritatea și forța evocatoare era a Anemonei, căzută la picioarele mele cu chipul liniștit ca acela al unei icoane, atât de incompatibil cu moartea. Era ceva acolo și nu-mi dădea pace.

Împăcarea de pe chipul ei inert mă irita. Pentru ce făcusem totul? Pentru ce riscasem atât de mult? Ea murise, iar eu mă aflam aici.

De-aș putea să uit! Destinele celor din Chaos la care mă simțeam conectată în mod misterios nu mă lăsau însă. Totul părea mai greu de îndurat. O clipă mă gândeam la unul dintre cei lăsați de izbeliște, apoi, la situația mea incertă. Gândurile mele pendulau între Chaos și Dincolo cu o iuteală amețitoare.

Era foarte ușor să înnebunești aici. Dar, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că era posibil. Nu ne-ar permite. Asta ar însemna să scăpăm prea ieftin.

În Transeo, prezentul era atât de copleșitor că strivea sub greutatea lui orice imagine păstrată în memorie. Sau poate că asta simțeam acum, în seara asta, cu ochii furați de fantomele viu colorate ce se alergau deasupra capetelor noastre. Puteam să jur că vaporii ăia colorați se grupau și formau irișii vibranți ai femeii aducătoare de ima. Închideam ochii, fiindcă expresia lor tristă nu-mi plăcea.

Încercam mai multe stări pe durata unei zile, așa ca asta de acum, ce părea definitivă în apăsarea ei, la fel cum le simțeam și pe celelalte, pe rând. Dimineata, odată cu zorile, ca după un somn bun, mă cuprindea o speranță năucă; trebuia să se întâmple ceva bun. Lumina aceea aurie, mângâietoare nu avea cum să prevestească altceva. Venea apoi prânzul. După ore de învârtit în loc și holbat la întinderea nesfârșită a oceanului de nisip alb, credința de nestrămutat începea să se șubrezească, și tot așa o ținea până seara, când din ceea ce bănuiam dimineata nu mai rămânea nici

urma. Mă miram atunci - ce-o fi fost în capul meu, deși știam că a doua zi o voi lua de la capăt. Îi invidiam pe cei care ajunseseră la o concluzie, indiferent cum suna ea. Unii doreau să se termine odată, să aibă parte de judecată și să pună astfel punct așteptării, altora le convenea trăgănarea asta. Eu nu mă hotărâsem încă.

Niciodată n-am fost extrem de sigură că-mi doresc un lucru sau altul. Dacă o luam pe o cale, regretam imediat că n-am preferat-o pe cealaltă, și invers. Ceea ce nu alesesem îmi stăruia în minte ca o posibilitate pierdută pentru totdeauna.

Stăteam pe spate, cu pleoapele semi coborâte, privind în sus, printre gene. Țineam genunchii îndoți și brațele încrucișate deasupra pieptului. Cineva s-a așezat lângă mine, a suspinat adânc, cu intenția de a mă deranja ca din întâmplare. Apoi, oftatul s-a auzit din nou.

— Care sunt îngerii tăi? am auzit vocea Keevei.

Am strâns pleoapele cu putere, am inspirat adânc și am întrebat:

— De ce vrei să știi?

— Poți să stai afară și cu toate astea nu-i nimic deosebit cu tine. Poate or fi îngerii... Toți încercăm să ne dăm seama.

— Toți? Care toți?

Keeva plescăi din buze.

Am zâmbit. Nu era prea inteligentă. Se trăda cu ușurință.

— Am niște prieteni... Sunt curioși cum ar putea sta și ei afară...

— Ce să facă afară?

— Vor să fugă.

Un râset ca de nebun m-a scuturat din toți rărunchii. A trebuit să mă ridic în șezut, pentru că simțeam că mă su-

foc. Am hohotit până când totul s-a transformat într-o tuse violentă. Keeva mi-a ars câteva palme pe spate, crezând că asta mă va ajuta să-mi revin. Mi-am șters lacrimile și am privit-o din nou, cu atenție.

Ce naiba? Vorbea serios?

Ochii ei cu rezerve nesfârșite de lichid lacrimal mă priveau cu seriozitate.

— Unde? E doar nisip cât vezi cu ochii.

Privi în jur, se lipi cu umărul de al meu și șopti cu buzele lipite de urechea mea dreaptă.

— Ghenadie spune că e o cale. Numai de am reuși să stăm aici până atunci. Vorbește de o noapte neagră, când nici ochiul divin nu poate vedea nimic, nici durerea nu se simte...

— Bine, bine, am repezit-o, ieșiți de aici... Unde vă duceți?

— Există o fâșie de lume pe care n-o stăpânește nici Iadul, nici Raiul. Se spune că nici îngerii și nici diavolii nu au acces acolo. E o bucată scăpată din greșeală. Se cheamă Purgatoriu.

Mi s-a încrețit pielea pe mine. Auzisem termenul ăsta de multe ori în timpul primei vieți, deși nu-i acordasem nicio fărâmbă de atenție. Din câte îmi aminteam, în credința catolică Purgatoriul reprezenta locul unde ce-i neacceptați încă în grădinile Raiului, dar cu șanse de a fi primiți, petreceau o perioadă de purificare, iar cea ortodoxă îi respingea cu totul existența.

Iată că dacă ai suficientă răbdare, afli că mai există și-o a treia posibilitate: un loc neluat în evidență de niciuna dintre puteri!

— Ghenadie este foarte deștept! Știe o mulțime de lucruri! spuse fata, privind cu admirație la confratele meu.

Când mi-am ridicat ochii asupra colțului unde bărba-

tul stătea și citea – cred că nu era vers din Eminescu neparcurs deja de o sută de ori – i-am văzut privirea agitată, îndreptată spre ciripitoarea Keeva. Dovedea jalnice abilități de strateg dacă își împărtășea secretele unora ca ea, cărora cea mai mare tortură pe care puteai să le-o aplici era să-i forțezi să nu mai trângănească.

Keeva se holba la mine, încercând să vâneze o urmă de entuziasm. Nu asta simțeam, ci furie.

Oriunde se găsea câte unul cu talent de predicator, cu suficient de multă carismă, încât toți cei din jur să-l creadă vreun iluminat, unic deținător al răspunsurilor la întrebările ce le turmenta măruntele existențe. Le împuia capul cu prostii, le contagia spiritul cu sporii propriei maladii, îi făcea să creadă că nimic nu-și doriseră mai mult pe lume decât să mărturisească principiile adoptate pe nesimțite.

Revolta creștea în mine pe măsură ce vedeam cât de multă speranță sădise destabilizatorul acela în Keeva. Și în cine știe câți alții. Cu ce drept le amăra ultimele zile ca oameni vii? Și ce nerozie mai era și asta? Cum să existe un loc, în Chaos sau Dincolo, în care dreptatea Creatorului să nu aibă posibilitatea de a pătrunde?

Să evadezi din Transeo – dacă reușeai să escaladezi imensitatea ineptiei unui astfel de concept... Dar, ce vorbesc? Nu reușeam. Punct.

Ghenadie asta era un zălud cu mințile rătăcite și aveam să-l pun la punct, imediat ce-mi venea și vreo idee strălucită despre cum s-o fac.

Ne urmăream unul pe altul ca hienele și, chiar dacă nu ne adresasem niciun cuvânt, ne vorbeam din priviri mai ceva decât niște țate suferind de limbariță. Îl antipatizam, iar el îmi întorcea sentimentul fără să-mi rămână dator. Bănuiesc că avea un motiv în plus față de mine, și anume faptul că puteam sta afară.

Nu mai încercasem să repet experiența din ziua aceea. Nu voiam să revăd privirile dușmănoase ale colegilor recuperatori. Mă săgetaseră suficient atunci. Era dezamăgitor pentru mine să constat că unii dintre ei nu depășiseră limitările mentalității de simpli muritori și că încă mai păstrau din deșertăciunile ridicate la rang de ambiții. Încrederea exagerată a unora în propriile calități și în ceea ce credeau că merită ca răsplătă fiindcă le posedau era patetică.

Îngerii mei se țineau deoparte. Că o făceau pentru că încă erau supărați pe mine sau ca măsură de precauție față de faptul că erau căutați, nu puteam spune. Îmi convenea ca situația să rămână așa, chiar dacă, uneori, abia de îmi puteam înfrâna dorința de a-i căuta cu privirea. Ghenadie, inamicul căpătat fără voie, nu mă pierdea din ochi. Nici eu pe el, doar că n-o făceam atât de fățiș.

Încerca să mă provoace sau mi se părea? Ei, dacă o ținea tot așa, nu mai avea mult de așteptat până să izbucnesc!

Alvira observa totul din umbră și, cu o satisfacție pe care o găseam cam exagerată, găsea metode ingenioase de a mi-l portretiza pe recuperator în culori cât mai dezagrabile. Când vedea că deveneam suspicioasă, se transforma brusc în altă femeie. Și ea mă înflora. Puteam să pariez că era descendentă directă a șarpelui din Eden. Îi ghicisem josnicia sub masca dulceagă de lingușeli bine ticluite în mintea ei anapoda.

Ce naiba îi mâna pe năucii ăștia în luptă când totul era deja hotărât pentru noi, mă depășea cu desăvârșire. Poate o făceau din plictiseală. Pentru unii așteptarea se prelungise mai mult decât le permiteau frontierele lor mentale.

Ba chiar începeam să bănuiesc că pedeapsa începuse deja. Că nu venise nimeni să ne dea startul era doar o chestiune de proastă organizare. N-ar fi fost ironic de-a dreptul ca patimile să fie în toi, dar noi, absorbiți de meciuri idioa-

te, să nu fi băgat de seamă?

Gândul ăsta îmi întindea un rânjet hăbăuc pe față. Îl ștergeam iute atunci când îl conștientizam.

Adeptii planului lui Ghenadie nu întârziară să se delimiteze de ceilalți. Nu se grupau decât în timpul zilei, când tumultul vânzolelii din tabără le acoperea urzelile șoptite, când ceilalți, preocupați și energizați de lumina puternică ce cobora asupra noastră din înalțuri, își umpleau inimile cu speranța că totul va avea finalitatea dorită.

Dar venea seara și, odată cu ea, sentimentul că ochiul divin ne privea plin de mânie. Mai pe față sau mai pe ascuns, asta ne copleșea pe toți. Modificările atât de rapide din cugetul recuperatorilor, devenind de neîndurat, îi determinară pe unii dintre cei nehotărâți să-și aleagă tabăra. Grupul lui Ghenadie devenea tot mai numeros, iar asta îl transforma.

Afurisita de putere! Rodea și inimile celor mai puternici, darămite pe ale unuia deja slăbit de chinurile propriului Iad. Cu volumul de Eminescu pe post de toiag, devenise un Moise, cel ce avea să-și salveze poporul din robie.

Nu știu dacă aș fi avut curaj să-l abordez – am o teamă instinctivă față de cei în care ghicesc o fărâamă de nebunie, dacă nu aș fi văzut că lucrurile se precipită și că oamenii lui deveneau mai agitați cu fiecare seară ce cobora asupra noastră, tot mai întunecată decât precedenta. Noii lui prozeiți îl protejau cu mare râvnă pe singurul ce le mai promitea salvare. Ca să ajungi la un metru de profetul acestei noi religii, trebuia să înfrunți ochii de gorgone ce te-ar fi împietrit la cel mai mic semn că ai avea intenții necurate. Știam din experiență că oamenii ce nu mai au nimic de pierdut sunt capabili de acte de un sadism de neimaginat. În ei se rupe ceva și încep să simtă o plăcere bolnăvicioasă în a provoca suferință. Nu trebuia să-i zgândărești prea

mult pentru a deveni obiectul cruzimii lor.

Ceva umbla printre noi ca o prevestire neagră. Chiar și cei neimplicați se simțeau cuprinși de un fior nelămurit, ce le făcea inima să tremure.

Va fi o revoltă. Fă tot ce poți să nu te amesteci!, îmi sunau în cap vorbele celei care ne aducea ima. Ea de unde știa?

Vorbise despre o revoltă, ori la urechile mele ajungeau zvonuri despre o evadare. Desigur că aveam să mă țin deoparte. Neghiobii ăștia și-o vor lua pe coajă în stil mare. Cine a mai pomenit să te poți fofila chiar de sub nasul Lui? Zevzecii!

Într-o seară, l-am zărit pe Ghenadie stând de unul singur într-un colț al taberei, studiind ceva pe o pagină a cărții aproape tocite. A închis-o imediat ce a simțit pe cineva apropiindu-se, dar tot am apucat să văd că se holbase la ceva scris cu pix roșu pe una dintre ultimele pagini. l-am ignorat privirea interogatoare și m-am apropiat de gratii, mi-am strecurat nasul prin deschizătura lor și am pretins că admir apusul.

— Se face tot mai întuneric, am șoptit ca pentru mine.

A tăcut, deși îi simțeam privirea asupra mea. Speram să spună ceva, orice, de la care să pot încropi o conversație. Când l-am auzit vorbind cu o voce gravă și intransigentă, ca aceea a unui judecător, n-am mai fost atât de sigură că voiam un dialog cu el.

— Te ascult! Ai ceva de zis!

La naiba! Mă bazam pe spontaneitatea aia ce mă ajutase în cele mai neașteptate moduri în trecut, însă acum n-o dibuiam pe niciunde. Nici nu îndrăzneam să mă întorc cu fața spre el și, naiba știe cât aș fi rămas așa, înlemnită, dacă nu l-aș fi auzit potolindu-l pe unul dintre adoratorii lui. Tipul se arăta neliniștit de prezența mea atât de aproa-

pe de idolul lui.

— De ce le faci rău? l-am luat direct.

Oricât aş fi căutat o abordare mai cu ştaif, eram prea nervoasă s-o şi depistez prin noianul de ineptii ce-mi populau cerebelul în momentul ăla.

— Poftim?

— Sunt sigură că ai înţeles exact ce am întrebat!

M-am întors spre el cu totul, cu braţele încrucişate pe piept într-o atitudine sfidătoare.

— Am auzit că eşti româncă. Eu sunt moldovean.

— Adică tot român...

— Nu, mă întrerupse. Sunt rus.

— Din partea mea n-ai decât să fii şi marţian dacă te coafează mai bine, i-am replicat, încercând să-mi acopăr iritarea produsă de afirmaţia lui. Citeşti Eminescu! În româneşte!

A ridicat cartea la nivelul ochilor, a întors-o pe o parte şi pe alta, a zâmbit şi m-a privit din nou.

— S-o lăsăm baltă, nu asta e important.

— Nu e! Important e că tu faci pe alesul cu amărăţii ăştia.

— Nu iau pe nimeni cu forţa. Ei vin la mine.

I-am studiat linia blândă a maxilarului, buzele pline şi obrajii armonios rotunjiţi. Până la ochi. Cu ei era altă treabă. Irisurile mici, de un gri spălăcit, îţi pătrundeau direct în inimă cu ţintirea lor metalică. Ai fi zis că acolo te citeau şi te descifrau cu totul şi rămâneai în faţa lui mai vulnerabil decât un nou născut. Sau asta voia să lase impresia. Habar nu aveam. De ce să nu recunosc că m-a destabilizat un pic şi mi-a zdruncinat convingerea că şi el fusese lipsit de capacitatea de a citi gândurile aşa cum păţiserăm noi, ceilalţi. Părea că deţine un as în mânecă. Ori, dacă nu-l avea, blufa ca un maestru iluzionist.

Începeam să întrevăd cum de-i picaseră în plasă atât de mulți. Ochii aceia erau de vină. Te apuca tremuratul când te fixa cu ei. Arcadele boltite aruncau o umbră malițioasă asupra privirii neliniștite.

Stăteam acolo, în fața lui Ghenadie, a cărui prezență mă copleșea, și mă simțeam tot mai obosită de ceea ce simțeam venind dinspre el, dar și de ceea ce răzbătea din mine. Să cedez în favoarea forței lui interioare părea o alternativă ce-mi devenea tot mai dezirabilă.

Ah! Țasta să fi fost mecanismul care îi asigurase atât de mulți adepți? Tocmai când credeam că am deslușit și-retlicul, exaltată înaintea descoperirii, mă pomeneam încercând să prind o vietate creată din particule de fum. Entuziasmul mi se topea pe figură, lăsând loc unei decepții uimite.

Ghenadie se uita la mine cu aerul unuia ce pricepea tot. Zâmbea cu o superioritate abia ascunsă sub o mască de ipocrită bonomie.

— Ia loc, mă pofti. Mă doare gâtul să mă uit la tine, în sus. Te-aș pofti la o ceașcă de ima, dacă aș avea.

Sau la o ceașcă de vitriol, dacă ai avea!

Surâsul abia schițat pe buzele lui mă irita. Părea că și-l reține cu greutate, dar la fel de bine putea să joace starea asta. Gândul că cineva își putea controla cu o dibăcie colosală un asemenea volum de falsitate era înfiorător.

Am simțit nevoia să privesc altundeva. Mi-am plimbat ochii asupra taberei. Era momentul când recuperatorii își găseau un loc pentru așa-zisa odihnă. Obiceiurile exercitate involuntar timp de atâția ani în Chaos, imprimaseră în fiecare un soi de automatism a cărei ignorare părea o hulă la adresa firii umane, o ruptură într-un ritm ce tocmai prin prozaismul lui dădea o efemeră senzație de siguranță. Se cuibăreau în nisipul mișcător, se foiau până găseau o pos-

tură comodă și închideau ochii. Somnul, binecuvântarea, nu venea. În spatele pleoapelor coborâte, filmul vieții și, mai ales, al acelor întâmplări care îi aduseseră aici, se derulau fără încetare, ca o tortură împotriva căreia nimeni nu îndrăznea să crâcnească fățiș.

Fără vreo intenție, ochii mei au trecut și peste capetele îngerilor. Se uitau la mine nedumeriți. Abel, încruntat și mai urâcios ca oricând, iar Ama cu o durere care mi-a pătruns până în străfundurile sufletului. Oricât m-am străduit să-mi mut privirea, n-am reușit. În mintea mea se nășteea sentimentul presant al urgenței fără scop precis.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și i-am ținut ațintiți în pământ chiar când l-am auzit pe Ghenadie spunând:

— Sunt de treabă.

— Cine? Tu? am mormăit, deși simțeam că nu la persoana întâi se referea.

— Îngerii tăi.

Tremurul ce m-a străbătut cu iuțeala gândului nu i-a scăpat vulpoiului rusofil.

— Credeai că nu știu cine sunt?

Gura mi s-a încheștat. El a râs. Și-a înclinat capul spre umăr și mi-a spus cu o intonație anume, de parcă mi-ar fi împărtășit o chestiune confidențială:

— Nu-ți face probleme, nu voi spune nimănui. Unii dintre recuperatorii ăștia sunt duși. Și apoi, n-am nimic cu tine. De ce să-ți fac rău? Sau drăguților ăloră de acolo? spuse arătând cu bărbia spre Ama și Abel. Sunt mici, se vede pe chipurile lor mirate. N-au mai trecut prin așa ceva.

Dinspre Ghenadie simțeam aceleași vibrații negative pe care le percepeam și în apropierea lui Malorum. Ba chiar m-a fulgerat gândul că ar putea fi chiar el sub înfățișarea acestui iubitor de literatură cu veleități de eliberator de ocazie. Cu un zâmbet forțat, i-am înfruntat privirea.

Scormonea ceva cu ea pe chipul meu. Să nu fi fost chiar sigur de identitatea tovarășilor mei? Nu avea cum! Îi nimerise chiar pe ei doi din marea de capete ce se întindea în fața noastră. Sau poate că-i privisem vreodată fără să-mi dau seama?

Rânjetul lui mi-a străpuns trupul până în măduva spinării. Apoi, ca și când pe el ar fi pus stăpânire altă ființă, a devenit plăcut ca un unchiaș milostiv. Schimbarea asta m-a înfiorat. Categorie, omul ăsta te putea slei de voință și putere numai stând lângă tine. Dezmeticea în om o dorință irezistibilă de a-l descoperi pe cel real sub multitudinea de măști ce i se instalau pe figură, incoerente și exasperant de labile.

Să recunosc că începuse să-mi fie frică de el? Da. Ghi-ceam uriașul potențial de a manipula masele de disperati și, dacă făceam imprudența să-i atrag dușmănia, eram pierdută. Puțin îmi păsa de mine, cu cât se sfârșea totul mai iute, cu atât mai bine. Mă temeam pentru îngeri. Chiar dacă inițial eu fusesem dată în grija lor, situația se schimbase cândva, pe parcurs. Iresponsabilitatea mea nativă mă postase undeva în top la categoria curaj. Dacă-mi tot repetam anumite minciuni, sfârșeam prin a le crede eu însămi, chiar înaintea altora. Era prea târziu acum să dau înapoi și să-mi reiau rolul de protejată. Se hotărâse.

— Te-ai întovărășit cu o damnum? întrebă privind strâmb spre Alvira.

— Nu m-am întovărășit cu nimeni.

Se vede treaba că Ghenadie o plăcea pe Alvira, tot atât cât îl plăcea și ea. Singaporeza ne privea. Avea mereu senzația că oriunde se grupează câte doi și stau de vorbă, subiectul discuției era ea. În cele mai multe dintre situații era stăpânită de paranoia, dar acum nu se înșela.

— Bun. Nici să n-o faci, bombăni nemulțumit.

A încercat să-și îndese volumul în buzunarul larg de pe partea laterală a cracului pantalonului, însă coperta se agăța de marginile acestuia și căzu în nisip cu zvâcnirea surprinzătoare a unui animal mic și însuflețit. Paginile s-au vânturat în aer și au aruncat la picioarele mele o poză alb-negru ce înfățișa o fetiță de vreo opt ani, stând cuminte și zâmbitoare în fața obiectivului fotografului. În spatele ei se ghicea un tapet cu o plajă exotică. Rochița neagră cu guler alb scrobit a copilei, șosetele până sub genunchi și pantofii cu baretă nu aveau nicio treabă cu peisajul marin din spate și nici cu postamentul de lemn din stânga fetei pe care trona o vază mare, plină cu flori de liliac, dar probabil că în studioul în care fusese făcută poza, fundalul acela era singurul disponibil. Sau poate că nu se gândise nimeni că un om normal la cap nu stă pe o plajă, cu atât mai mult pe una exotică, înțolit din cap până în picioare. Noroc cu zâmbetul gingaș al zgâtiei de fată; lumina ansamblul fără niciun efort și făcea ca neconcordanța dintre elemente să devină ne semnificativă.

Cartonul ilustrației foșni sub strânsoarea degetelor lui Ghenadie. Nu știa cum să dosească obiectul mai repede. Ochii gri ai fetei se ondulară puțin, deformând pentru scurt timp armonia acelei fizionomii inocente. Îl puse înapoi între pagini și introduse cartea, cu mare grijă, în buzunar. Mă privi; la început cu un soi de fereală, apoi tot mai încrezător.

O fotografie putea să devină un lucru de mare interes aici, în Transeo. Aproape extravagant.

— Cine e? am întrebat.

Ghenadie tresări, de parcă o gănganie l-ar fi înțepat în talpă tocmai din adâncimile nisipului alb. Se încruntă. Ochii lui erau aceeași, dar stările de spirit prin care purtătorul lor trecea, le imprima de fiecare dată o altă identitate.

Acum mi se părea că stau în fața unor raze laser. Îl enervasem sau îi răscolisem cine știe ce amintiri. Știa ce forță posedă și nu se jena să abuzeze de ea. Aștepta ca disconfortul să pună stăpânire pe mine.

— Are ochii tăi..., am adăugat mai mult pentru a-i sugera faptul că n-are rost să înceapă cu tromboane.

În jurul nostru, în amurgul albăstriu, recuperatorii socializau atât cât le permitea conjunctura. Își vizitau unul altuia locurile autoatribuite, își etalau, nostalgici, obiectele ținute aproape prin buzunare sau își împărțeau isprăvile mai memorabile din Chaos. Le era dor de el, de Chaos. Oricât și-au blestemat soarta în trecut, oricât s-au plâns de nepăsarea semenilor printre care își duceau viața, vedeau acum totul învăluit într-un halou atât de idealizat, că nimănui nu-i mai trecea prin cap că Raiul s-ar afla aici, sus, ci chiar acolo, laolaltă cu mizeria. Însă omul ajunge să se obișnuiască destul de iute cu orice. Deznădejdea primelor zile petrecute în Transeo își pierde din forță și ajungea să se transforme în resemnare. Cei mai mulți dintre ei ar fi acceptat să facă asta o eternitate, decât să fie nevoiți să înfrunte judecata, cea în urma căreia niciunul nu era sigur că s-ar alege cu vreo răsplată.

— E fata mea, trânti deodată cu tonul omului îndelung torturat pentru a mărturisi o crimă.

Mă așteptam să spună că e rudă, adevărat, dar nu una care părea de vârstă mai mare decât a lui. Fotografia arăta ca acelea din cufărul mătușii, cu rude ajunse de mult oale și ulcele.

— Nimeni n-a ajuns vreodată la mine în afară de...

Vorbise gura fără el, căci imediat se opri ca și când ar fi spus o prostie colosală.

— La ce te referi?

— La cunoaștere. Nimeni nu m-a cunoscut.

— Poate că nu te-a cunoscut fiindcă n-ai permis asta?

— Se poate. Ce rost are să aștepti când știi rezultatul încă dintru început? Oamenii, ăștia moderni, nu mai sunt ce a dorit El să fie. Și-au creat reguli proprii, ignorându-le pe cele primordiale. Îi cunosc și tocmai din cauza asta îmi doresc să fiu singur.

— N-aș zice că ești singur, am spus, bătând apropo la numărul mare de adepți strânși în jurul lui.

Zâmbi.

— Dacă n-aș fi eu, s-ar găsi altul la care să se închine. Oamenii nu pot trăi liberi. Au nevoie să se supună. Lasă-i de capul lor și vei vedea adevăratul chip al anarhiei. Îți imaginezi că simt vreo satisfacție când îi văd privindu-mă cu adorație? Îi disprețuiesc. Oi debile! Nestatornicia lor, cu toate că-mi servește numai bine, mă îngreșează.

— Atunci, la ce ai nevoie de ei?

Ca și când abia în momentul când mi-a auzit vocea ar fi realizat că nu era singur și că mărturisirile lui avuseseră un martor, tăcu brusc. Buzele se strânseseră ca pentru a nu mai permite vreunui cuvânt rebel să evadeze.

— De ce nu le lași pe oile astea în grija altui păstor? am continuat.

— Îi vrei tu cumva?

L-am privit. Ce insinua? Că gelozeam poziția lui de lider și că mi-o doream pentru mine? Supoziția m-a făcut să râd. Pentru puțin timp, căci mintea mi s-a limpezit și am realizat că mă dusesese cu vorba, departe de terenul pe care îl dorea protejat și ajunseseam să filosofăm steril despre natura instabila a omului.

— Voiai să-mi spui ceva, spuse cu un aer epuizat. Fă-o și vezi-ți de treabă.

— N-am nimic să-ți spun.

— Ba ai. Doar nu de florile mărului mă tot studiai

când credeai că nu te observ.

— Asta înseamnă că și tu ai ceva să-mi spui, pentru că, drăcia dracului, și eu te-am văzut spionându-mă.

— Eram doar curios, ca toți ceilalți. Nu simți durerea. Mă uit la tine și văd că n-ai nicio celulă virtuoasă, așa că tot nelămurit o să rămân. Astea fiind spuse, mica noastră reuniune poate să ia sfârșit.

Mă concedia. Trebuia să părăsesc spațiul pe care și-l repartizase cu de la sine putere. Să rămân și să-l înfrunt ar fi fost stupid și copilăresc, unde mai pui că ciracii lui m-ar fi îndepărtat înainte să clilesc, la cel mai mic semn că le enervam maestrul. Un tip viclean și primejdios, înconjurat de multe creiere spălate: iată o armată redutabilă.

În minte mi-a revenit, amar, neputința mea trupească. Fusese minunat să am forța a zece oameni, iar acum resimțeam lipsa aceasta ca pe o infirmitate. Redevenisem așa cum eram înainte, însă prea puține lucruri îmi plăceau la mine, cea de atunci.

Ghenadie se adâncise în gânduri, întors cu spatele. Câțiva recuperatori stăteau deoparte și mă priveau, neștiind dacă era cazul să mă îndepărteze cu forța sau să aștepte să plec de bună-voie.

Am făcut stânga împrejur și m-am întors la locul meu.

Capitolul III

Gașca noastră cosmopolită inventase un joc. Fiecare dintre membri trebuia să povestească despre cea mai interesantă recuperare și la final, prin vot democratic, avea să se declare învingătorul. Era rândul Keevei. Toți o ascultau cu gurile căscate, nu pentru că ar fi avut ceva nemaipomenit de relatat, ci pentru că o făcea cu naivitatea unui copil de grădiniță. Puteam să jur că știu ce le trecea acum prin cap: cum naiba reușise cineva atât de lipsit de maturitate să răzbată într-o lume atât de crudă ca aceea a recuperatorilor de suflete? Lipsită de prefăcătorie, simplă, naturală și sinceră, ne părea tuturor ca incompletă. M-am cutremurat. Uneori nu era nevoie ca în fața noastră să apară vreun personaj versat, să ne lovească în ochi cu impotența afectivă a umanității, ci unul naiv în care ghiceai, cu invidie dacă nu erai definitiv corupt, ultimele rămășițe ale inocenței primilor oameni. Chipul Keevei trebuie să fi semănat cu al Evei, înainte ca ea să asculte șoaptele amăgitoare ale șarpelui.

Tânăra termină povestirea și ceilalți tăcură alături de ea. Se întuneca tot mai tare și chipurile le deveniră sinilii. Așa cum stăteau, nemișcați, păreau statui.

— Ia, se auzi glasul Eshei, impulsiv. Să vedem care ce are prin buzunare!

Ceilalți îi fură recunoscători, pentru că îi smulseseră din ițele muștrătoare ale unor gânduri ce mușcau de undeva din porțiuni insondabile ale sufletului lor.

Haruko își întoarse pe dos buzunarele jeansilor deschiși la culoare. Din cutele pânzei albe căzu în nisip o brichetă, apoi o legătură de chei, un briceag mic dotat cu unghieră, desfăcător de capace de sticlă și tirbușon, niște acte și câteva pliculețe mici, negre.

— Ce-s astea, mă? se repezi Charles și apucă între degete unul dintre pliculețe. Aaaa! Durex!

Ceilalți rânjiră.

— Dar câte aveai la tine? se miră și Rashid.

— Mi-am făcut provizii pe viață, recunosc Haruko.

Alvira smulse obiectul foșnitor din mâna lui Charles, le apucă și pe celelalte asemănătoare din nisip și le numără.

— Nouă... Zece... Aveai de gând să faci sex doar de zece ori în viața ta? îl întrebă cu un zâmbet batjocoritor.

— Sper că aveai de gând să le folosești cu aceeași femeie, interveni marocanul, privindu-l cu o expresie moralizatoare în ochii lui întunecați.

Haruko îi aruncă așa o căutătură că ne-a pufnit râsul pe toți.

— Foarte bine faci că le porți la tine... Purtai... Adică... Shit! spuse Adahy. Acum câțiva ani, Eleanor mi-a dat gonoree. A fost al dracu' de urât. Sau a fost Miley? Nu, Miley mi-a dat păduchi lați, Eleanor a fost cu gonoreea...

— Ce tot spui? întrebă naiva Keeva. Indienii nu sunt așa de destrăbălați.

— Indienii sunt și ei oameni. Te-ai uitat la prea multe filme cu nativi despuiati, musculoși, călărind murgi vânoși, cu plete în vânt și săgeți în spate. Niciun nativ n-a fost vreodată consultat pentru personajele astea. Le-au făcut albi din capul lor... alb!

— Albii? se miră Eshe. Mai folosiți delimitări din astea în America? Negrii? Albi? Roșii?

— Oho! Ba bine că nu! Omul poate să meargă pe

lună, poate să inventeze mașinării pentru orice, dar nu poate scăpa de natura lui bicisnică. Întotdeauna se va uita la ceea ce îl deosebește de aproapele lui, nu la ceea ce-l unește. Că e vorba de culoarea pielii, de credințe, de aspectul fizic... Dacă n-ar fi astea ar inventa ei altceva.

Ne-am scrutat unii altora chipurile. Eram o adunătură pestriță de suflete din toate colțurile Chaosului. Cred că încercam să vizualizăm care anume dintre caracteristicile noastre aveau să-și pună pecetea asupra a ceea ce simțeam unii față de alții. Am fost ușurată când le-am văzut zâmbetele. Dacă erau diferențe, noi nu le vedeam. Alvira făcea notă discordantă din colțul ei, dar era un procent ușor de ignorat la numărătoare.

— Eu aveam o pacientă care insista să-i torn laptele de dimineată într-o cană de plastic în formă de penis, spuse Eshe cu intenția, poate prea evidentă, de a ne scoate din starea aceea.

Dinții ei albi luciră în amurgul dens, însă nimeni nu mai zâmbi.

— Tu, Alvira? întreabă Haruko.

Nu uitase zeflemeaua de mai devreme și probabil că n-avea s-o facă niciodată. Dacă vrei să-ți faci dintr-un bărbat dușman pe veci, fii atât de inconștient încât să pui la îndoială orice aspect referitor la podoaba masculinității sale.

— Eu, ce?

— Ce recuperare ți-a rămas în minte?

— Niciuna. N-am salvat pe nimeni. Sunt o damnum.

— O! exclamă japonezul. Ce crezi că se va întâmpla cu tine?

— Eu știu, mă, Einstein! se zburli ea. Tu ce mama dracu' crezi că se va întâmpla?

— Suntem curioși, interveni și Caio.

Ne-am îndreptat privirile asupra lui cu o asemenea

mirare de a-i fi zis că am auzit o piatră vorbind, nu un om. Avea o intonație cântată, dulce ca un cântec zglobiu din zona lui de baștină. Lăsa senzația că știe tot, despre orice și despre oricine, încă de la începutul veacurilor. Poate că de aceea nu simțea nevoia să vorbească.

Metamorfoza aia ce îmi dădea fiori se petrecu din nou în Alvira; se înmuie și întreaga ei ființă trezi în noi, ceilalți, o dorință năucă de a o compătimi. Era la fel ca Ghenadie.

Uneori te întrebi dacă cei răi sunt așa pentru un motiv serios, unul care să te facă să le înțelegi meteahna. Măcar un pic. Sau poate că undeva în lanțul lor genetic ceva era pe dos față de cei milostivi, și atunci nu li se putea imputa nimic.

— Nu sunt prea multe de spus. Am crescut într-o familie cu mulți copii, mai exact vreo șaisprezece. Mă îndoiesc că maică-mea mai știa ce copil cu care bărbat îl concepuse. În casa noastră se perindau hândrălăii mai ceva ca într-un veceu public și, dacă vreți să știți, mama chiar așa era poreclită în mahalaua noastră de rahat: WC public. Uite-o pe *veceuța publică*, mă strigau copiii. Ultimii doi amorezi ai mamei, înainte să fug de acasă, să mor și să mă întorc ca recuperator, m-au violat cum au vrut, de câte ori au vrut și...

Alvira se opri și trase aer în piept, cu putere. Ai fi zis că nu respirase deloc până atunci. Clipi des, înmărmurită de mirare că vorbise despre așa ceva. O ascultasem înghețați, fără să îndrăznim să ne privim între noi. Îmi amortiseră picioarele sub mine, dar nu cutezam să mă mișc și să sparg cu vreun zgomot liniștea aceea tensionată.

Împărțeam aceeași specie cu indivizi capabili de cruzimi inimaginabile, iar asta se putea dovedi, uneori, o povară greu de dus. Dezonorantele obiceiuri ale unora dintre speciemenele ratate ale evoluției se întindeau asupra noas-

tră ca o vină ce ne stingherea.

Recuperatorii dobândeau un soi de responsabilitate care îi făcea să împartă totul cu ceilalți, și binele, și răul, să se simtă răspunzători în egală măsură cu făptuitorii. De aceea unii nu mai făceau față acestui balast silnic și apelau la dedublarea ce le permitea să anestezieze o mare parte din suflet. Nu știu dacă acesta era și cazul Alvirei. Poate că devenise o *damnum* ca răzbunare. Nu simțea nevoia să salveze pe nimeni din moment ce ea nu fusese mântuită. Ura îi fusese alături încă de la naștere. Alimentată de toți din jurul ei, de la mamă până la indivizii aciuiați ocazional în patul ei, și cine știe câți alții or mai fi fost, evoluase destul de repede și se înălțase ca un zid între ea și restul lumii. Când crești așa, ajungi să fii convins că toți sunt niște javre, pui de târfe și își merită soarta cu vârf și îndesat.

N-a mai spus un cuvânt și nici n-a fost rugată să continue. Părea supărată pe sine, fiindcă își permisesese un astfel de episod de imprudentă sinceritate. S-a depărtat de noi și s-a strâns într-un colț, cu ochii pironiți în nisip.

Nu știu ce făcuse, însă m-am simțit copleșită de un teribil sentiment de înțelegere și compasiune față de ea.

Bine că nu mă lăsau pe mine să judec suflete. Raiul s-ar fi suprapopulat, în timp ce diavolii ar fi tocit pragurile instituțiilor divine de asistență îngerească.

Nevoia de apropiere te poate împinge la cele mai neobișnuite tovarășii. Nu ne înțelegeam unii pe ceilalți pe de-a-ntregul, însă eram pregătiți să facem compromisuri. Să fii de unul singur în Transeo putea fi nu doar al naibii de plictisitor, dar și periculos. Îngerii mei, la fel ca ai celorlalți, stăteau deoparte de parcă, dintr-o dată, n-ar mai fi vrut să aibă nimic de-a face cu mine.

Mă simțeam singură, mult mai singură decât putea

cuprinde semnificația acestui cuvânt. Îmi era dor de năstrușniciile verbale ale lui Abel și de tonul mămos, muștrător, al Amei. Însă ei persistau în încăpățănare. Mă pedepseau.

Keeva făcea naveta între micul nostru grup și adunătura exaltată din jurul lui Ghenadie. Timpul petrecut cu noi devenea tot mai scurt pe măsură ce trecea. Oricât am tras-o de limbă și oricât m-am bazat pe naivitatea ei, n-am scos absolut nimic. Mai mult ca sigur, primise o muștruluală zdravănă de la rusofil. Era nervoasă și efortul de a-și ține gura o epuiza ca un păcat nemărturisit. N-am mai insistat nici eu. Eram convinsă că indiferent ce planuri vâjâiau prin capul bărbatului, totul se va dovedi a fi doar fructul unei minți zdruncinate. Nu voiam să fiu în pielea lui când recuperatorii se vor găsi cu visele despre o imposibilă evadare făcute praf și pulbere, și vor dori să-și răzbune iluziile pierdute.

De câte ori îl surprindeam pe Ghenadie cu ochii ăia pătrunzători asupra mea, îi întorceam un rânjet zeflemitor. O făceam dinadins și nu neapărat din convingere. Secunda aceea de mirare zăpăcită din privirea lui făcea toți banii. Reușeam să-l destabilizez din nebunia de neclintit și ceva îmi spunea că nu erau mulți care să reușească asta. Îi întorceam spatele, gustând clipa de izbândă. Era o distracție meschină, dar altceva n-aveam la dispoziție.

Într-una dintre seri, irlandeza s-a întors de la reuniunea cu rebelii, s-a chircit într-un colț, cu spatele la noi, și s-a pus pe plâns. Îi vedeam umerii albi și rotunzi cum se ridicau și coborau în ritmul oftaturilor din adâncul inimii. Alvira îmi dădu un cot și mă făcu atentă la Keeva.

— Uite-o și p-asta!

— Sărăcuța! Ce-o avea? întrebă Eshe care văzuse gestul Alvirei și se uitase spre Keeva odată cu noi.

— Smiorcăita! pufni singaporeza.

— Ce naiba ai cu ea? am luat-o la rost.

Alvira se dădu pe spate pentru a mă putea privi mai bine; ridică sprâncenele atât de sus, că mai aveau puțin și i se pierdeau în creștet.

— N-am nimic cu ea mai mult decât am cu oricine altcineva. Draga mea, îmi sunteți toți, dar toți, nesuferiți în egală măsură, îmi replică.

— Poate ar trebui să-ți revizuiești comportamentul. Stăm cu toții la doi pași de Iad, șopti Eshe, puțin aplecată spre ea pentru a nu fi auzită de ceilalți.

— Iadul te-o fi speriiind pe tine, fetițo! Eu l-am trăit dintotdeauna.

— Nu-mi spune fetițo!

— N-am spus-o cu sens peiorativ și nu-mi pune răbdarea la încercare, dacă vrei să intri în Rai cu toți dinții în gură!

Eshe s-a uitat la mine, eu am ridicat din umeri și așa s-a stins focul de paie. Nu ne mai prăpădeam cu firea după micile convulsii ale agresivității singaporezei, mai ales că aflasem cu toții de unde proveneau și cât de adânci le erau rădăcinile. Îi toleram accesele de furie cu resemnare și, în ultima vreme, cu o ușoară senzație de plictis.

— Crezi că..., începu Eshe, timid. Mă întrebam...

I-am zâmbit și am încurajat-o să-i dea înainte.

— O să spun o prostie, se scuză.

— Dacă n-am mai vorbi de teama de a spune bălării, n-am mai zice, naiba, nimic.

— Mă gândesc la moarte. La cea definitivă. Cum crezi c-o fi?

— Când mi se va întâmpla, stai pe aproape și-ți voi spune cum e, am râs și i-am făcut cu ochiul.

— Am stat nas în nas cu ea zi de zi, ți-am zis că am

fost asistentă... Colegii mei se obișnuiseră, era ca la măcelărie, dar eu plângeam pentru fiecare om pierdut.

Tăcu și, cu degetul mare de la un picior, desenează un soare cu vreo șase raze în nisip. În momentul acela, Charles se trânti lângă noi și împinse nisipul la loc. Respira sacadat și privea peste capetele noastre ca și când s-ar fi ascuns de cineva.

— Să nu mă vadă! gâfâi.

— Cine, nebunule? întrebă Eshe și încercă să-i urmărească privirea.

— Pssst! Nu te uita! o atenționează el. Am făcut un troc, i-am dat unuia un tirbușon și mi-a dat lingurița asta rabadabilă.

— Și de ce te ascunzi? m-am mirat.

— Nu-i convine, deși i-am lăsat tirbușonul. I l-am pus acolo, lângă lucrurile lui. Și așa, avea două lingurițe.

— Știi că nu se cheamă troc dacă nu sunt de acord ambele părți, nu? l-am zeflemisit. Și, la ce naiba îți trebuie o linguriță?

— Nu-mi trebuie, dar nu știu, îmi aduce aminte de mama.

— O linguriță îți aduce aminte de maică-ta? se amestecă Eshe.

Charles devenea tot mai agitat, aruncând priviri neliștite peste capul meu.

— Aoleu! Vine! Alvira, ia tu lingurița, să n-o găsească la mine!

Cea rugată întoarse capul plictisită, ca o pisică mare și letargică.

— Nici nu mă gândesc. Încerc să mă rezum la o singură greșală pe zi, bombăni ea, făcând referire la momentul de mai devreme, când o luase gura pe dinainte.

Ne întoarse spatele.

Am smuls afurisita aia de linguriță din mâna lui Charles și am ascuns-o în nisip, sub talpa stângă. Tocmai la timp, fiindcă jefuitul se oprise în fața noastră cu mâinile în sold.

— Să-mi dai lingurița! Acum! Și ia tirbușonul înapoi. N-am văzut să ne aducă vreun vin până acum. N-am la ce să-l folosesc.

— Și lingurița la ce îți folosește? Întrebă Eshe.

Bărbatul se holbă la ea, încercând să găsească un răspuns valabil. Și pentru că nu dădea peste ceva cu sens, se enervă și mai tare.

— Ce treabă ai? Sau trebuie să dau cuiva explicații în legătură cu posesiunile mele?

Ne uitam în sus la el, făcând pe neștiutorii. Aruncă la picioarele noastre tirbușonul mic, cu vârful atins de o pată de rugină și întinse palma până sub nasul lui Charles, pretinzându-și bunul.

Progenitura unui număr necunoscut de strămoși internaționali juca impecabil nevinovăția și privea mirat la buricele roz ale degetelor bărbatului, însă aerul disperat al acestuia din urmă m-a determinat să dezgrop obiectul disputei și să-l întind proprietarului de drept. Privirea dezolată a lui Charles a însoțit lingurița pe tot traseul ei de la picioarele mele până la mâna posesorului. Tipul mi-a smuls-o cu furie și a făcut stânga împrejur.

— Merci! am bodogănit.

— De ce i-ai dat-o? mă certă Charles.

— Poate din cauză că era a lui? mi-am dat ochii peste cap.

— Și ce dacă? Crezi că dreptul de proprietate m-a împiedicat să-mi însușesc acel obiect?

— Evident, nu! Zi bogdaproste că nu te-a luat la bătaie, eu așa aș fi făcut.

Îmi studie statura, încercând să deducă dacă aş fi fost în stare să-l biruiesc. Conchise că nu şi zâmbi îngăduitor, ca un frate mai mare, înduioşat de aerele războinice ale surorii mai mici.

Ne-a povestit ceva care ne-a lăsat mască. Recuperatorul Charles era ciorditor de meserie. Unul special. Întotdeauna lăsa păgubiţilor câte un obiect, chiar dacă nu se compara ca valoare cu ceea ce li se furase. De fapt, nicio dată nu se compara. Găinăriile astea purtau denumirea de troc în ceea ce-l privea.

— Dacă ai mai furat ceva, ar trebui să returnezi, am spus cu ochii la buzunarele lui suspect de voluminoase.

— Pf! Troc! Troc! Nu furăciune! exclamă şi scoase un card de identitate.

I-l întinse lui Rashid.

— Ce? făcu marocanul. Când mi-ai... Nu pot să cred!

Studie bucata de plastic lucios pentru a se convinge că era a lui. Privea când la ea, când la Charles cu gura întredeschisă şi ochii măriţi.

— Ai o poză de tot rahatul! îşi scuză Charles slăbi-ciunea de care dăduse dovadă, înapoind un lucru şterpelit.

Eshe îşi întinse gâtul peste umărul lui Rashid pentru a vedea fotografia.

— Chiar! râse ea. Zici că stai pe şina de tren şi te hol-bezi îngrozit la locomotiva ce vine în viteză spre tine.

Ceilalţi doriră să vadă sursa hazului nostru. Micul obiect circula din mână în mână.

— Să fii hoţ e o fărădelege, dar să fii şi prost în timp de furi e strigător la cer. La ce naiba ţi-ar fi folosit un card de identitate aici? Sau în oricare alt loc? Semenii cu Rashid aşa cum seamănă o rămă cu miss Univers de anul trecut, se strâmbă Haruko.

— Cine a fost miss Univers de anul trecut? se interesă

Caio.

— O bunăciune venezueleană, nu e clar? Ce femei au aia!

Charles se muncea să priceapă noima comparației făcute de Haruko. Râma era el sau Rashid? Pe de altă parte nici să fie miss Univers n-ar fi dorit. Era mult prea masculin pentru asta.

— Și ce mi-ai lăsat în loc? se interesă Rashid.

Capetele se ridicară la unison și îl fixară pe manglitor.

— Vezi în buzunar...

Marocanul scoase puzderie de obiecte mici, niște scame agățate de ațele cusăturilor și un bilet de autobuz.

— Mi-ai lăsat un bilet de autobuz! constată dezamăgit.

— Lasă că nici cu buletinul tău nu făceam mare brânză!

Hoțul se întoarse cu spatele la noi. În afară de prădat, toți aveau o expresie amuzată pe chipuri.

— Ar trebui impuse niște limite, se vaită Rashid. Nu se poate să ne furăm între noi. Ce mentalitate trebuie să ai să faci asta?

— Mentalitățile astea sunt ale noastre, că doar nu suntem niște extraterestrii catapultați într-o rasă cu mentalități, răspunse Caio. Furtul e o apucătură umană. Dacă unii dintre noi n-o facem, e pentru că ne temem de repercusiuni. Ale legii oamenilor sau celei a Șefului.

— Vrei să spui că dacă n-am avea sperietorile astea în spate am încălca toate cele zece porunci fără să clipim? am întrebat.

— Gândește-te! Se numesc porunci. De ce să aibă denumirea asta măreață? Poruncă! E un cuvânt greu. Cum ar fi sunat cele zece rugăminți? Toți le-ar fi luat în derădere.

— Să nu furi, să nu omori, să nu preacurvești... Eu doar pe astea le știu. Celelalte? întrebă Charles, privind

spre noi.

— Pe aste le știi? răsă Caio. Pariez că sunt cele pe care le-ai încălcat cel mai mult.

— A, nu! sări ciocolatiul. N-am omorât pe nimeni! Încă! bombăni cu ochii aprigi fixați asupra lui Rashid.

Marocanul ripostă cu o strâmbătură a gurii.

— De ce l-ai privit așa pe Rashid? nu se lăsă Caio.

Eshe chicoti și se aplecă spre umărul meu, cu buzele aproape de ureche.

— Hi! Hi! Tace moșul ăsta napoletan ce tace, da' și când s-apucă de vorbit!

Ca pentru a confirma gândul irlandezei, bărbatul continuă:

— Ți-a luat atât de puțin să-l urăști pe Rashid? De la tine a început totul. Dai foc și pe urmă tot tu te plângi de incendiu?

— Parcă ai fi unul din ăia, plicticoșii ăia, cum le zice, predicatori...

— Asta am fost, a recunoscut Caio.

— Ce? sări Charles de-a dreptul în picioare. Să mă ia dracu'! Eu nu mă întovărășesc cu de-alde tine!

Picioarele se rotiră deodată în nisip, creară un mic vârtej de praf, apoi îl duseră pe pungaș de lângă noi. L-am petrecut cu privirea până s-a oprit în fața porților. Și-a băgat nasul printre gratii și a înțepenit cu ochii spre deșertul alb.

— Lăsați-l! Îi trece. Așa se întâmplă de obicei, mai întâi se opun.

Capitolul IV

Charles nu era singurul hoț din tabără. Într-una din zile, după ce m-am întors din turul de dezmorțire pe care îl făceam cu Eshe, nu mi-am mai găsit balerinii. Balerinii lui Mati, de fapt. Degeaba am scrutat cu privirile în stânga și în dreapta. Totul era calm, ca și cum marea s-ar fi liniștit peste un înecat cuprins în mrejele genunilor ei.

Cum era de așteptat primul suspect a fost ciocolatiul. S-a jurat pe toate furăciunile lui din trecut și, dacă Șeful avea să fie blând cu el, pe cele din viitor că n-a făcut așa ceva. Experimentase suficientă rușine când fusese prins de Rashid, ca să mai repete o astfel de umilință. Avea și el o onoare.

— Onoare? răsă Eshe.

— Da, n-ai auzit de codul de onoare al hoților?

— Ba da, dar nu cred că există așa ceva, nu cu adevărat.

— Ba există. În schimb n-am auzit niciodată de codul de onoare al nehoților.

— Ne... ce?

— Aia care nu fură.

— Ți-a trecut prin tigva aia de neandertalian că asta înseamnă onoare? se enervă Alvira. Și că n-ai nevoie de un cod din moment ce reprezintă fiescul unor relații? Da, îmi imaginez că între robalăi e nevoie de un set de reguli săpate în piatră, scrijelite-n frunte, ca să nu le uitați nicio

secundă. Te anunț că dacă-mi dispare ceva, nu mai stau la parlamentări cu tine, îți scot ochii și ți-i îndes în cur. Să nu zici că n-ai știut!

— Nu prea ai delicatețuri de femeie.

Alvira ridică ochii de parcă ceva ar fi înțepat-o.

— Acolo unde am trăit eu, să ai delicatețuri de femeie înseamnă moartea. Moartea, dacă te-ai născut cu noroc, spuse printre dinți, cu o voce grea, scrâșnită.

Charles tresări. Brutalitatea acestei femei neîmblânzite trebuie să fi depășit orice văzuse el până atunci la urmașele maicii Eva.

— Aăă... Mă duc să..., bolborosi încurcat, arătând aiurea cu degetul.

Renunță să ne lămurească și se depărtă de noi tocmai în colțul opus al taberei. Acolo, un grup mare de recuperatori de culoare executa un dans bizar.

Reprezentăția ne atrăsese și nouă atenția, însă am abandonat-o în favoarea reglării conturilor. Acum, când momentul tensionat trecuse, ochii ne erau atrași de corpurile lucioase ale unor tinere ce făcuseră roată în jurul unui bărbat. Se apropiau cu toatele de el, apoi se depărtau cu niște mișcări smucite. Clăile negre, încrețite și sârmoase, vălureau în toate direcțiile, măbind efectul agresiv al gesturilor. Brațele se ondulau și se împreunau ca niște șerpi cafenii.

Un moș cu părul alb bătea darabana direct peste pielea genunchilor, înroșită de la atâtea palme.

În afară de Alvira, care nu avea nicio pornire spre socializare și nici curiozități ordinare, ne-am apropiat cu toții de gașca dănțuitoare. Inelele umane din jurul negrilor se îngroșau cu fiecare chiot scos de femeile înnebunate de ritmul drăcesc impus de moșul cu părul alb. Nu-mi dădeam seama dacă strigătele alea puternice făceau parte din co-

regrafie sau muierile aveau să-și dea sufletul dintr-o clipă în alta din pricina efortului. Recuperatorii mai scunzi ce nu reușeau să-i convingă pe ăia mai înalți să îi lase în față, țopăiau ca niște canguri pentru a prinde câte ceva din spectacol. Și eu am fost nevoită să mă ridic pe vârfuri, fiindcă în fața mea se proțăpise un individ cu o căciulă jamaicană ce îi atârna spre ceafă, ca un animal mort.

N-am simțit când s-a înserat de-a binelea. Dansul continua cu toate că nu mai observam decât sclipirile ochilor, ale dinților dezveliți sau luciul trupurilor transpirate. Nimeni nu pleca. Pe partea opusă, peste capetele martorilor și peste zbânțuiala negrilor, i-am observat pe îngerii. Lângă ei se afla Ghenadie. Discutau aprins despre ceva. Inima mi-a urcat în cap cu viteza gândului. O simțeam cum bubuie în ceafă. Cu tot sângele ce-mi năvălise în creier, am împins pe câțiva din fața mea și am încercat să mă apropiu de ei cu gândul de a-l face una cu pământul pe șarpele ăla care le strecura alor mei cine știe ce nenorociri.

Alor mei... Erau ai mei, chiar dacă se țineau departe. Între noi era o legătură; niciun orator viclean, scăpat din cămașa de forță, n-avea cum s-o rupă. Putea să le susure în urechi orice ar fi vrut, până i-ar fi căzut limba. În Chaos fusesem o unitate. Gândurile asupra conexiunii mele cu îngerii s-au prăbușit din înalturi. Mai era ceva ca în Chaos? Absolut nimic. Nu cumva îmi făceam iluzii? Doar eram o maestră în a le forja în culori rezonabile. Făuream niște filigrane de mai mare dragul, suficient de orbitoare pentru a-mi abate privirea de la realitate.

Nebunia a început când un bărbat, unul dintre adepții lui Ghenadie, a deschis larg porțile și a ieșit în afara taberei.

— Uitați-vă la mine! a strigat. Nu simt durere. Asta e noaptea!

O rumoare isterică a trecut peste capetele tuturor.

Ghenadie s-a alăturat adeptului, a ridicat brațele pentru a potoli mulțimea și a vorbit, teribil de pătruns de importanța momentului.

— Dacă mă veți urma în noaptea asta vă voi duce într-un loc unde veți putea să vă recăpătați umanitatea...

A fost nevoie să strige a doua oară. Glasuri neliniștite se ridicaseră și îl acopereau cu totul.

— Stau afară! Am știut că ăsta e momentul. Nu e un motiv suficient pentru voi?

— Unde ne duci? întrebă cineva.

— Locul se cheamă Purgatoriu și acolo veți fi liberi. Liberi cum n-ați fost niciodată și cum nici nu v-ați imaginat că poate fi un muritor.

— Minți! strigă altul.

— Treaba voastră. N-am nevoie de niciunul, dar voi aveți de mine. Eu și ai mei vom pleca, indiferent de ce veți alege. Tăcere! Nu voi repeta ce va urma! Cine are de gând să vină, să țină minte... Noaptea va fi mai neagră decât oricare alta, avem de parcurs o rută precisă. Dacă vă rătăciți, vă vor prinde zorile fără să fi ajuns în Purgatoriu și atunci veți îndura durerea de nesuportat. Vă țineți de mâna celui din față și, la rândul vostru, nu-l veți abandona pe cel din spate. Nu vă opriți pentru nimic! Cine nu face față, va fi abandonat și legătura se va face între cei rămași în picioare. Goana va fi infernală și nu toți veți ajunge la liman.

Făcu o pauză pentru a cerceta efectul vorbelor sale. Tăcerea era perfectă, de parcă toți ne prefăcuserăm în stăne pe piatră.

— Dar dacă veți ajunge..., reluă zâmbind. Veți fi proprii stăpâni. S-ar putea ca unora să le fie greu, libertatea nu e o chestie pe care să ți-o asumi de bună voie...

Adeptul îi atinse cotul, ușor intimidat de îndrăzneala lui. Ghenadie nu se putea abține de la un discurs în fața

unui auditoriu siderat. Iritat de întrerupere, însă realizând că intervenția omului fusese oportună, o scurtă:

— Acum, faceți ce v-am spus!

Întinse o mână spre adept, acesta întinse brațul liber către altul și tot așa, un lanț uman impresionant se formă în fața ochilor mei. Când l-am văzut pe Abel ținând-o strâns pe Ama, cu intenția de a se îndrepta spre șirul de recuperatori, m-am năpustit asupra lui ca un taur scos din fire. M-a privit stupefiat când i-am apucat brațul și i l-am desprins de al fetei.

— Nu plecați nicăieri, am urlat.

Privirea înverșunată a dracului m-a umplut de spaimă. O coborî asupra palmelor mele încleștate de încheietura Anei.

— Dacă nu îi dai drumul, cu toată simpatia pe care am avut-o pentru tine, te omor! a spus cu ton măsurat.

Cuvintele lui păreau bine cumpănite, izvorâte dintr-o hotărâre de nezdruncinat. Constatarea m-a făcut să tremur.

— Ea nu vrea să meargă, am îngăimat.

— Vrea!

Ama ținea ochii în pământ și aproape că nu respira. Cu mâna liberă, i-am ridicat bărbia și am forțat-o să mă privească. Era înlăcrimată. Cu delicatețe, s-a eliberat de strânsoare, mi-a prins palma, a dus-o la buze și a sărutat-o.

— Vino cu noi! mă rugă.

Abel a dat ochii peste cap, enervat de propunerea ei.

— Unde? Locul ăsta nu există.

— Și dacă nu există? Mai ai ceva de pierdut?

— Da! Raiul!

— Ești sigură că vei ajunge acolo?

Să mă fi lovit cineva în moalele capului nu cred că m-aș fi simțit mai năucă decât atunci când întrebarea asta

mi-a străpuns sufletul și s-a descompus în frânturile de adevăr din care luase ființă. O scânteie abia pâlpâindă mi-a ars inima, a făcut o gaură acolo pe unde mi-am pierdut toată energia și locul s-a umplut de vid.

Ca prin vis, i-am văzut pe îngeri îndepărtându-se, odată cu mulțimea înnebunită de o astfel de îndrăzneală. Ochii Amei au păstrat contactul cu ai mei cât de mult s-a putut. Totuși, până la urmă, s-au pierdut în întuneric. Cu tot puhoiul ăla de omenire ce se zbătea pe lângă mine, m-am simțit ca ultimul supraviețuitor al rasei.

Sentimentul imprimat de cuvântarea paroxistică a lui Ghenadie îi făcuse pe oameni să se comporte ca niște blestemați fără scrupule. Îi împingeau pe cei din față, pentru a fi cât mai aproape de conducător, îi jefuiau pe cei care nu aveau de gând să urmeze aceeași cale - dacă se opuneau să-și cedeze bunurile o încasau, voci stridente se ridicau în noapte, atât de violente că-mi făceau părul măciucă. Gemetele celor călcați în picioare îi lăsau indiferenți.

Nu am putut reacționa imediat. Undeva, adânc în subconștient, încă mai speram că picasem într-un soi de leșin și că nimic nu era real. Cineva m-a împins și am căzut pe o parte, în nisip. Praful ridicat mi-a intrat în ochi și pentru câteva secunde n-am fost în stare să văd nimic. Știam că dacă nu mă ridic voi sfârși ca mulți alții, terciuită sub picioarele fugarilor.

Două brațe m-au prins de umeri și m-au tras în afara torentului uman scos din fire. Aproape am căzut în genunchi și m-am lovit cu capul de gratiile taberei.

— Ce naiba se întâmplă? am auzit vocea lui Caio.

N-am putut să-i răspund. Priveam printre barele groase și căutam să zăresc siluetele îngerilor printre celelalte. Mi s-a părut că am văzut-o pe Ama, însă când fata a întors capul pentru o clipă, pentru a privi în spate, am

observat că nu era ea.

Oamenii lui Ghenadie știau foarte bine ce să facă. Mergeau în șir, cu pas hotărât și privirile împietrite îndreptate înainte. Ceilalți, luați prin surprindere, neavând prea mult timp să rumege evenimentul, să-i cântărească din consecințe, se împiedicau sau aruncau priviri pline de teamă înapoi, spre tabără. Unii, învinși de grozăvia unei astfel de rebeliuni împotriva ordinii de Dincolo, făceau cale întoarsă fără să fie convinși, totuși, că asta era cea mai bună alegere. Ar fi vrut să aibă curajul celor care mergeau orbește, asumându-și în avans tot ce avea să decurgă din insolența lor.

Și mai erau cei ca mine. Cei ce priveau tot ce mai aveau pe lumea asta, pierzându-se în moartea acelei nopți ce putea să le aducă osânda veșnică. Îngerii. M-am smuls din mâinile lui Caio și am ieșit pe poartă. M-a strigat, însă nu aveam timp de el. Am alergat paralel cu cordonul uman, studiind fețele oamenilor. Nu m-am oprit decât când am zărit chipul surprins al Anei, cu un licăr de entuziasm în ochii blânzi.

— Vii cu noi! exclamă.

Maxilarul lui Abel s-a încleștat. Își imagina că am venit să mai încerc o dată să-i determin să se răzgândească.

— Nu vă pot lăsa singuri, am răspuns.

Dracul s-a relaxat și a slăbit strânsoarea cu care avusesese de gând s-o împiedice pe Ana să mă urmeze. Am vrut să mă prind de brațul fetei, dar o femeie cu o expresie imposibil de catalogat pe chip nu voia nici în ruptul capului să-i dea drumul.

— Te rog, te voi ține eu! am încercat s-o înduplec.

Nici n-a clipit! Atenția îi era concentrată la a menține ritmul alergării.

— Desfă dracului mâna aia nenorocită dacă nu vrei să

ți-o tai! strigă Abel, privind-o înverșunat.

Alergam. Faceam ceea ce mama mă sfătuisese insistent să nu fac. N-ar fi fost aiurea să mă pomenesc acum, peste o moarte și o extragere, că m-a apucat cheful să ascult de ea? Cam târziu pentru instituția figurii materne.

Eram cu toții pătrunși de însemnătatea atingerii țelului înainte de ivirea zorilor. Urmam șirul fără să ne întrebăm dacă liderul avea vreo idee despre ce naiba face. Și chiar dacă vreunul ar fi ajuns la o astfel de concluzie... Ce ar mai fi fost de făcut? Drumul lăsat în urmă nu mai exista, fusese mistuit de pânțelele negru al acelei nopții stranie. Trebuia să te împaci cu ideea că ai hotărât și gata.

Să fi încercat cineva să-mi desprindă palma de a Amei sau de a femeii din spate, n-ar fi reușit. Mușchii și oasele noastre se sudaseră. Goneam prin noaptea aia de consistența gudronului topit, fără să vedem nimic în jur, simțind doar pe cei doi de care eram legați pe viață și pe moarte.

Nu mai știu cât am alergat. Puteam să înaintăm sau să ne învârtim în cerc. Nimeni nu avea habar de timpul trecut și nici dacă mai era mult până la ivirea zorilor. Deodată, am început să respir greu. Inima mi se zbătea în piept ca o pasăre. Picioarele deveniră grele ca plumbul și setea ce îmi uscaseră gâtul mă ardea pe dinăuntru de parcă înghițisem o torță aprinsă. Transpirația începu să-mi picure pe frunte, apoi peste ochi, împiedicându-mă să văd în față. Așa și femeia din spate experimentau aceleași schimbări. Era tot mai greu să nu rupem strânsoarea, pentru că palmele ne erau ude de sudoare.

O lumină începu să pălăie în dreapta, chiar în inima nopții. Am privit într-acolo. Punctul strălucitor deveni o sferă de mărimea unei mingi, apoi crescă atât de mult, încât am simțit nevoia să închid ochii. Când i-am redes-

chis, puțin câte puțin, am văzut niște fire înalte de iarbă în peticul iluminat. Ceva se mișca acolo și am mijit ochii pentru a vedea ce e. O creatură cu solzi sidefii înainta, făcându-și loc cu botul umed. O limbă neagră, subțire, despicată în două, ieșea din când în când din arătarea aceea. Sub ochii mei, solzii începură să crape, să se usuce și să se retragă înapoi, permițând unui șarpe negru, lucios, cu câte trei ochi pe fiecare parte, să se elibereze din chinga pielii uzate. Toți ochii m-au privit deodată, limba a lovit aerul cu un sâsâit înfiorător și reptila s-a repezit asupra mea.

Cu voința sedată, cu pleoapele coborâte, așteptam să simt mușcătura. Doar că ea nu mai venea. Am deschis ochii și întunericul era din nou la locul lui. Nici urmă de lumină sau de șarpe.

— Am ajuns! strigă cineva.

Am simțit palmele Anei și ale femeii desprinzându-se de ale mele. Atunci am căzut în nisip.

Îmi pierdusem cunoștința.

Capitolul V

Mătuşa stătea cu capul aplecat asupra unor hârtii. Făcea contabilitate pentru mai multe firme pentru a rotunji veniturile familiei. Îi pusesem mai multe întrebări şi la toate răspunsese cu *da*. Chiar şi la aceea referitoare la intenţia mea de rămâne peste noapte la Lidia, o rockeriţă cunoscută de curând într-un club rău famat. Mătuşa n-o plăcea, dar ştiam că momentul cel mai potrivit pentru a-i cere voie să fac lucruri pe care în mod normal mi le-ar refuza categoric era acela – când capul ei era plin de cifre. Duceam distracţia şi mai departe. Pentru propriul meu amuzament de copil zurliu o întrebam dacă a auzit că fiica cea mică a Ioneştilor fusese răpită de extratereştrii.

— Hmmm... Îhî..., răspundea ea, fără să ia ochii din hârtoage.

Într-o zi, am întins coarda prea tare, subestimând atenţia distributivă a mătuşii. Am întrebat-o dacă e de acord ca Elena să-şi înceapă viaţa sexuală. Am îngheţat când a ridicat capul şi m-a privit.

— Poftim?

Fruntea i se încrêţise deasupra ochilor, iar gura descrisese un arc ce cobora spre bărbie.

— Am zis că la şcoală vor să ne ţină cursuri despre educaţia sexuală, am spus cu inima în gât, rugându-mă la toţi sfinţii să creadă că la asta mă referisem şi prima oară.

A micşorat ochii, m-a scrutat prin fanta îngustă, cu

irișii ei ce trimiteau raze laser care să mă despoaie cu totul și să smulgă o confesiune sinceră chiar din miezul conștiinței mele. A întârziat examinarea minute bune, transformate în ore pentru nervii mei, apoi a decis să mă creadă.

Momentele de genul ăsta erau cele ce mă determinau să-mi jur mie însămi pe toate petrecerile din viitor că nu voi mai repeta bravada. De unde?! Uitam curând și mă pomeneam jucând aceeași ruletă rusească.

— Cât e ceasul? sări mătușa. Aoleu, cât e ceasul! Ți-ai pus pachetul în ghiozdan? Dar apa? Știi că ai nevoie de hidratare pentru creier. Altfel nu vei fi în stare să te concentrezi la ore.

Oricum nu mă puteam concentra la ore. Nu cu Marius, cel mai hot tip din clasă, stând la două bănci în fața mea. Dacă l-ar muta diriga mai în spate!

— Elena! Coboră imediat! Nu mă interesează că nu te-ai îmbrăcat până acum! Te duc la școală în chiloți!

Pufneam în râs în fața unei astfel de imagini.

Eram în clasa a doispea și mătușa încă ne ducea până în fața liceului. Nu pleca decât după ce ne vedea intrând pe ușa de termopan alb. Din cauza știrilor de la ora cinci, când toate grozăviile de pe lume umpleau ecranul micului televizor din bucătărie. Mereu își propunea să-i dea *dracu'* cu știrile lor, însă tot ea își spunea că e mai bine să știe la ce să ne așteptăm. Așa că își încărca sufletul cu toate grijile omenirii.

— Oriana, dacă iar te întorci cu sandvișul nemâncat, mă supăr, mă luă pe mine în colimator.

Nu era chip să te înțelegi cu mătușa diminețile, mai ales în acelea când eram în pericol să întârziem la școală. Cu sandvișul avea dreptate, m-a prins odată când i l-am dat unui cățel comunitar ce se adăpostise într-o pubelă spartă, abandonată, pe care, slavă Domnului, nu se gândise

nimeni s-o ia de la colțul străzii, și de atunci mă bănuia că asta fac de fiecare dată. Se înșela, măcar o zi din săptămână sendvișul ăla nu ajungea în stomacul câțelului.

Nu era vina mea. Din dorința de a ne hrăni cât mai sănătos, nu cumpăra mezeluri, pateuri și mai știu eu ce ches-tii delicioase de să te lingi pe degete. Brânza, de care mă săturasem până în gât, era în meniul zilnic. Colegii noștrii se otrăveau cu E-uri și erau foarte fericiți.

Eu și Elena ne foloseam banii de buzunar și ne îndopam cu merdenele, covrigi sau șaorme din care se scurgeau râuri de grăsime, fără ca șefa să știe.

— Oriana, ai auzit? Cu tine vorbesc...

— Da, mătușă...

— Mătușă? Săraca, aiurează, spuse o voce pe care n-am recunoscut-o. La naiba, iar îmi vine să vomit...

— Du-te, naibii, mai încolo, nu mai borî aici că ne ia și pe noi!

Asta era vocea lui Abel.

Abel!?

Am deschis ochii. O rază albicioasă și caldă îmi străpunse retina. Am privit în altă parte. Deasupra mea, crengi imense de conifere se întrepătrundeau între ele, țâșnind din trunchiuri groase. Păsări mici se alergau printre ramuri și se chemau între ele cu ciripituri pline de vioiciune.

M-am ridicat în șezut. Lângă mine se aflau îngerii, Keeva, Eshe și încă vreo patru necunoscuți.

— Ce-i aici? Suntem în Chaos? am întrebat mângâind cu palmele iarba din jur.

Fire lungi și ascuțite sau plante cu frunze rotunde și cărnoase se întindeau în jur cât vedeai cu ochii. Ici și colo, niște inflorescențe lunguiete de culoare violet se șteau din verdele crud.

— Nenorocitele astea de păsări! izbucni Abel. Nu-mi

aud nici gândurile!

— Găsesc că e un sunet relaxant, spuse Eshe. E ca în Rai aici. Crezi c-o fi?

— Sigur! Și lasă pe toți tâmpiții înăuntru!

Eshe se apropie de drăcușor, îl prinse de umăr și îl smuci în față.

— Ah! Ai aripi negre. Ești un diavol, constată răzând.

Găsi că nu are de ce să se supere. Îngerul negru făcea exact ce-i cerea fișa postului: era al dracului.

— Ama, hai să mergem! Ai luat-o cu noi, așa cum ai vrut, de-acum să se descurce, se răsti Abel, iritat de condescendența africanei.

Se aplecă spre ea și o prinse de braț. Fata se smuci și-l privi cu o ură ce m-a luat prin surprindere.

— Să nu mă mai atingi niciodată! spuse ea rar, printre dinți.

Dracul se retrase ca ars. Privirile lui alarmate scormoneau în ochii Amei.

— Da! Îmi amintesc tot! rânji ea.

Mă uitam la ei fără să pricep ce naiba se petrecea și de ce, după ce stătuseră ca siamezii în tabără, acum se scuipau ca două mâțe furioase. Am dat să mă ridic, însă nu am fost în stare să ajung în altă poziție decât în patru labe. Capul îmi zumzăia și brațele îmi erau de plastelină.

— Mi-e foame! am spus.

Am întins un braț și am smuls un braț de bălării din cele cu frunze rotunde. Habar nu am de ce mi s-a părut că alea ar fi de preferat în dauna celor cu frunză în formă de sulită. Mi-am înfipt dinții și am molfăit buruienile. Aveau un gust oribil, cu toate astea nu m-am oprit.

Ceilalți se holbau la mine cu ochii cât cepele.

— Ce aveți? am mormăit printre clefăituri.

— Așteaptă să vadă dacă mori, mă lămuri Abel. Și

dacă nu, atunci se vor îndopa și ei. Uite, ăla de colo, și-mi arată un individ ce își vărsa și mațele din el undeva, mai departe de luminiiș, a mâncat din cheștiile astea mov.

M-am oprit din mestecat cu ochii la bărbat. A horcăit o vreme, apoi s-a prins cu ambele brațe de burtă și a căzut în față, în propria vomă.

— Fie-i borătura ușoară! a conchis Abel indiferent. Unul mai puțin.

Am aruncat ierburile cât colo și am scuipat ce-mi mai rămăsese în gură. Atentă la tot ce se petrecea în mine, am încercat să mă ridic. Era și asta un test. Dacă nu reușeam însemna că mă lua gaia deja. Dar nu. Amețeala îmi dispăruse și, în locul ei, mă cuprinsese o vigoare ca după cel mai strașnic somn.

— Puteți să mâncați, le-am spus celorlalți.

Nimeni nu se îndura s-o facă.

— Dacă își face efectul mai târziu? întrebă Keeva.

Am ridicat din umeri. Ce-mi păsa că-și făcea efectul mai târziu? Acum mă simțeam minunat.

— Totuși, ce loc e asta?

— E Purgatoriul, ce să fie! îmi răspunse tot Abel care, pare-se, suferea de limbariță și nu avea asupra cui să-și reverse excesul logoreic.

— Nu arată deloc așa cum îmi imaginam eu. Mi-aș face o căsuță aici în luminiișul ăsta!

Cuprinsă de euforie, cu urechile vrăjite de trilurile miilor de păsări din jur, am început să mă învârt pe loc cu brațele ridicate.

— Unde sunt ceilalți? Erau mulți...

— Au continuat drumul, Ghenadie spunea că mai e de mers. Tie ți s-a făcut rău și n-am putut să te abandonez, mă lămurii Ama.

— Iar eu, ca prostul, se amestecă iar dracul, am rămas

cu voi.

Mi-am îndreptat privirile asupra Keevei și a lui Eshe. Ele de ce nu îi urmaseră pe ceilalți?

— Am simțit să rămân, răspunse irlandeza.

Eshe înclină din cap către mine. Cei patru necunoscuți erau îngerii fetelor, iar pe cel ce își dăduse duhul mai devreme nu-l cunoștea nimeni. O fi fost vreunul din cei ce n-au mai putut face față. Nu știam dacă era recuperator sau înger și nimeni nu avea chef să se ducă să vadă.

De ce n-or fi rămas aici? Locul ăsta e perfect!

Urmă o tăcere lungă. Tăcerea oamenilor. Văzduhul avea vocea lui. Gâze invizibile munceau de zor în covorul de sub noi, frunzele susurau discret, mișcate de o adiere din înalturi, iar zburătoarele, atât de mici că dacă nu le-am fi auzit larma, nici n-am fi știu că sunt acolo, își vedeau de ale lor, preocupate.

M-aș fi întins pe jos și m-aș fi relaxat, dacă n-aș fi auzit un fel de răget cumplit venind dintr-un desiș întunecos. Ne-am ridicat deodată și ne-am înghesuit unii într-alții, înfricoșați. Keeva nimerise strânsă între noi.

— Mă sufocați!

— Ia uite-o! Mai face și nazuri. Fii fericită că vei muri ultima. Pe noi o să ne înhațe primii, spuse Eshe.

— Ce să ne înhațe? întrebă Keeva cu glas plângăcios.

— Mă lași? se supără Eshe. N-ai mai plâns de mult. Nu te-o găsi chiar acum, nu? Dacă vrei să facem schimb de locuri, mă ofer cu drag.

Keeva evaluă că era mai bine să moară sufocată decât mâncată de creatura care, după răget, trebuia să fie al naibii de fioroasă. Nu se mai plânse.

De data asta, două mugete distincte, intense, ajunseră la urechile noastre.

— La dracu'! Sunt mai mulți! bombăni unul dintre

Îngerii fetelor.

— Care din voi e strateg p-aici?

— Poate o idee bună ar fi să ne ascundem într-un loc mai ferit. În luminișul ăsta suntem ca sub un reflector, sugeră Ama.

Ca din pușcă, fiecare pe cont propriu, am spart formația și am luat-o la fugă în direcția opusă celei de unde se auziseră animalele. Ne-am adăpostit în spatele unor trunchiuri pline de cioturi, privind cu câte un ochi în direcția de unde venisem. N-a durat mult. Tufișurile începură să freamete și, în curând, trei animale ce aduceau cu leoaicele din Chaos au apărut în luminiș. Au adulmecat aerul cu nasurile umede. Noi nici nu mai respiram, îngroziți de ideea că puteau să ne simtă. S-au îndreptat spre cel care murise otrăvit pe fluorescențele violacee, l-au amușinat o vreme, apoi au început să muște din el. Boturile însângerate se ridicau din când în când, ascultau cu atenție, apoi se întorceau la festin.

— Oriana! șopti Ama. Îmi vine să vomit.

I-am făcut semn să tacă. Am ținut degetul în dreptul gurii, pentru ca îngerul să nu uite că eram în pericol. Brațele Anei se încheștaseră în jurul copacului, în timp ce noi o priveam cuprinși de spaima că nu se va putea reține și soarta ne va fi astfel pecetluită. Una dintre leoaice, cea mai mare, ridică brusc capul. În gură avea o bucată mare de carne smulsă de pe pulpa omului, pe care mai atârna încă o bucată din stofa pantalonului.

— Ama, nu te uita! am implorat.

Eu însămi simțeam că stomacul mi se revoltă și că voi vomita tot ce mâncasem de când mă născusem și până mai adineaori, când mestecasem frunzele alea. Îngerul își duse mâna la gură și atunci am știut că eram terminați. Horcăitul ei a atras atenția jivinelor.

Leoaicele și-au întrerupt masa, au stat o vreme ca și când ar fi cântărit dacă se făcea să renunțe la pleasca picată pe capul lor și să verifice ce era cu zgomotele alea.

— Stați acolo, fetele lui tata! scrâșni Abel. Mai aveți mult de halit din băiatul ăla. Nu veniți aici, noi suntem doar piele și os.

Din păcate, animalele nu auziră ruga fierbinte a dracului, pentru că, fără nicio grabă, au început să înainteze spre noi. Nu cred că ne vedeau. Doar simțeau ceva.

— Fugiți cât vă țin cataligeleee, urlă Keeva.

Irlandeza țâșni ca un proiectil, iar noi, nemaiputând sta acolo, nu după ce nebuna aia atrăsese atenția animalelor, n-am avut încotro decât să ne luăm picioarele la spinare și s-o tăiem după ea. Abel o urma îndeaproape. Nu știu dacă să se salveze pe sine sau pentru a o prinde pe recuperatoare și a-i rupe gâtul, fiindcă ne deconspirase ascunzătoarea. Urmam eu, apoi Ama, Eshe și îngerii. Unul dintre ei fusese ajuns de creaturi. Nu ne-am oprit să vedem ce se petrecea în urma noastră. Gemetele celui căzut acționau asupra noastră ca un imbold. Picioarele își măriră ritmul.

Îmi părea rău că nu puteam face nimic, însă chiar și eu, cu mintea mea zăpăcită, puteam să-mi dau seama că nu exista niciun semn de întrebare asupra reușitei unei astfel de salvări. Era una dintre situațiile atât de bine ilustrate de sintagma: *care pe care*. Moartea acelui bărbat ne dădea răgaz. Leoaicele, sau ce naiba or fi fost, nu ne mai urmăreau, ci se luptau între ele ca să apuce cea mai fragedă bucată de carne din victima lor. Nu-mi doream să fiu următorul fel de mâncare, așa că am ajuns la conducerea eșalonului. Keeva îmi respira în ceafă la numai câțiva pași în urmă.

Tot alergând, am ieșit din pădure. În față ni se așternea o masă aridă, roșie și, la câteva sute de metri în față, un bloc de argilă, tăiat în bucăți abrupte. Ne-am îndreptat

Într-acolo. Chiar dacă nu mai eram urmăriți, nu încetăream. Urletele îngerului ne rămăneau vii în cap.

Abia când am pus piciorul pe suprafața dură a stâncii mi-am dat seama că eram desculță. Tălpile îmi erau străpunse de mii de ace de piatră. Am înaintat puțin aplecată, fiindcă panta era atât de abruptă că riscam oricând să alunec înapoi. Găfăind, ceilalți mă urmau. Eram cu toții, minus unul. Minus doi, dacă îl puneam la socoteală și pe primul ajuns hrană pentru animale.

Ne-am oprit din escaladat doar când am ajuns la o înălțime cât de cât sigură. Nu mai eram urmăriți, dar o asemenea spaimă nu era ușor de potolit. Am privit în jur. Datorită altitudinii, aveam parte de o vedere largă asupra împrejurimilor. Stânca noastră roșie se afla în mijlocul unui cerc sterp, înconjurat de pădure.

— Veniți aici! strigă Eshe.

N-o auzisem când se depărtase de noi. Plecase în recunoaștere de una singură.

O deschizătură neagră în stâncă reprezenta intrarea într-o peșteră. Nimeni nu îndrăznea să intre primul. Cine știe ce ne mai aștepta și acolo? Doar o luasem în freză și în pădurea aia care părea cel mai plăcut loc din univers. Un vuiet ce venea din pânțelele hăului negru ne făcu să ne strângem iar, ca sardelele într-o conservă. Zgomotele reverberau în atât de multe ecouri, că erau imposibil de perceput clar de la cine sau ce proveneau.

— Cât de mult aș vrea să fiu acum în tabără, se smiorcăi Keva.

— Indiferent ce-o fi acolo... N-o să ne halească fără să ne împotrivim, nu? am spus cu pumnii încheștiți, gata de luptă.

— Dar tot o să ne halească, doar c-o să murim mai obosiți, gemu irlandeza.

— Ai vrea să mori odihnită? răsé Abel.

— Am putea să ne aruncăm de pe stânca asta...

— Tu prima, o îmboldi dracul.

Însă Keeva n-avea chef de eroisme. Se înghesui mai tare în noi.

Indiferent ce era înăuntru venea spre noi și... parcă erau pași. În deschizătură apăru silueta mică și gârbovită a unui bătrân. Fața și hainele răpciugoase îi erau roșii, întocmai ca stânca din care ieșise. Miji ochii pentru a se obișnui cu lumina, apoi ne studie pe fiecare în parte fără să spună nimic. Își sprijinea trupul într-un baston făurit dintr-o creangă groasă. Pletele albe, unsuroase, îi ajungeau până aproape de călcâie. După ce ne-a analizat temeinic, a făcut stânga împrejur și s-a întors de unde a venit.

Ne-am uitat unii la alții ca vițeii la poarta nouă. Ce să fi fost asta?

Moșul dispăruse înainte ca noi să avem ocazia să ne dezmeticim și să-l întrebăm ceva. Am stat și ne-am holbat în gaura peșterii și niciunul n-a îndrăznit să-și schimbe poziția în care încremenisem la apariția bunicului cu piele roșie.

— Ce așteptați? Invitație specială? se auzi dinlăuntru peșterii.

Buluc, fără să ne pese de bunele maniere, ne-am înghesuit deodată, dându-ne coate și călcându-ne pe picioare.

— Eu sunt aici de optzeci de ani, dar voi ce scuza aveți? bombăni omul, nemulțumit de lipsa noastră de eleganță.

Casa lui, așa cum ne invitase s-o numim, era o săpătură imensă în măruntaiele stâncii. Tunele largi sau atât de înguste că numai târăș ai fi avut acces prin ele, sfredeleau profunzimea aceea roșie cu miros ciudat, de humă, în toate direcțiile. Cine știe dacă tot păienjenişul ăla avea o semni-

licație sau neașteptata noastră gazdă se apucase de minerit din plictiseală.

Căscam gura de parcă am fi fost în vizită la un muzeu cu exponate nemaivăzute. Pe tavanul boltit stăteau agățați sute de lilieci adormiți. Îmi era teamă de creaturile astea chiar dacă nu mai văzusem unul în carne și oase în viața mea. Mi-am încleștat degetele pe brațul lui Abel, fiindcă se nimerise să fie lângă mine. A încercat să se elibereze, lovindu-mă cu palma liberă, însă toată zarva asta ne-a atras muștrarea bătrânului care ne-a avertizat să nu facem zgomot, că îi vom trezi copiii.

— Urâți copii ai, moșule! mârâi dracul.

— Fără să mă uit la spatele tău să văd dacă ai aripi, știu deja ce ești, replică tatăl liliecilor, ușor amuzat.

Ultima cavitate a peșterii era imensă. O bună bucată din porțiunea tavanului lipsea, permițând luminii să pătrundă înăuntru.

— Ei sunt prietenii mei, spuse moșul și ne arătă niște schelete așezate ca și când ar sta la taifas, cu șezuturile direct pe pământ. Jonas, Ezechiel, Morland, Peter și Mobutu. Așezați-vă oriunde numai lângă Mobutu nu. Are niște oase tare alunecoase și ultima oară mi-a luat o lună să-i recompun silueta.

Oasele celui numit Mobutu erau legate între ele cu fire de buruieni uscate.

— Doamne! Da' știu că te plictisești aici, nu glumă! șopti Eshe.

— Nu știu ce-i aia plictiseală. Când stai suficient de mult într-un loc te obișnuiești cu tot ce-ți oferă el, sau cu ce nu-ți oferă.

— Ce-i cu oasele astea? întrebă Ama.

— Te rog să nu le spui, oase, draga mea. Doar am făcut prezentările. Morland, în special, se simte foarte jignit

când cineva îl numește așa.

— L-a mai numit cineva *oase*?

— Din păcate. E adevărat că după atâția ani de privit la ei, au devenit mai impersonali decât niște mobile moștenite, însă mulțumesc Domnului și pentru ei.

Am fost rugați să ne așezăm în cerc, chiar în zona luminată din plin. Moșul s-a cățarat către vârful deschizăturii, pe o scară din crengi legate între ele. S-a întors cu un braț de bucăți lunguiete de carne mumificată. Ne-a lămurit că vâna câte un animal odată, nu făcea risipă, și nu mai repeta isprava decât atunci când rezervele de hrană se terminau. Tăia carnea în fâșii și o urca deasupra unde o lăsa în soare până devenea ca scoarța de copac. Nu mai rămânea cine știe ce gust din ea, dar era nutritivă.

De când ajunseseam în locul acesta simțeam toate slăbiciunile umane. Absolut toate. Mațele ne ghiorțăiau de foame. Îngerii redeveniseră oameni și, după cât erau de nefericiți, se vedea că ei considerau asta ca un regres. Când moșul ne-a întins carnea uscată, ne-am înfipt colții în ea, uitând iarăși de manierele la care gazda noastră ținea încă după atâția ani petrecuți în sihăstrie. Nu ne-a mai făcut observație însă. Ochii noștri hăituiți trebuie să-l fi impresionat suficient, cât să facă abstracție de etichetă.

Numele lui era Grim. Se născuse într-o familie de nobili englezi și, pe la șaptesprezece ani, s-a întors. Educația aristocrată nu i-a fost de niciun ajutor în noua carieră de recuperator. Dimpotrivă. I-a fost greu să îndure privațiunile de tot felul, obișnuit fiind ca din naștere să i se îndeplinească orice dorință. Pe la douăzeci de ani a fost extras, (povestea evadării din Transeo semăna teribil de mult cu a noastră), a ajuns aici împreună cu alții, a mers și prin alte locuri în căutarea eliberării promise și, cum n-a dat de ea, a hotărât să-și aștepte soarta în muntele acesta de cărămidă.

— Și ăștia, întrebă Keeva arătând spre schelete, erau aici când ai venit tu?

— Dacă n-ai nimic împotriva, aș prefera să nu mă tutuiești.

— Scuze... Ăăă... Scuzați-mă...

— Nu-i nimic. Erau aici.

— Vii?

— Nu. Erau așa cum îi vezi.

— Și de unde știi... știți... cum îi cheamă?

— Eu le-am pus nume. Și ei îmi sunt recunoscători. Îmi vorbesc uneori, Ezechiel cel mai mult, el e mai vorbăreț.

L-am privit și noi pe scheletul numit Ezechiel. Zău că nu părea mai vorbăreț decât ceilalți descărnați! Abel a făcut un gest discret cu mâna dreaptă care sugera că-l considera pe Grim dus cu pluta. Am sperat ca bătrânul să nu-i observe atitudinea insolentă. Nu mi-ar fi plăcut să ne dea afară, mai ales că, după ce îmi umplusem stomacul, mă apucase o asemenea moleșeală, că aș fi dat orice pentru un pui de somn în siguranță.

— Ce sunt animalele alea din pădure? îl descusu Ama. Au mâncat pe doi dintre noi.

— Și ați scăpat pentru că ultima lor masă a fost un înger.

— De unde știți?

— Le place carnea de înger. E fragedă și are gust de pui.

— Tu de unde știi? se răsti Abel.

— Tinere, sper că nu trebuie să vă rog pe fiecare în parte să nu mă tutuiți...

— Vorbesc cum vreau, moșule!

Liniștea ce se lăsă asupra noastră ne lăsă fără aer. Carnea din stomac se strânse ghem și mi-a fost teamă că dacă

aș fi expulzat în momentul acela tot conținutul stomacului, moșul ar fi considerat asta ca ofensa supremă. Putea să ne zboare de pe stânca lui. Dacă n-ar fi fost o abatere gravă de la bunele maniere, aș fi sărit pe drac și l-aș fi sugrumat cu mâinile mele.

Eram pe buza prăpastiei și el, ca de obicei, se interesa doar de integritatea orgoliului personal.

— Nu trebuie să-l luați în seamă pe Abel, am sărit eu. Cred că l-a enervat comparația cu puiul. Dacă ați fi spus că are gustul cărnii unui animal mai impresionant, n-ar fi comentat. Un elefant, de exemplu, sau un mamut.

În timp ce vorbeam, am pipăit după mâna lui Abel, i-am prins-o și l-am strâns cât de tare am putut. Unghiile mele i-au străpuns pielea, în timp ce mi-am forțat buzele să descrie un zâmbet. Ochii moșului sclipiră a viclenie. A reușit să ascundă asta o secundă prea târziu.

— Cine e șeful? întrebă.

— Nimeni, am răspuns cât am putut de iute.

De unde am simțit că moșul își dorea să ne dezbine astfel, nu știu. Ca orice sânge albastru posedă un ego supradimensionat ce nu pierduse din vigoare în cei optzeci de ani petrecuți aici.

Deodată, mi-am dat seama că nu el ne făcea o favoare găzduindu-ne, ci invers. Pentru el, noi reprezentăm o distracție nesperată, cu atât mai prețioasă cu cât nu o găsea la tot pasul. Nu avea să ne dea afară, indiferent cât de nerespectuoși am fi fost, ci dorea să-și impună propriile reguli. Sau măcar să încerce.

— Îmi puteți spune Tallylolate, spuse deodată.

Se ridică și ieși.

— Tallylo... cum? se miră unul dintre îngerii Keevei.

— Poate să-și spună oricum, tărtăcuță, pepene sau pastă de dinți, nu vă mai mirați atâta! am izbucnit. Vrea

să-i spunem Tallylo... cum a zis, așa îi spunem!

Ceilalți se uitară la mine cu niște chipuri surprinse, apoi pufniră în râs. Și eu am făcut la fel și, pe măsură ce râdeam, mă ambalam tot mai tare. La un moment dat, n-am mai făcut niciun efort să mă abțin și am hohotit până au început să mă doară mușchii abdomenului. Când Grim s-a întors, cu o carafă din lut uscat la soare plină cu apă, nu s-a mirat să ne vadă tăvălindu-ne pe jos.

— Mda, asta e reacția tuturor când ajung aici.

Ori înnebunisem, ori ce spusese moșul avea un potențial hazos perceput doar de subconștientul nostru, fiindcă ne-am pus pe o nouă repriză de râs fără să ne fie prea clar de ce o făceam. Omul ne-a lăsat să ne descărcăm nervos, apoi ne-a sfătuit să încercăm să dormim. A dispărut pe una dintre încrengăturile de tuneluri. Nu ne-am pus pe discutat decât când nu i-am mai auzit pașii bocănind tot mai stins.

— Totuși, întrebă Ama, timid, cum a zis să-i spunem?

Ne-am lungit cum am putut, cu grijă să nu-i deranjăm pe amicii scheletici ai gazdei și, după ce Abel s-a plâns că-i intra lumina de deasupra în ochi, iar Ama i-a replicat sarcastic că îi pare rău că nu există jaluzele, că le-ar fi tras cu mare drag pentru el, am adormit.

Un vis cu o tornadă ce mă sucea pe toate părțile ca pe un fulg, mă prinse în vârtejul său distructiv. Nu îmi era teamă, doar așteptam să văd unde voi cădea. Împreună cu mine, în praful umed și cenușiu, se roteau fel și fel de obiecte ciudate. O biblie ale cărei foi se zbăteau ca aripi-le unei păsări în agonie, un ceas de recuperator fără nicio steluță albastră, inelul din torpedoul lui Marc și... o mână.

Membrul s-a repezit asupra mea și degetele mi s-au încolăcit în jurul gâtului. M-a cuprins frica. Voi muri?

Apoi, fără de veste, m-am pomenit în alt loc. Stăteam

într-un colț al camerei lui Marc. El se afla în fața ferestrei, gol, iar faldurile perdelei îl mângâiau ca niște brațe de femeie.

Se auzi o voce cântată, acompaniată de mii de ecouri abia auzite, dulci ca o chemare de dragoste.

— Vino, iubitul!

Pielea mi s-a făcut de găină și un frig de moarte m-a cuprins când am văzut că, pe pat, strălucind în goliciunea ei fără de cusur, se afla Luana. Întinse o palmă sidefie către Marc, chemându-l. El se întoarse cu fața spre ea. Inima mi-a stat și s-a prefăcut în stană când i-am văzut privirea. Nu știam că recuperatorul putea să arate așa. Ochii îi ardeau, iar buzele întredeschise îl făceau să arate nebunesc de provocator, ca un animal de pradă gata de atac. Nu era nici urmă de sarcasm în expresia lui în acel moment. Sinceritatea afișată fără rezerve m-a lovit ca un pumn în stomac, pentru că nu îmi era rezervată mie, ci celeilalte.

E un demon! îmi spuneam. Marc nu simte asta cu adevărat, inima lui se află sub vraja lui Naamah!

— Te doresc atât de mult, Oriana..., șopti el cu un ton jos și grav, ce mi-a electricizat fiecare celulă a pielii.

Am vrut să strig, să-i spun că nu eram eu aceea din brațele lui, ci Naamah, dar nu puteam articula niciun cuvânt. Gândul că sunt ținută acolo, forțată să privesc cum bărbatul pe care îl iubeam făcea dragoste cu alta, fie ea și o nenorocită din adâncurile Infernului, mă asasina.

— Ești geloasă?

Vocea venea din spatele meu. M-am întors, surprinsă. Acum eram într-un loc întunecos a cărui negură era întretăiată, când și când, de câte o cometă ce, în loc de coadă, târa după ea voaluri de un alb orbitor. Marc era atât de aproape de mine că atunci când m-am rotit pe călcăie, vârfurile nasurilor ni s-au atins. Să simt respirația lui pe

piele a fost o chestie atât de intensă că m-am întrebat dacă nu cumva ar fi fost mai bine să evit să merg mai departe, cu toate că simțeam că nimic altceva nu-mi doream mai mult pe lume. Să fiu a lui cu totul ar fi putut să mă ucidă.

— Nu sunt geloasă, am bâiguit și am încercat să-l privesc.

Însă mi-am mutat ochii instantaneu, pentru că nu puteam face față dorinței nimicitoare din irisurile alea întunecate.

Cometele s-au înmulțit și au început un dans în jurul nostru. Voalurile atingeau senzual pielea, accentuându-mi starea de ameteală a simțurilor.

Nu știu cum, ajunse în spatele meu, îmi prinse ambele brațe și se apropie cu gura de urechea mea dreaptă. Lobul înghețat îmi transmise un fior în tot trupul, la atingerea buzelor calde.

— Ești geloasă? repetă întrebarea.

Tremuram, nici eu nu mai știam din care motiv. Da, eram, fir-ar, dar n-aveam s-o recunosc vreodată. Ah, dar se părea că nici nu era nevoie s-o spun; îl simțeam pe recuperator zâmbind victorios.

Buzele lui fierbinți și moi coborâră pe umărul meu. Mă roti ca pe un titirez și continuă să mă sărute. Aș fi vrut să am putere să-l îndepărtez, dar voința mea nu-mi mai aparținea de ceva vreme.

O epuizare stranie puse stăpânire pe mine dintr-odată. Mă prinse în brațe și, aplecându-se asupra mea, începu să-mi sărute sânii. Pielea mea vibra la fiecare atingere a palmelor lui. Emoțiile atinseseră paroxismul și, chiar când simțeam că acela era momentul când aveam să-i cedez, se întinse iar către urechea mea și-mi șopti:

— N-o să te ating decât după ce recunoști că ești geloasă!

Mi-a dat drumul din brațe și am căzut într-un hău în care pietricele mici îmi loveau pielea. Gemetele mele se întorceau la mine, amplificate, devenind de nesuportat.

Am deschis ochii. Roșul stâncii mă rănea. Corpul mă durea și simțeam că tot sângele mi se concentrase în pân-tece. Picioarele îmi erau aproape paralizate. Am privit spre ceasul meu fără viață. Doar cu el mă întorsesem din vis.

Tovarășii mei ciripeau mai ceva decât un stol de păsări, certându-se pentru același grăunte, la nici un metru de mine.

— Ce-o avea moșul prin cotloanele astea? întrebă cineva.

— A naibii curiozitate! bolborosi Abel. Cum vedem pe cineva care vrea să ascundă ceva, cum vrem noi să descoperim ce e.

M-am întors spre ei și mi-am frecat ochii. Încă mă simțeam obosită, incapabilă să deschid gura și foamea începuse să-mi sape din nou prin măruntaie.

— Domnul Gri.. Tallylo... late... n-a venit? am reușit să întreb.

— Neah! Dac-o fi murit pe aici o să ne ia un an să-l găsim. Nici nu mai știu pe care dintre găurile astea de șobolan s-a pierdut, mârâi Abel.

— N-ai putea să nu mai fii atât de țepos? Omul ne-a primit aici, poate că ne-a salvat viața, îl dojeni Eshe.

Proscrisul, căci în cel mai scurt timp se ciondănisise cu toată lumea și nimeni nu-l privea cu simpatie, și-a încrucișat brațele pe piept și, bosumflat nevoie mare, s-a așezat într-un cotlon întunecos.

Târșâind picioarele, probabil intenționat pentru a-și anunța sosirea, Grim apărură cu oala în care ne adusese ieri apă, doar că acum, din gura ei largă, ieșea un abur ce împrăștia o aromă atât de apetisantă, că ne-a pus la lucru

glandele salivare.

Am făcut un efort incredibil să mă smulg din mrejele ciudatului vis ce-mi tulburase odihna și m-am ridicat, în semn de respect.

— Ce-i asta? se interesă Ama, înghițind în sec.

— E ceai de blantula.

— Hă?!

— O plantă ce crește la marginea pădurii și seamănă la gust cu socul. Beți! spuse după ce ne turnă la fiecare în cănuțele primite în Transeo.

— Ați putea să ne mai dați și niște carne din aceea? a îndrăznit Keeva.

— Pot, sigur că pot, dar dacă aveți de gând să locuiți aici trebuie să contribuiți cu ceva. Pentru că sunteți tineri și sprinteni ar trebui să mergeți la vânat.

— Să vânam? Ce? Sper că nu vă referiți la bestiile alea! Au mâncat doi dintre noi...

— Nu, răsă bătrânul. Hei! Doar o ceașcă! strigă către Ama, care crezuse că nu e nicio problemă dacă se mai servește cu încă o porție. Dacă bei două cești, una după alta, vei deveni euforică, iar asta nu e bine. Pierzi simțul pericolului.

După expresia privirii Anei, mi-am dat seama că exact de asta ar fi avut nevoie și că, dacă n-ar fi fost stăpânită de acel bun simț exagerat, debilitant în unele situații, ar fi dat pe gât toată carafa aia fără să respire. Cu toții am fi făcut-o. Să ne adormim simțurile, să ne drogăm până n-am mai fi știut de noi.

— Ce să vânam, domnule? îl întreabă unul dintre îngeri.

— Mapimete. Arată ca nevăstuicile.

— De ce nu le spunei nevăstuici, atunci?

— De ce le-am pus nume inventate de mine, întrebii...

— Îhî.

— Pentru că am nevoie să uit tot ce am lăsat în urmă. Am nimerit într-un univers în care nimic nu mai e cum ştiam eu, așa că am nevoie să renumesc totul. Am nevoie să uit. Dacă n-aş vedea, când şi când, evadaţi din Transeo aş putea să uit de Chaosul ăla blestemat.

— Când şi când? am întrebat. Aţi văzut mai mult de o serie de fugari?

Moşul râse.

— Atât de mulţi încât mă întreb ce distracţie uşchită şi-a mai găsit Creatorul de data asta. Chiar crezi că nu se putea face ceva pentru a se opri evadările? continuă ca răspuns la privirea mea mirată. Eu am făcut asta acum optzeci de ani şi tot am dat peste alţii care erau aici cu mult înaintea mea.

— Optzeci. Dar câţi ai, moşule? îl aţâţă Abel.

Grim făcu o pauză, inspiră adânc apoi se întoarse spre insolent.

— După calculele mele, copile, am vreo o sută.

— De unde ştii când trece un an? Poate ai vreo două sute...

— După multe semne, după soare, după umbra unor plante, după felul în care înfloresc sau se veştejesc. În optzeci de ani, fără nimic de făcut, a trebuit să-mi ocup timpul cu ceva. Am cercetat mai tot primprejur.

— Bătrân ţăcănit! scrâşni Abel. Îţi rebotezi lumea, imaginându-ţi că ea va lua chipul imaginat de tine. Ai impresia că reinventezi universul...

Ce naiba păţise îngerul? Devenise mai agasant decât o durere de măsea de minte.

Atunci am sărit în picioare, m-am proţăpît în faţa dracului şi, privind în jos, spre el, cu un aer de psihopat, i-am urlat să iasă afară. Şi-a ridicat ochii cu încetinitorul – sfi-

dare ce mi-a trezit noi trepte ale nebuniei – și-a plimbat limba peste dinți, ostentativ, s-a sculat în picioare până a ajuns cu nasul la câțiva centimetri de al meu și m-a înfruntat. Se pare că, cel puțin în acel moment, țicneala mea era mai mare decât a lui, pentru că a hotărât să iasă. Am respirat ușurată. Puteam să mă compromit în ochii tuturor. Dacă Abel și-ar fi pus mintea cu mine, m-ar fi învățat cu un deget.

— Trebuia să-l lași în pace, vorbi Grim. Până și nervii îmi lipsesc aici.

— Spuneți că ați tot văzut evadați. De ce nu ați plecat cu ei? l-am întrebat mai târziu, după ce m-am calmat.

— Cine zice că n-am plecat? Am umblat în lung și-n lat, căutând ceea ce ni se promisese în Transeo. N-am găsit. După ce m-am săturat, m-am întors aici.

— De ce aici? Stați singur cuc într-o peșteră roșie, cu niște schelete.

— Nu pentru asta am venit. Speram să regăsesc drumul înapoi, spre Transeo. Voiam să-mi primesc judecata și să se sfârșească odată cu chinul. Chiar dacă am reușit să trec de pădure și să ajung la nisipul cel alb, n-am mai găsit tabăra. Am îndurat durerea din suflet cu lacrimile șiiroindu-mi pe față. Am fost nevoit să mă întorc aici. Singur. Am ajuns la o sută de ani și pedeapsa mea e viața asta lungă.

În timp ce moșul vorbea, am surprins ochii Anei privind insistent spre locul pe unde ieșise Abel. De afară nu venea niciun zgomot. Când discuția a lăncezit și bătrânul a căzut într-un fel de reverie indusă, poate, de peregrinările despre care ne vorbise, am ieșit după drac. Nebunia asta dintre noi trebuia să înceteze.

— Lasă-mă în pace! s-a răstit.

Vocea venea din spatele meu, de undeva, de deasupra.

— Abel, să stăm de vorbă. Indiferent ce este, putem

să rezolvăm.

— Comunicare, hă? rase sarcastic. O găselniță a civilizației într-un loc de la începuturile existenței?

Stătea cu genunchii strânși, adunați în dreptul gurii, pe o ridicătură chiar deasupra intrării în grotă. M-am cățarat după el și m-am așezat în aceeași poziție.

Cerul avea o nuanță albastrui-violacee. Pe întinderea lui luceau raze strălucitoare și puncte tremurătoare ce păreau palpăirile unor lumânări în bătaia unui vânticel năzu-ros. Un aer rece, crud, ne aducea mireasma verde a pădurii nesfârșite ce înconjură petecul nostru arid. Tipetele scurte ale unor păsări sparseră întunericul de nepătruns din fața noastră. Gândul la viața necunoscută ce sălășluia în codrul unde doi dintre ai noștri își lăsaseră oasele, dacă nu cumva și alea fuseseră mâncate, mi-a provocat un fior zgribulit.

— Am pierdut noțiunea zilelor și nopților, am zis.

Mă foiam în locul meu, mutând mâinile când pe genunchi, când pe glezne, căznindu-mă să găsesc un început de conversație care să nu trezească aciditatea din copilul satanei. Aproape mi s-a oprit respirația când l-am auzit spunând cu ton calm, resemnat.

— Nu ai senzația că ne scapă ceva?

Nu înțelegeam la ce se referă și nu voiam să trădez asta printr-o întrebare idioată, așa că am tăcut. L-am privit și am văzut urmele lucioase ale lacrimilor, coborându-i pe obraji până sub bărbie. Chiar eram în încurcătură! Abel înlăcrimat! Așa ceva se vedea la un mileniu o dată. Mi-am dezlipit palmele de genunchi cu gândul să-l mângâi, însă ele s-au oprit la jumătatea distanței. Gestul meu l-ar fi enervat, mai mult ca sigur. Pacea dintre noi avea viață atâta timp cât nu îl puneam să se uite în oglindă.

Să conștientizeze că îi observasem slăbiciunea mi-ar fi adus ura lui pentru mii de ani. Oricât mi-a fost de greu să

lupt cu impulsul de a-l consola, nu m-am lăsat. Am înghi-
țit toate cuvintele de îmbărbătare ce mi se înghesuiseră pe
limbă. Când a întors chipul spre mine, a zărit cea mai opa-
că expresie facială ce a poposit vreodată pe obrazul unei
ființe omenești. L-am auzit din nou vorbind și atunci am
chiuit în sinea mea, felicitându-mă pentru instinctele încă
vivoaie.

— Îmi amintesc tot! Tot! Pricepi? Tot!

Cuvintele îi scăpau cu greu din gâtlej. De parcă ar fi
fost tăioase ca lama unui brici și fiecare dintre ele i-ar fi
crestat beregata. Înghițea în sec. Se îneca în amintiri.

— Și ce-i atât de greu de suportat acolo? am întrebat.

— Acum chiar că ești proastă! Helău! Ce e în trecutul
meu m-a aruncat tocmai în brațele lui Scaraoțchi, pricepi?

Sarcasmul nu-l părăsise. Era de bine. Nu murea de
tristețe. Indiferent ce grozăvii ar fi fost acolo, tot mai găsea
resurse să meargă înainte.

— Tot timpul mă însoțea impresia aproape palpabi-
lă că, la un moment dat, aveam să devin cineva, recunos-
cut ca un demn fiu al umanității. Habar nu aveam ce, însă
așteptam momentul descoperirii. Nu eram făcut să duc o
viață ordinară, ceva trebuia să mă scoată din anonimatul
plebei. Eram important sau, cel puțin, aveam să fiu. Până
ar fi venit momentul gloriei, mă delectam cu huzurul vieții
oferite de averea părinților mei. Mă plictisiam în aștepta-
rea momentului culminant ce nu mai venea. Am început
să iau droguri. Din ce în ce mai multe și mai scumpe. În-
tr-o zi...

Făcu o pauză.

Așteptam cu nerăbdare să continue povestea. Inima
îmi bubuia nebunește. Urma să aflu motivul pentru care se
afla acum în situația de a purta două aripi negre pe spate.

— Am cunoscut o fată. Era barmaniță și mă trata ca

pe un gunoi. Nimeni n-o mai făcuse. Banii mei îmi asigureau respectul tuturor și eram obișnuit cu temenele până în pământ, la simpla fluturare a unor bancnote cu mai multe zerouri. Am făcut un pariu c-o s-o am, o s-o fac să se îndrăgostească de mine, apoi... s-o părăsesc ca pe o curvă plătită. Am devenit obsedat de acest proiect până într-acelelo, încât am uitat că mă jucam. Am căzut în propria plasă. M-am îndrăgostit eu de nefericita aia. Ea însă, nimic. Era cu un tip, coleg de serviciu. Îneebuneam când îi vedeam schimbând priviri complice, de amorezi în secret. Eram năuc. Abia descopeream lumea. Priveam uimit la tot ce mă înconjura și raportam totul la fata aia. Ea ce ar fi zis, ei ce i-ar fi plăcut... Într-o seară am urmărit-o. Am rugat-o să mă lase s-o conduc. Mi-a permis numai pentru a mai avea ocazia să mă batjocorească. Voia să scape de mine odată pentru totdeauna. Era atât de sigură pe ea și pe iubirea ei! Cred că asta m-a făcut să-mi pierd mințile. Nu-mi rezista nimeni. Cum de sărăntoaca asta de barmaniță refuza ce-i puneam la picioare? Îl evaluasem pe rival cu atâta scrupulozitate că îi știam toate slăbiciunile. Era mereu în dezavantaj față de mine. Loialitatea fetei ăsteia... Afurisita, era o stâncă! Totuși, gâtul i-a trosnit ca acela al unui pui în strânsoarea mâinilor mele...

M-am străduit să-mi țin în frâu agitația ce mă cuprinsese pe măsură ce Abel povestea și începeam să întrezăresc drama vieții lui.

— Am omorât-o, reluă. Până și atunci m-a luat în râs. Nu i-am dat drumul decât când lumina ironică din privirea ei s-a stins. Știu că am râs o jumătate de oră în continuu, după aceea. Apoi am plâns. Și abia apoi a venit înțelegerea asupra a ceea ce făcusem. Mi-am luat zilele. Aveam mereu la mine un briceag. Știam eu că avea să-mi folosească la un moment dat.

Un urlet de fiară s-a auzit din pădure. Am tresărit. Mă cufundasem atât de adânc în povestea lui Abel că uitasem unde sunt.

— Și ce era? Iubire sau obsesie? am întrebat, văzând că el întârzia să mai spună ceva.

— Cred că erau amândouă.

— E o diferență. O iubeai?

Abel lăsă ochii spre pantofii plini de praf roșiatic. Le ridică vârfurile de câteva ori, părand concentrat doar asupra mișcării aceleia.

Un falfăit de aripi din înalturi ne-a făcut să ridicăm ochii și să încercăm să vedem despre ce pasăre era vorba. N-am văzut nimic, firește. Zgomotul s-a pierdut în noapte, tot mai îndepărtat.

— Nu răspunzi? se auzi o voce.

Ama privea în sus, spre noi. Ochii lui Abel luciră metalic când se înfipseră într-ai ei. Fata îl înfrunta disprețuitoare. Totul, începând cu postura corpului, tonul bătaios, felul în care musculatura fină i se încorda pe sub piele, exprima ura cea mai profundă. O ură densă, vâscoasă, al cărei obiect era bălaiul diabolic din dreapta mea.

Înțelegerea m-a scuturat ca un șoc electric.

Ama era fata din povestea lui Abel.

Capitolul VI

Nu mă puteam împiedica să gândesc la tot ce ne adunese aici. La tot ce ne răsturnase aparenta ordine în care ni se desfășuraseră viețile până atunci. Toate nefericirile noastre aveau ceva în comun. Pe mine. Dacă n-aș fi fost extrasă... La naiba! Ce rost mai avea? *Dacă... Dacă...* Ăsta-i un cuvânt inventat de diavol. Ce rost mai are să te întrebi *dacă* atunci când zarurile au fost aruncate? Oricum nu ne mai folosește la nimic reconstituirea pe altă rută a evenimentelor cu un anume final. Poate doar altora. Sau nici măcar atât. Este bine cunoscută natura de catâr a omului. De câte ori n-am auzit expresia: *să te lovești de pragul de sus*? Și dacă ți-ai spart capul de acel prag și creierii ți s-au împrăștiat pe cel de jos, ce lecție ar trebui să primești? Fiecare are pragul lui, pus deoparte. Se ferește vreunul?

Dacă mi-am imaginat că știam totul despre cât de mult se pot urî un drac și un înger, mă înșelasem al naibii de tare. Mă bucuram că ochii nu pot ucide. Aș fi rămas fără cei doi încă din primele minute în Purgatoriu. Devenise obositor să mă aflu mereu între ei, și uneori îi lăsam să-și spargă capetele, la propriu. Toată lumea se prinsese că ei doi aveau de împărțit o istorie grea. În unele seri, când stăteam afară, sub cerul înstelat, ascultând zgomotele pădurii, îi vedeam pe ceilalți ieșind, unul câte unul, și atunci știam: ai mei se încăieraseră din nou.

Până și Grim, cel ce avusese răgazul să înmagazineze

toată răbdarea din lume, venea și se cocoța alături, gonit de suierăturile diferitelor obiecte aruncate de îngeri unul spre altul.

— Parcă ar fi căsătoriți de o sută de ani, murmurase el într-o seară.

Am izbucnit în râs și nu ne-am oprit decât după minute bune. Râdeam rar, dar când ne apuca, nu conteneam cu una cu două.

— O mare ură are nevoie de o mare dragoste pentru a se naște, mai spuse.

Dar ce naiba știa despre dragoste un tip ce n-a văzut decât păduri, animale și pietre sterpe în opt decenii? Despre ură, da, putea să aibă o idee. În locul lui aș fi urât orice. Pe mama, pe tata, că m-am născut, că am murit, scheletele alea care nu făceau altceva decât să arate viitorul și tot așa. Nu mi-ar fi scăpat nimic.

După un scurt instructaj, Grim ne-a trimis la vânat. A făcut abstracție de maxilarele noastre deprimite când ne povestea cum și unde se lovește mai eficient un animal. Ne-a dat niște arme rudimentare făcute de el. În vârful unor ciomege prinsese, cu ajutorul unor legături strașnice, pietre cât pumnul de mari. Cu ele se presupunea că trebuia să pocnim țestele animalelor. Ca să fim în stare de astfel de isprăvi ne-ar fi trebuit mai întâi curajul de a ne apropia de jivine, ori niciunul nu vădea asemenea ambiții. Mai avea un arc pe care i-l dăduse Anei. Pretindea că simțise în ea pe Diana, zeița vânătorii. Aiurea! Cred că spera ca nebuna să-l omoare pe Abel și așa să apucăm și noi măcar un strop de liniște.

Cu toții strâmbasem din nas și, pe drum, căutam să ne aflăm mereu în urmă - nu ne-ar fi plăcut ca zeița să ne ciurue cu bețele stângaci ascuțite de bătrân, deși niciunul nu

reuşea să se poziţioneze mai la coada trupei decât inamicul ei numărul unu.

În prima zi n-am avut noroc. Nevăstuicile alea, nu reuşeam să reţin noile nume date de moş tuturor obiectelor şi fiinţelor, aveau nişte ochi aproape umani şi chiar dacă, printr-un noroc chior, aş fi reuşit să prind vreuna, n-aş fi putut s-o mănânc. Se ridicau pe labelle din spate, îşi îţeau capetele simpatice dintre ierburi şi se uitau la noi cu lăbuţele împreunate, aduse în dreptul gurii. Mi se părea că se roagă să nu le ucidem. Pretextam mereu că nu deveneam performantă din cauza faptului că nu aveam încălţări şi tălpile îmi erau înţepate la fiecare pas de ierburi uscate, pietre şi mai ştiu eu ce. Inventivul Grim mi-a împletit o pereche de sandale din papură uscată, la fel cum purta şi el, văduvind-mă de argumentul de top. Asta nu înseamnă că am avut inimă să curm viaţa acelor creaturi dragălaşe. Justificările îmi deveneau tot mai sterile, cu toate astea, moşul se prefăcea că mă crede. Înţelegea mai multe decât lăsa să se vadă.

Amfitrionul nostru nu-şi mai ascundea bucuria de a împărţi traiul cu alte fiinţe însufletite, dăruite cu raţiune. Ne răsfăţa de parcă ne-ar fi fost bunic. Până şi Abel rămăsese impresionat de îngăduinţa omului în faţa tuturor neajunsurilor cu care se pricopsise odată cu venirea noastră şi îşi mai ponderase cantitatea de otravă din vârful limbii. Ne întreba despre Chaos. Cum mai era viaţa acolo, ce se mai inventase, iar noi îi povesteam tot ce ne trecea prin cap numai să-i vedem ochii miraţi devenindu-i cât farfuriile. Telefoane mobile, televizoare color, internet, aparate foto ce îţi dădeau poza pe loc... Doar despre chestiile pozitive îi povesteam. Ce rost avea să afle că în ciuda progresului uluitor, omenirea se afla într-un război perpetuu şi că uciderea lui Abel de către fratele său, Cain, se replica secundă

de secundă, că noi boli apăruseră de nicăieri, că oamenii își pierdeau cu fiecare zi a existenței lor câte o fărâmbă din lumina ce le călăuzea sufletul? Oricum nu avea să mai apuce ziua să vadă toate astea cu ochii lui.

Apucase puțini ani în Chaos, cu toate astea se dovedea a fi un erudit, posesor al unor cunoștințe temeinice în varii domenii, dobândite de alții după studii îndelungate. Poate că ar fi devenit un respectat om de știință. Natura, societatea, așa cum o lăsase acum opt zeci de ani, gândirea rațională și multe altele își aveau fiecare locșorul lor bine conturat printre preocupările sale. Din păcate, niciunul din grupul nostru nu îi putea fi partener de discuții pe măsură, însă era mulțumit să ne observe fascinația din priviri atunci când ne povestea despre Aristotel sau Platon ca despre niște amici la cataramă cu care apucase să tragă câte o băută, din când în când.

Faptul că își petrecuse tinerețea ca un șoarece de bibliotecă nu-l pregătise cine știe ce pentru viața în Chaos, ci, curios, pentru cea de Dincolo. Fără resurse, a trebuit să reconstruiască o lume din ceea ce învățase din cărți. Dacă în Chaos toate astea nu erau decât teorii și ipoteze, aici deveniseră demonstrații. Supraviețuise atâția ani pentru că experimentele dăduseră rezultate.

Ca toți confrății înclinați spre studiu simțise și el antagonismul dintre știință și religie. Că era o idee indusă pe căi subtile de înaintași sau se afla acolo de când lumea, justificată prin argumente pe cât de valide, pe atât de imposibil de exprimat logic, îl muncea neobosit. Educația pioasă primită în sânul familiei se lupta corp la corp cu acele considerente raționale însoțite de dovezi de necontestat, descoperite în cărți. Războiul acesta, numit o toană de moment de familie, se petrecea atunci, înainte de întoarcere. Existența divinității ce îi ceruse încredere oarbă mai înain-

te, i se revela acum într-o abundență ametoitoare de probe de netăgăduit. De atunci și până acum avusese timp să găsească o formulă care să pună semnul egalității între cele două pasiuni ale sale și să emită o teorie ce îi acorda credit maxim și lui Darwin, și Șefului. Era convins că cele două fac parte dintr-un întreg și că numai mințile închipuite ale oamenilor le sectionase atât de hotărât.

Ascultându-l cum vorbea, cu un avânt înflăcărat, mi-l imaginam un profesor printre elevii săi. Cam așa eram și noi. Indiferent dacă am fi avut aplecare spre munca intelectuală sau nu, el reușea să pună suficient de multă pasiune în solilocviile sale, că ne făcea dornici să aflăm mai mult.

— Oamenii găsesc o plăcere sadică, spunea el, în a pune bariere. Între ei, fizic, dar și spiritual, între concepții. Și fac asta fără condiții sau alternative. Întotdeauna i-am disprețuit pe oamenii categorici.

Geniile, datorită constituției omenești, vulgare, au și ele momentele lor ordinare. Prin mulțimea de flecușeturi din buzunare, Eshe avea un ruj. Ne distram pe cinste când îl vedeam pe Grim, dându-se jos din sferele lui înalte, rotind capacul micului obiect și uitându-se siderat cum batonul colorat se ridica și cobora.

— Exagerați! râdea proprietara. Și pe vremea dumneavoastră existau rujuri.

— Poate că da, însă n-am apucat să am o iubită și să mă minunez în fața nimicurilor femeiești.

— Vă asigur că un ruj nu e un nimic. Nu pentru o femeie. Un ruj poate să reprezinte totul, uneori.

Grim rotunjea ochii, ca un copil, și o privea pe africană ca pe cineva pătruns până în măduva oaselor de o înțelepciune atât de evoluată, că nu aveam cum s-o înțelegem noi, ca simple viețuitoare ce ne aflam. Cam asta era momentul când ne dădeam seama că Grim, în esență, era tot

un fel de Eshe, sau o Keeva, un Abel sau o Ama. Fascinația îi sclipea în ochii micșorați de bătrânețe de câte ori o vedea nuanțându-și buzele, iar ea, ciudățenia naibii, se părea că o făcea doar pentru satisfacția lui exclusivă. Între ei se ivise o simpatie spontană datorată afinităților descoperite unul în celălalt, puțin câte puțin. Nu mă întrebați care erau alea. Ceva trebuie să fi fost.

Abstinența lui Grim devenise idee fixă în mintea lui Eshe. De multe ori rămânea în urmă cu mine și discutam despre el.

— Să fii virgin la o sută de ani!

— Poate n-o fi, îi răspundeam.

— El a zis că n-a apucat să aibă o iubită.

— Și ce dacă? Poate a făcut sex cu menajera, sau cu bucătăreasa. Sau poate l-a dus tacsu' la femei. Am văzut prin filme că nobilii le ofereau progeniturilor botezuri erotice în brațele unor panarama de profesie.

— Hmmm... Crezi?

— Nu cred. De fapt, neprihănirea moșului e pe lista mea de curiozități imediat după starea vremii în Puerto Rico.

Într-o seară, după ce ne delectasem cu ultimele bucăți de carne scorțoasă, stăteam cu toții în jurul focului ce ardea calm în îngrăditura lui din bolovani. Abel își rodea cu sârg unghiile de la mâna stângă, apoi le scuipa ca un necioplit, Ama se legăna înainte și înapoi, cu ochii fixați asupra flăcărilor, cei trei îngeri care aveau niște nume atât de greu de pronunțat, încât am hotărât să le spun Unu, Doi și Trei, împleteau coronițe din niște flori culese cu ocazia ultimei noastre tentative de a vâna, Keeva le urmărea degetele agile, iar Eshe, de pe partea cealaltă a focului, îl țintuia cu privirea pe Grim. El habar nu avea. Făcea sandale de rezervă pentru oricine s-ar fi nimerit să aibă nevoie și atenția îi era

concentrată asupra îmbinării frunzelor uscate. Trebuia să respecte un model anume, altfel nu-i ieșeau cum trebuie.

Deodată, a ridicat ochii și m-a prins holbându-mă la el. De fapt, urmărisem traiectoria privirii africanei și, chiar în acel moment, zăbovisem asupra lui. Credea că mă interesează ce face. Mi-a zâmbit.

— Ar trebui să înveți tiparul, cine știe cât voi mai fi pe aici, spuse senin.

Am zâmbit și eu. Nu aveam talent și nici răbdare pentru așa ceva. Mătușa se chinuise luni întregi să mă învețe să croșetez. Dacă să croșetezi înseamnă să-ți prinzi degetele într-o încrengătură de ațe de care puteai să scapi doar tăindu-le cu foarfeca sau, așa cum îmi trecuse mie prin cap pe la vârsta aceea fragedă, să sun la 112 și să-i implor să-mi trimită o echipă de descarcerare, atunci da, croșetam al naibii de bine.

Atunci s-a întâmplat ceva incredibil. Eshe s-a ridicat de la locul ei, a ocolit focul, a pus ambii genunchi în pământ în fața moșului, i-a prins chipul în mâini și l-a sărutat pe buze. Prelung. Când s-a dezlipit de el era calmă, însă bătrânul se făcuse roșu ca racul. Alb mai era doar în jurul ochilor, de parcă s-ar fi bronzat cu ochelarii de soare pe nas.

Unu a vrut să spună ceva, însă buzele i-au împietrit pe litera O. Cu toții am fi vrut să ne manifestăm surpriza cumva, dar nu știam cum ar fi fost mai nimerit s-o facem, fără să lezăm vreo sensibilitate. Naiba știa la ce fusesem martori.

Grim s-a ridicat brusc, sandalele neterminate i-au căzut din poală, ne-a cerut să-l scuzăm atât de ceremonios de parcă nu eram la naiba-n praznic, pe o stâncă dintr-un loc uitat de Dumnezeu, la propriu, ci în sala de luat masa a unui castel somptuos, și a dispărut. Eshe și-a lungit gâtul,

uitându-se după el. Irisurile îi luceau atât de tare de parcă toți licuricii din lume își găsiseră adăpost în ei.

— Oare l-ai jignit? am întrebat-o după o vreme, când n-am mai auzit pașii lipăind în tenebrele stâncii.

— Nu, zâmbi ea.

— Necrofilo! râse Abel, strâmbându-se de parcă ar fi mâncat aguridă. Își șterse buzele cu mâneca. Bleah!

Însă Eshe nu-l lua în seamă. Zâmbea într-un fel enigmatic. După ce a ieșit singură în noapte, era cât pe ce să-i dau crezare dracului când a sugerat că eram pe cale să mai pierdem încă unul din gașcă. Credea că femeia nu mai era în toate mințile.

De parcă ar fi fost de mirare să fie așa!

A trebuit să plecăm din nou la vânătoare.

— La vânătoare, ne amintise Grim, nu la cules de flo-
ricele.

Unu, Doi și Trei erau un fel de tăurași Ferdinand. Cu pleoapele căzute, admirau toate florile pământului, le miroseau inspirând cu putere polenul, apoi strănutau câteva minute încontinuu. Ar fi fost simpatici, dacă reaprovizionarea camării gazdei, secătuită tot de noi, n-ar fi devenit urgență de gradul unu.

Moșul ciripise toată dimineața în triluri nemaiauzite. Sărutul de noaptea trecută ștersese vreo treizeci de ani de pe trupul și din spiritul lui. Eshe, în schimb, după ce somnul o pocnise în creștet cu o doză sănătoasă de rațiune, se pomenise extrem de stânjenită. Nebunia de acum câteva ore nu-și mai exercita fascinația și putea vedea ineptia gestului ei în toată măreția lui supărătoare. Evita privirea bărbatului încântat ca un puști ce primise o acadea colorată. Spectacolul era destul de grotesc, însă nimeni nu-l putea acuza pe bătrân pentru regia lui. Nu poți să-i fluturi unui

cățel ditamai osul succulent pe sub nas, apoi să-l blamezi fiindcă dă din coadă.

— De ce ai făcut-o? am întrebat-o când am intrat în pădure.

Ca de obicei, *entuziasmul* nostru vânătoresc ne determina să rămânem în urmă.

— Nu știu. Așa am simțit aseară, dar acum nu mai simt deloc.

— Abel spune că îți pierzi mințile.

— Dacă n-aș fi dat pe gât o oală întreagă de ceai de blantula, aș fi fost de acord cu el.

— Ești nebună? Grim a zis că mai mult de o ceașcă te face praștie...

— Mie-mi spui? L-am pupat pe moș! Nu-mi vine să cred! exclamă.

Făcu un gest de lehamite. Probabil că pornirea nesăbuită de aseară avusese ecouri dintre cele mai neplăcute în conștiința ei, pentru că acum arăta mai devitalizată decât o lămâie stoarsă.

— Mișcați-vă mai repede! ne strigă Abel.

— N-ar trebui să zbieri așa, deranjăm vânatul, i-am șoptit.

— La pescuit e așa, nu la vânat.

Era la conducere astăzi. Se autointitulase lider. Nu crâcnise nimeni, mai ales că o astfel de poziție presupunea să fii primul care înfruntă un eventual pericol.

— Iiii, ia uite! am auzit-o pe Keeva. Uite ce dragălașă e nevăstuica asta!

O creatură ce părea un fel de rudă mutantă a șobolanului stătea pe un trunchi de copac și ne studia. Ne-am apropiat cu toții. Neclintirea ei părea nefirească.

— Ce scumpică eee! se pisicea Keeva.

Deodată, dragălașenia aceea blănoasă și-a scos colții

și chipul i-a devenit hidos. Vedenia șarpelui din seara evadării mi-a revenit în minte și, înnebunită, am rotit ghioaga deasupra capului și am spulberat halucinația.

Chiotele partenerilor mei m-au adus la realitate. Sângele de pe brațele mele și vederea micului cap zdrobit m-au îngrețosat.

— Bravo! Ai vânat! O să avem ce-i duce moșului, că altfel o să ne ceară chirie!

— Dar ce naiba avea? De ce se schimonosise așa?

— Poate o fi turbată.

— Se poate mânca din carne de animal turbat?

— Habar n-am.

— Mai turbată ca noi n-are cum să fie!

Comentariile lor ajungeau la mine de parcă ar fi parcurs un tunel nesfârșit, ecouri lugubre și sensuri alterate se agățau de ele și așa, în devălmășie, îmi inundau creierul. Era a doua oară când ucideam. Prima dată un om și acum, animalul ăsta.

Începea să devină un obicei.

Desigur că mâncasem carne și înainte, însă nu fuseseam forțată să asist sau să particip la măcelărirea necuvântătoarelor. Dacă ar fi fost așa, aș fi devenit vegetariană convinsă.

Abel apucă lighioana de un picior, o ridică până la nivelul ochilor, se strâmbă, apoi o legă la cingătoare.

— Ne trebuie mai mult. Țsta n-o să ne ajungă nici pe-o măsea.

— Pe mine să nu mă puneți la socoteală, am spus dând din mâini.

— Tu ce-o să mănânci?

— Legume.

— Legume? Nu zău? Te duci la piață și-ți cumperi un kilogram de ciuperci? se amuză Abel.

Încă răsând, o luă prin bălăriile înalte și se depărtă de noi. Keeva era în fața mea, lovind în stânga și în dreapta cu un băț găsit pe jos.

— Țsta mereu a fost așa nesuferit? mă întrebă.

Am privit-o și m-am pomenit întrebându-mă dacă și eu arătam atât de suptă la față pe cât arăta ea. Pe obrazii ei lucioși se conturau dăre mate, uscate, mai închise la culoare.

— Nu crezi că ne-am afundat prea tare în pădure? îi strigă Trei șefului expediției.

Nu i se răspunse. Abel grăbi pasul, forțându-ne să ne ținem după el un pic prea repede față de cât ne permiteau bateriile descărcate de hrana insuficientă, raționalizată până la ultima firimitură. Cred că Eshe turnase în ea infamul ceai de blantula, de altfel un foarte bun lift al optimismului nefondat, ca să mai uite de foame.

Copacii se îndesiseră. În jur domnea un verde absolut, netulburat de nicio altă culoare. Mușchii atacaseră toată vegetația întâlnită în cale, învelind-o în catifea moale. Putea fi sălașul unor zâne bune, la fel cum putea fi al dracilor. Crengile căzute sau rădăcinile ieșite din pământ, astfel înveșmântate, păreau brațele nesfârșite ale unor creaturi magice. Sub tălpi nu mai aveam pământ, ci niște stânci pe suprafața cărora trebuia să avem grijă cum pășim, altfel riscam să alunecăm în spațiul destul de adânc dintre ele. Așa pățise Eshe, cea care, rumegând prea intens gândurile despre sărutul de aseară, nu fusese atentă și picase cu un picior în cavitatea perfidă, apoi se lovise cu fața de pietroiul din apropiere.

Am scos-o cu greu de acolo, întrucât se zbătea ca un pește în năvod, mai degrabă furioasă decât vătămată. Era mai grea decât părea la prima vedere. Trei i-a și spus-o, lucru ce e enervat-o și mai tare.

— Dacă te doare, mergi la peșteră, i-am sugerat când am văzut-o depusă în siguranță, lângă mine.

N-a spus-o, dar am simțit-o. Gândul de a fi singură cu bătrânul, o înfiora în cel mai repugnant mod cu putință.

Și pentru că starea ei execrabilă mi se transmitea și mie, am iuțit pasul și m-am alăturat lui Abel. M-a văzut la dreapta lui, mi-a aruncat o fărâma de privire din coada ochiului, apoi s-a concentrat la drumul plin de capcane din fața noastră.

— Te cam iau florii, nu? murmură.

— Te cam. Dar nu-mi dau seama dacă-s d-ăia buni sau...

Un strigăt venind din spate mi-a retezat ideea. Doi se împiedicase de un trunchi și acum se afla în glorioasa poziție patrupedă.

Abel privi cerul, disperat.

— Ia-mă acum, Lucifer! mârâi. Sunt înconjurat de... de...

Cuvântul nu-i venea.

— Nătăfleți? am încercat eu.

— Prea soft, îmi aruncă. Imbecili.

— Cam dur, nu crezi?

— Nu. Sunt pierdut cu unii ca voi. Nu sunteți, unul, în stare de nimic.

— De ce te-oi crede mai breaz ca noi, nu știu! De ce n-ai mers cu ceilalți? am întrebat, deși nu aveam nevoie de răspuns.

Doar simțeam nevoia să-l înțep nițel, după ce ne luase la grămadă și ne gratulase cu mărinimia-i caracteristică.

— Ai cui îngeri sunt ăștia? am încercat să-i mut atenția de la sarcasmul de mai devreme, regretându-l chiar din secunda când mi-a scăpat. Eram și așa destul de amărâți, ce să ne mai chinuim și între noi?

Aflasem între timp că nu aveau nicio legătură, nici cu Eshe, nici cu Keva.

— Nu știu. S-au pierdut de recuperatorii lor.

— Ama a rămas.

— Ea, oricum, face lucrurile pe dos, replică iritat.

— Ați rămas amândoi cu mine, am spus, cuprinsă de o emoție neașteptată.

— N-am rămas pentru tine, credeam că am fost clar.

O căută pe Ama. Se afla pierdută în niște tufișuri, în stânga noastră, cu arcul în poziție de tragere, scotocind cu privirea în toate direcțiile. O șuviță îi căzuse pe lângă obraz și îi mângâia buzele încordate. Dracul zâmbi când imaginea ei plăpândă i se reflectă în ochi.

— Crezi că are habar cum să folosească arcul ăla?

Tonul îi era tandru. Nebunul chiar o iubea pe bruneta săgetătoare!

— Da` știu că ești insistent! am râs. Nu știu cum aș reacționa dacă unul pe care nu-l suport s-ar ține de capul meu și pe lumea cealaltă.

— Ai sfârși prin a-l accepta.

— Crezi?

— Majoritatea femeilor cedează în fața perseverenței bărbaților îndrăgostiți de ele.

— Nu crezi că ești cam mic pentru astfel de păreri bătute în cuie?

— Mai mare de atât nu voi fi niciodată.

— Aici da. Grim e dovada. Era de vârsta ta când a ajuns aici.

În momentul acela, un alt animal de dimensiuni asemănătoare nevăstuicii vânată mai devreme, ne-a sărit în față. Ne-a luat prin surprindere și fără să vreau, am țipat.

— O nevăstuică!

— Ce? Ce? sări Doi din spate, mai speriat decât mine.

— Oh, nu! O leoaică! exclamă Abel.

— Ce leoaică? N-ai auzit că m-am speriat deja când ai zis de nevăstuică? Vrei să crăp?

— Nu m-ar deranja. Taci! bodogăni îngerul meu negru. Apoi ca pentru sine: Tu vei fi următoarea masă a leoaicei.

Ne-a făcut semn să ne pitulăm. El a făcut la fel.

După ce ne-am găsit ascunzători, am încercat să ridicăm capetele, să vedem și noi ce zărise Abel. Nici nu observasem animalul și tremuram deja. Imaginile celor doi înfulecați ne țopăiau prin fața ochilor. Răgetul formidabil ne-a retezat instant cheful de a viziona provocarea; ne-a lămurit cu ce aveam de-a face, mai mult decât ne-ar fi convenit nouă. Ne-am trântit la pământ. Nu știu ce să zic despre ceilalți, însă eu mi-am luat adio, în gând, de la toți cunoscuții. Inima nu mai era în spatele sternului, ci se zbătea undeva în interiorul creierului. O palmă îmi înțepe-nise în jurul mânerului bătei, iar cealaltă strângea cu forță mușchiul diafan de pe suprafața stâncii. Sistemul nervos central primea și retransmitea în corp semnale când de la senzorii din palma dreaptă, când de la cea stângă. *Ciomag, mușchi... Armă, catifea... Moarte, viață...*

Am sărit în picioare, hotărâtă să lovesc tot ce mi-ar apărea în cale. La câțiva metri, o leoaică adulmeca mirosurile pe care vântul le ducea dinspre noi spre nasul ei. A încremenit cu ochii la mine, aproape surprinsă. Îl vedeam pe Abel strâns covrig în spatele unui pietroi. A făcut ochii cât cepele când m-a văzut. Nici nu mi-a făcut semn să cobor la loc, răul fusese făcut deja, poziția hranei fusese deconspirată.

Leoaica s-a încordat și, cu salturi spectaculoase, s-a îndreptat spre mine. Nu știu de ce crezusem că voi fi în stare de vreo urmă de eroism. Nu puteam ridica brațul

cu arma. Blana ce flutura pe capul animalului din pricina mișcărilor, pielea din jurul botului și colții imenși, galbeni, bine înfipti în gingia neagră, erau singurele lucruri pe care eram în stare să le văd.

Până aici mi-a fost! Am vrut să închid ochii, însă pleoapele paralizaseră de groază.

O ultimă săritură și gata. Speram să nu doară prea tare când fiara și-ar fi înfipt colții în jugulara mea. În momente ca astea singurul lucru pe care ți-l mai dorești este o moarte rapidă.

Abel s-a ridicat cu ochii fixați asupra animalului. Arăta de parcă ar fi calculat mental în ce parte a corpului l-ar fi putut lovi în momentul când ar fi ajuns în dreptul lui. Doar că nu avea cum să facă asta. Salturile creaturii erau prea înalte. Urma să plonjeze fix peste mine. După ce m-ar fi năucit cu greutatea și forța căderii, mi-ar fi aplicat lovitura de grație: mușcătura.

Saltul nu s-a mai finalizat. O săgeată i-a străpuns partea de sus a corpului și a căzut la picioarele mele. Dădu să se ridice, convinsă parcă de faptul că rana nu era decât o fantasmă și că va putea ajunge, totuși, la mine. Cu un strigăt disperat, din toți rărunchii, Abel și-a luat avânt și a lăsat să cadă pietroiul din vârful bătei chiar în moalele capului leoaicei.

Chiar dacă o ucisese, nu s-a oprit. A continuat să dea până când craniul s-a spart, devenind un bol sângeriu.

Nimeni n-a încercat să-l oprească. L-am lăsat fiindcă știam că am fi făcut la fel în locul lui. Cineva trebuia să plătească pentru necazul nostru și măgăreața căzuse pe dihania asta ce avusese ghinionul să se intersecteze cu noi.

Ama se apropiase timid, nevenindu-i să creadă că nimerise ținta. O altă săgeată luase locul celei din spatele animalului, pregătită să ia aceeași rută în caz de nevoie.

N-a folosit-o pentru animalul pentru care o preparase, ci pentru altul. Doi, ajuns, naiba știe cum, la o depărtare considerabilă de noi, urla ca din gură de șarpe. O altă leoaică, de două ori mai mare decât cea ucisă, îl prinsese și tocmai se pregătea să-l muște de cap. Ama a eliberat săgeata. Și-a atins ținta, doar că animalul fusese mai rapid și apucase să zdrobească țeasta îngerului între fălcile ei colosale. A căzut peste el, fără să-i dea drumul din gură. Colții străpunseseră oasele bietului Doi, ucigându-l pe loc.

Eram cu toții pământii. Încremeniiți. În afară de Abel. A alergat spre victimă cu speranța că mai poate ajuta cu ceva. Știa și el că rana era incompatibilă cu viața, cu toate astea spera.

Nici n-a ajuns bine lângă Doi, că un țiuit neobișnuit, ce ne intra în urechi și de acolo ne sfredelea capetele, ne-a făcut să ne tupilăm iar.

Ochii mi-au căzut asupra Keevei. Era transfigurată. Sunt sigură că îi înlemniseră și lacrimile. Privea țintă, ca o nebună, și mi-a fost teamă ca teroarea să nu-i fi luat mințile și să sară din ascunzătoare, cum făcusem eu mai devreme, expunându-se următorului pericol.

— Să ne retragem, strigă Abel.

Se repezi asupra fiecăruia dintre noi, ne smuci de la pământ, irlandezei îi administră și o pereche de palme, și ne așeză cu forța în poziție bipedă. Ba chiar ne îndreptă cu fața spre direcția unde voia să ne vadă alergând. De unde îi mai rămăsese atâta sânge rece, nu știu, fiindcă nouă, celorlalți, rece sau cald, ne dispăruse din vene.

Am ajuns la prima porțiune de pădure, cea cu pământ moale, acoperit de frunze roșii. Ne-am tupilat în spatele unei tufe cu ramuri dure, ce ne zgâriau pielea la cea mai mică mișcare. Ne respiram unii altora în cefe. Căutam să găsim o porțiune de unde să ne putem arunca ochii spre

locul unde îl abandonasem pe Doi.

Ne era teamă, însă eram și curioși.

Când am auzit voci omenești, era cât pe ce să ies și să strig după ajutor, însă Abel și-a încheștat palma grea de brațul meu și m-a ținut pe loc. L-am privit. Și-a pus degetul arătător în dreptul buzelor. Era un gest simplu, dar emana atâta forță, încât n-am avut încotro decât să mă supun.

Niște arătări ciudate, vreo trei la început, s-au ivit din adâncimea verde. Apoi încă cinci, urmați de alți unsprezece. Vorbeau o limbă de neînțeles, iar asta era tare neobișnuit. Unii purtau câte un obiect de îmbrăcăminte confecționat în Chaos, ponosit și găurit, iar alții niște veșminte bizare. Păreau niște fășii din frunze uriașe petrecute în jurul trunchiului. Purtau arme asemănătoare cu ale lui Grim și, din atitudinea lor, am putut să deduc că nu erau deloc genul cu care ai vrea să stai la o șuetă și să spargi o sămânță.

Unul dintre ei, înnegrit tot de jeg, cu niște jumătăți de pantaloni ce, poate, or fi fost verzi vreodată, se aplecă asupra lui Doi. Se învârti în jurul lui, îl privi din toate unghiurile, ridică ochii și scrută împrejurimile, apoi chemă pe câțiva dintre tovarășii lui, dădură animalul la o parte și îl dezbrăcară pe bietul înger. Bărbatul ridică hainele, le mirosi, apoi le împachetă și le îndesă într-o desagă ce îi atârna pe spate.

Prinse unul dintre brațele lui Doi și lovi de câteva ori cu o ghioagă la încheietura umărului. Membrul se despărți de corp, ciudatul acela linse sângele ce se prelingea din el și, cu un gest apreciativ, îi invită și pe ceilalți să se apropie.

Reprezentăția sălbăticiiei crunte la care am fost forțați să asistăm, ne-a șocat atât de mult, că atunci oamenii aceia s-au îndepărtat, purtând pe umări bucăți din trupul lui Doi, am ajuns la stânca lui Grim fără să fim în stare să ne amintim traseul parcurs.

— Grim trebuie să știe ce erau ăia, a spus Keeva când am pus piciorul pe suprafața roșie a zonei aride.

Ușor aplecați în față pentru a putea învinge panta abruptă spre intrarea în peșteră, ne înecam fiecare în spaima lui personală.

Eram recuperatori și îngeri, ființe ce aveau de înfruntat tocmai asta, diabolicul din semeni, însă ce văzusem azi era de neimaginat.

Am rămas în urma lor, privindu-le spinările încovoiate. Erau înfrânți. Sau așa păreau. Un vânt cald mi s-a amestecat prin plete și mi-a mângâiat obraji. Am simțit nevoia să închid ochii, să mă separ de tot ce era în jur, să încerc să prind un gând familiar și pașnic. N-am reușit, și ciuda mi-a umplut ochii de lacrimi. Am ridicat băta deasupra capului și am lovit cu ea stânca roșie de sub mine. De multe ori. M-am oprit doar când în palme nu mai țineam decât un băț franjurat ca o mătură. Nu mă descărcasem; tensiunea rămăsese în mine și o dorință nebună de răzbunare mă cuprindea pe nesimțite, ca o prevestire întunecată. Dacă sălbaticii ăia ar fi fost în puterea mea, ceea ce i-au făcut ei sârmanului Doi n-ar fi fost decât aperitivul pus în fața morții. Închipuiri malefice despre torturile la care i-aș fi supus înainte, cu mult înainte de a le permite să moară, îmi înfiorau toți nervii și îmi încordau musculatura.

— Ești bine? m-a adus la realitate vocea lui Abel.

Mă prinsese de braț și mă smucise bine. Strânsoarea durea al naibii de tare.

Coborâse înapoi, alarmat de înfrigurarea imprimată de plăsmuirile fatale pe obrazul meu. L-am studiat ca o mioapă. Era diferit. Ceva se schimbase la el și nu puteam spune dacă era de natură fizică sau psihică.

El se schimbase sau eu? *Tempora mutantur nos et mutantur in illis.* Așa spusese Grim. Cât era de adevărat și cât

de repede venise demonstrația cuvintelor acelea!

Indiferent cum te simți acum, ai răbdare, mai târziu vei simți altceva, reverbera vocea mătușii de undeva din spatele conștiinței. *Altceva*-ul acela putea să aibă orice nuanță dintre cele cuprinse între speranță și dezastru, însă ea mereu se referea la partea pozitivă. De unde găsea atâta forță? Un lucru îmi era clar: nu-i moștenisem abilitatea de a vedea luminița din orice tenebră. Sau, dacă o fi fost vreun procent oarecare din gena responsabilă cu asta, își dăduse obștescul sfârșit cândva, între momentul evadării din Transeo și fracțiunea de secundă când am văzut aripile mici și albe ale lui Doi, desprinse de spate și aruncate în bălării de parcă ar fi fost gunoi.

Mă gândesc că mintea omului este astfel construită că și în momentul în care simte ultima firimitură de viață scurgându-i-se din trup, tot mai speră la ceva reversibil. Bănuiesc că asta face ca totul să fie mai ușor de îndurat. Te duci fără să apuci să conștientizezi că întoarcerea e cu neputință.

Dezastrul își jucase ultima scenă și regizorul nu mai pregătise alta. Speranța moare ultima? Ei bine, iată că se întâmplase. Murise!

M-am repezit asupra lui Abel, l-am cuprins în brațe și am început să hohotesc. Dracul a rămas câteva secunde ca împietrit, neștiind cum să reacționeze, apoi i-am simțit palmele fierbinți pe umeri. M-a cuprins în brațe, mai întâi timid, apoi atât de strâns că abia mai puteam să respir. Pe pielea mea încinsă aproape că au sfârșit lacrimile lui grele.

— Iartă-mă! am strigat printre sughituri.

După o scurtă șovăială, câteva reprize de expirații profunde și sacadate, l-am auzit.

— Nu-i nimic de iertat aici. Așa a fost să fie.

Resemnarea lui nu mi-a făcut niciun bine. Iertarea,

nici atât. Picioarele mi s-au înmuiat și, dacă dracul bălai nu m-ar fi strâns bine, aș fi căzut.

Pentru mine totul se sfârșise. Nu mai aveam putere. Finalul avea să mă găsească pe stânca asta roșie, stearpă ca moartea.

Pe Grim l-am găsit lungit lângă scheletele partenerilor săi de discuții. Adevărul e că, de când apărusem noi, nu le mai acordase nicio atenție. Inițial am crezut că dormea. Razele soarelui îi picau pe fruntea ridată, plină de pete maronii. Trei chiar făcuse o glumă, spunând că noi ne spe-team cu vânatul, iar moșul făcea cure de soare.

— Nu doarme, a spus Ama.

Emisia joasă a vocii ei m-a înfiorat.

Abel i-a luat sandaua dintre degete și, după ce i-a simțit trupul rigid, rece ca gheața, ne-a privit. Moșul murise.

I-am auzit mai târziu pe Unu și Trei, discutând între ei:

— Crezi că sărutul ăla i-a venit de hac?

— Nu fi prost! Pe cine omoară un sărut?

— Păi... Pe unul de o sută de ani?

Apoi ridicară amândoi din umeri, lăsând baltă necropsia imaginară. Cauzele morții bătrânului aveau să rămână pe veci învăluite în mister.

O frică subită ne umplea gura cu un gust sălciiu, fad și amarui. Nu apucasem să-l descoasem pe moș în legătură de peregrinările de care spusese. Nu pentru că el nu se arătase dispus să vorbească, ci pentru că noi, o bandă de bezmetici, nu reușeam să facem pace cu noi înșine și cu absurditatea evadării din tabără. Nu găsisem ce căutam, ci sărisem cu grație din lac în puț. Ne era ciudă pe noi. Singurul lucru sistematizat, organizat ca la carte, era haosul din mințile noastre mici.

Când realizezi ineptia unui demers și poți să te întorci

până la un anume punct și să faci lucrurile diferit, treacă-meargă; ai rămas cu o învățătură ce, poate, îți va folosi. Dar ce te faci atunci când realizarea erorii și învățătura îți folosesc tot atât de mult ca un coș pe vârful nasului?

Posomorâți, confuzi, artăgoși ca niște javre atinse de turbare, am stat cu trupul inert al moșului sub nas timp de două zile. Și cine știe cât ar mai fi durat starea aceea de adormire în care păream cu toții letargici, cu funcțiile vitale diminuate până la limita de avarie, dacă mirosul cadavrului ce urma cursul firesc al descompunerii nu ne-ar fi înțepat nările.

— Dacă mi-ar fi propus cineva să stau alături de un hoit, aş fi crăpat de silă, îi spunea Eshe lui Unu. Și, ia uite-mă acum!

— Ar trebui să-l îngropăm, nu știu..., a spus Unu.

— Și cu ce să săpăm?

— Cavernele astea au fost găurite în stâncă, ceva o fi pe aici prin tunelurile astea.

— Și cine mai are energie să cotrobăie? Tu?

Unu dădu din cap. El nu, categoric nu.

— Oare în cât timp moare un om de foame?

Ne-am îndreptat privirile deodată, ciorchine, asupra lui. Voiam să vedem dacă aiura. Dar nici noi nu ne prăpădeam cu obiectivitatea, din moment ce ochii ni se împăienjeneau și începeam să găsim că pulpa dezvelită a unora dintre noi putea deveni o friptură succulentă.

— E ciudat să nu poți muri, fiindcă ți-e foame, murmură și Ama cu ochii pierduți.

Nevăstuica ucisă de mine începuse, și ea, să miroasă urât. Grim știa cum să usuce carnea fără să intre în procesul de putrezire, ori el scăpase de griji acum.

Trei apărură în cadrul cavității cu un braț de blantula.

— Am găsit astea în gaura moșului. Are o grămadă

acolo.

— Altceva n-ai găsit? Mai consistent și care să nu ne ia mințile? l-am întrebat.

— Mai erau maldăre de sandale din papură, dar nu sunt comestibile, am încercat eu să ronțai una.

Ama pufni în răs.

— Altceva?

Trei ridică din umeri.

— Erau niște chestii acolo, dar nu știu la ce îi foloseau. Mergeți și voi, poate vă prindeți.

— Dar dacă..., începu Ama

Am privit-o cu toții. Așteptam cu sufletul la gură ca unul dintre noi să spună ceva și să nu sune prostesc sau idiot de-a dreptul.

— Dacă, reluă, am vâna un animal, și l-am parli aici pe foc?

— Știe vreunul dintre voi cum să aprindă un foc fără ajutorul tehnologiei moderne care, deși e divină, ne lipsește cu desăvârșire? i-am luat în balon.

Unu s-a arătat convins că nu era mare filosofie să determini o flacăra să apară în grămăjoara de lemne din interiorul țarcului de pietroaie, însă când s-a trecut de la teorie la practică, s-a arătat demoralizat până la Dumnezeu și înapoi, când nicio afurisită de scânteie nu s-a îndurat să se nască din ciocnirea a două pietricele.

— Îți trebuie amnar, spuse Abel.

Privise plictisit la încercările lui Unu.

— Ce-i ăla?

— O bucată de metal.

— O bucată de metal aici? îi replică Ama cu ochii aprinși. Nu mai bine vrei un os de dinozaur? Că d-ăla s-ar putea să găsim.

— Căutați-vă prin buzunare, deșteptilor. Vedeți cu ce

zestre ați fost extrași. O unghieră, un cuțit, un pix, orice. Iar dacă vreunul era fumător și are chiar o brichetă... Bingo! nu se lăsă nici el mai prejos.

Grim trebuia să fi avut ceva, însă niciunul nu se simțea suficient de energic, încât să pornească într-o acțiune de cercetare prin toate hrubele alea.

Posesiunile lumești ale fiecăruia se strânseseră într-o grămăjoară. Îl lăsarăm pe Abel să cerceteze dacă vreunul din obiectele alea erau bune la aprins focul.

— Ruj, se strâmbă el. Nu înțeleg de ce vă dați cu tâmpenia asta pe buze? Știți cât de enervant e să pupi o fată și să ți se întindă maglavaisul ăsta pe bot? Mină de pix, hm, poate folosi; cartelă SIM, nasturi, scame, monedă... Hopa!

Entuziasmul lui Abel ne-a electrizat și ne-a făcut să credem că totuși, moartea nu ni se va trage de la inaniție. Între fălcile unei leoaice, eviscerați de sălbaticii canibali, dar nu de foame.

Se părea că și găsierea unei pietre potrivite cerea precizie și cunoștințe vaste. Nu trebuia să fie moale, să nu se zgârie ușor și să nu se spargă. După multe încercări a obținut o scânteie, însă s-a pierdut pentru că nu căzuse aproape de vreascuri. Era o veste bună chiar și așa.

Vestea proastă era că ne lipsea vânatul, iar acest *infirm* detaliu ne dădea planurile peste cap.

— În cât timp se moare de foame, totuși? întrebă Eshe.

— Tu ar trebui să taci! se răsti Unu. Moșul a murit din cauza ta.

— Taci, mă! îl puse Abel la punct. Vorbește foamea din tine. A murit să ne facă nouă în ciudă. Al dracu' moș! De foame se moare în trei săptămâni, iar de sete în trei zile.

— Ce? sări Keeva. Apă! De unde lua moșul apă?

La asta nu ne gândisem.

— Nu se îndepărta de stâncă. Apa trebuie să fie pe

aproape, am spus, pe trei sferturi convinsă că bat câmpii. Cum dracu` se face că niciunul n-a belit ochii la Grim să vadă ce și cum?

— Da` tu i-ai belit? se răsti Abel, încruntat.

— Încetați! se ridică Ama. Nu faceți decât să vă acuzați unul pe altul, imaginându-vă că voi ați făcut vreo brânză. Hai să recunoaștem că suntem într-un mare rahat și că nu vedem nicio scăpare de aici. Urlând ca apucații n-o să rezolvăm nimic. Zic să ronțăm câte un snop de blantula, nu mai mult, să ne mai sedăm bâzdăcii, apoi să ne gândim la rece.

— Blantula asta e un drog, n-o să gândim la rece, ci o să ne pupăm între noi, săsăi Abel, șerpește, cu ochii la Eshe. Dac-o să avem norocul lui Grim, o să crăpăm fericiți. Deși nu văd pe aici nicio pereche de buze în stare să-mi provoace emoții fatale.

Era imposibil să nu ne aruncăm aluzii răutăcioase. Sămânța discordiei nu putea găsi pământ mai fertil decât aici, între recuperatori și îngeri aduși împreună de hazard.

Soarele se afla acum deasupra noastră și trimitea valuri incandescente în creștetele năuce. Ne-am târât pe lângă pereții reci, privindu-ne pe sub gene.

Am întins mâna după snopul de blantulă și am început să ronțai absentă. Ceaiul era bun, dar planta crudă avea gust de gunoi de grajd. M-am strâmbat. Ceilalți au vrut să experimenteze pe propria piele, sau limbă, și s-au pus pe rumegat. Simplul gest de a mesteca ne păcălea sistemul nervos care, cel puțin pentru o scurtă perioadă, dădea porunci de sațietate bietelor noastre stomacuri lipite de coaste. La picioarele mele am zărit mici bucăți roșii, căzute din peretele stâncii. Am apucat una și am dus-o la gură. Dracul a sărit de la locul lui, m-a plesnit peste degete, apoi mi-a apucat maxilarul cu o mână, în timp ce, pe cealaltă, mi-a

îndesat-o în gură, de unde a scos tot ce încercam să înghit.

— Ai înnebunit? De unde știi ce efect are asupra organismului? mă certă.

— De parcă mai contează, am răspuns destul de supărată. Tu ți-ai spălat labele alea înainte să mi le îndeși mie în gură? Aș putea să mor din cauza asta.

— M-am săturat de voi! strigă Ama dintr-odată, ridicându-se în picioare și fluturând haotic din brațe.

Ne privi încordată, chinuindu-se să-și rețină niște lacrimi de neputință. Apoi se roti pe călcâie și ieși. Noi, ceilalți, ne-am privit, vinovați.

— Gata! izbucni și Abel, lovindu-și palmele mari și osoase de genunchi. Cineva trebuie să preia hăturile aici și pentru că sunteți cu toții niște incapabili, o s-o fac eu. Cine merge cu mine la vânătoare?

Ochi speriați au alergat de colo-colo, fiecare dorindu-și să devină invizibil și să nu intre în calcul.

— Merg eu, spuse Eshe. M-ați acuzat că Grim a...

— Nu femeie! tună dracul.

Își aținti privirile asupra celor doi bărbați. Țștia se holbară unul la altul, îndemnându-se din priviri să se ofere.

— Of, dă-o naibii de treabă, am exclamat. Merg eu.

M-am ridicat și, surdă la protestele lui Abel, am ieșit afară. Ama, rezemată de zidul roșu, m-a privit mirată când am trecut pe lângă ea. Am ignorat-o și am început să cobor panta în fugă.

— Luptătoarea lui pește! strigă dracul în urmă. Cu ce vrei să omori animale? Le pui să te miroasă la subsuori?

Plecasem cu mâinile goale; nu-mi dădusem seama. Și mă duceam la vânătoare! Mi-am ridicat brațul și m-am adulmecat. Odoarele ce mi-au mutat nasul erau terifiant de asemănătoare cu cele emanate de trupul decedatei noastre gazde.

— Le-aș omori sigur, am răs.

Zâmbi și veni alături de mine. Îmi întinse arcul Anei.

— Vrei să trag cu asta? Habar n-am cum.

— Despre multe nu avem habar, dar va trebui să găsim o cale să avem. Înțeles?

— Cine naiba ești tu și ce-ai făcut cu puturosul de Abel? am încercat o glumă.

— Dacă aflu tu înaintea mea să-mi spui și mie.

Mă lăsă acolo și începu să coboare, în salturi, spre buza stâncii. Voiam să-l urmez, când arcul mi-a fost smuls de pe umăr. Era Ana; fără să scoată un sunet, luă arma și îmi întinse o bată în loc. Apoi privi în urma lui Abel într-un fel ce mi-a ridicat tot părul de pe ceafă.

Sper că nu avea de gând să facă o nebunie.

— La întoarcere, să găsim și apa aia, aruncă el peste umăr.

Dacă ne mai întoarcem tot trei, așa cum am plecat!

Hotărâtă să nu-i las pe niciunul dintre îngeri să devină hrană, i-am urmat. Pe măsură ce pașii mei parcurgeau fiecare metru de țărână roșie, o fermitate ce anihila orice dram de șovăială, puneă stăpânire pe trupul meu și senzația de dinainte, când darul forței a zece bărbați mai era în mine încă, mă cuprindea euforic. Speram doar să nu fie o iluzie oferită de digerarea substanței narcotice din blantula.

Am ajuns-o pe Ana și i-am strigat:

— Dacă îi faci vreun rău lui Abel, îți crăp capul.

Apoi am mărit ritmul și am ajuns umăr la umăr cu dracul. Înainte s-o las pe brunetă în urmă, am apucat să-i observ zâmbetul din colțul gurii.

— Nu prea se pricepe să fie rea, nu? mă întrebă Abel.

— Nu prea, dar face și ea ce poate.

Ne-am îndreptat către o porțiune de pădure încă necercetată. Până să intrăm în ea, am dat peste o băltoacă urât

mirositoare deasupra căreia bâzâiau roiuri de musculițe.

— Mi-a venit o idee de milioane, șopti Abel. Să ne bălăcim în noroi. Animalele nu ne vor mai depista mirosurile și așa ne va fi mult mai ușor să le luăm prin surprindere.

— Eu nu mă bag acolo, protestă Ama, strâmbând din nas în tentativa de a evita olfacția insuportabilă.

— Ba ai s-o faci.

— Ba nu.

S-au potolit din contrat abia când m-au văzut pe mine trântindu-mă în mocirlă, tăvălindu-mă ca un porc pe toate părțile. Mi-am dat pe păr și pe față. Doar ochii mi se mai vedeau.

— Noroiul o să se usuce și-o să cadă..., încercă îngerul bun să scape.

— Nu e vorba de noroi, ci de putoarea din el. Animalele îl știu și nu aduce deloc a papa, înțelegi? Bagă-te de bună voie, ca să nu te arunc eu.

Ama se încruntă și îndreptă arcul armat spre Abel. Asta nu l-a oprit. S-a apropiat de fată până când vârful săgeții i-a împuns burta și a privit-o fix în ochi. S-au înfruntat câteva secunde, iar eu n-am respirat din nou decât după ce am văzut-o pe ea cedând. A lăsat arcul și a intrat în băltoacă.

Nu mai miroseam a sudoare acră, ci a ceva de o mie de ori mai respingător. Ne-am obișnuit iute însă, preocupați fiind să îndepărtăm o bună parte dintre muștele care ne găsiră pe noi mult mai atractivi decât băltoaca infectă. Să încerci să convingi niște insecte minuscule să nu îți intre în gură, nas, ochi și, în general în orice cavitate expusă, se dovedea o muncă titanică, iar energia și insistența afurisitelor allora, inepuizabilă.

Virtuțile noastre de vânători nu erau nici măcar la stadiul de amatorism. Nu procurasem de-ale gurii nici până

acum. Mă rog, în afară de nevăstuica ucisă dintr-o mișcare haotică impusă de groază, ceva ce n-avea nimic de-a face cu realizarea unui scop dinainte propus. Oricum, vietatea începuse să miroasă a mortăciune; n-am fi mâncat din ea nici dacă am fi fost cu un picior în groapă și singura cale de a ne salva ar fi fost o îmbucătură.

De data asta, cel puțin, aveam determinarea de partea noastră. Atât. Speram s-o însoțească și un strop de noroc. Hotărâți eram cu toții; Abel să vâneze ceva, Ama să-l omoare pe Abel, iar eu... Ei bine, eu trebuia să veghez asupra ambelor aspecte. Desigur, să-l ajut pe primul să-și îndeplinească țelul și s-o împiedic pe Ama să-l finalizeze pe al ei.

Înaintam câte puțin, găseam o tufă sau un trunchi uscat, doborât de ani, și ne ascundeam. Căutam apoi să cuprindem cu privirea toată întinderea din fața noastră. Niciun animal nu ne ieșise în cale până acum. Începeam să ne temem că alegerea acestei părți de pădure nu fuse-se cea mai inspirată opțiune. Peisajul însă făcea toți banii. Trunchiurile copacilor erau atât de drepte că păreau sulițele unor uriași înfipte în pământ, unele lângă altele. Prin întunecimea lor pătrundeau raze de soare, fașii strălucitoare ce împrumutau culoarea florilor asupra cărora poposeau. Roșii, galbene, verzi sau violet. O feerie în fața căreia, în alte condiții, mi-aș fi permis luxul de a-mi pierde suflul și de a luneca într-o admirație înflăcărată.

Din analiza fermecătoarei flore m-a smucit exclamația lui Abel.

— O vulpe!

Odată cu strigătul, m-a apucat de umăr și m-a tras în jos.

Nu eram sigură dacă animalul era o vulpe sau nu. Semăna. Aici totul aducea a ceva familiar din Chaos, însă

anumite detalii nu te lăsau să uiți că nu erai acolo, ci într-un loc straniu, cu legi proprii, pe care dacă nu le adoptai rapid, erai pierdut.

— Vulpile se mănâncă? Nu cred că am mai auzit așa ceva în Chaos.

— Nu s-o mânca vulpea în Chaos, dar aici se va întâmpla, bombăni dracul nemulțumit.

Ochii lui nu părăseau o clipă silueta animalului. Ama era pe punctul de a elibera o săgeată, când fu oprită:

— Nu trage, ești prea departe. Ai răbdare să se mai apropie.

Ea îl privi mâniașă. Dacă nu i-ar fi fost foame, ar fi tras spre animal numai pentru a-l înfrunța pe diavol. Am constatat amuzată, abia ascunzându-mi un zâmbet, că nici măcar răzbunarea nu poate avea loc pe stomacul gol.

N-am avut baftă nici de data asta. Vulpea a ciulit urechile, s-a uitat speriată în jur, apoi a zbughit-o cu mișcările agile ale unei căprioare. Avem să înțelegem curând ce se petrecea. Pe scena proaspăt eliberată, și-au făcut apariția trei leoaice. Mergeau alene, una lângă alta, ca și când ar fi ieșit la o plimbare și la o tacla cu fetele.

Ne-am trântit la pământ, în spatele trunchiului uscat. Râsul sec al lui Abel ne-a înghețat sângele în vene. I-am pus o palmă peste gură însă zgomotul înfundat a continuat.

— Taci, nebunule!

Ama căzuse într-o parte; se făcuse incredibil de mică. Fixa arcul strâns cu disperare între degete.

— Clătite, șopti dracul.

— Ce?!

— Îmi plac mult. Mereu le furam din bucătărie, imediat ce mama le făcea. Nu apuca să strângă o farfurie întreagă. Mă certa, dar cu toate astea, se întorcea cu spatele și mă lăsa să iau.

— Acum te-ai găsit să-ți arăți latura sensibilă? se răsti Ama, chinuindu-se să mențină vocea furioasă la un nivel scăzut.

Din cauza efortului, venele de pe frunte i se îngroșaseră de un deget.

— Altă ocazie nu voi mai avea, surioară. Leoaicelor și, aparent, fiecărei ființe vii din locul ăsta nenorocit le place carnea de inger. Eu... Tu... Îngeri! Pricepi?

Discuția lor idioată ar fi avut oarece șanse de a mă captiva, dacă peste creștetul dracului n-aș fi văzut namilele alea păroase. Ochii lor decolorați, aproape albi, îmi dădeau fiori. Nu ne simțiseră, fiindcă se tolăniră într-un luminiș, bucurându-se de soare. Se lingeau una pe alta cu mișcări blânde. Totul emana un soi de pace casnică până în momentul dezvelirii caninilor. Mai că le simțeam presiunea ucigașă asupra cărnii mele.

Nu, țineam prea mult la unitatea mea corporală. Dacă pisicile astea gigantice vor pofti la mușchiuleț de om, vor trebui să-și pună pofta în cui.

— Adună-te. Astăzi, măcar astăzi, nu vom fi noi hrana, i-am poruncit dracului. Iar tu, am spus privind spre Ama, încearcă să ucizi una dintre ele. Mișcă-te încet, să nu știe ce le-a lovit.

Trupul Anei opunea rezistență și avu nevoie de răgaz pentru a-l convinge să iasă din starea de prostrație. Se răsuca pe burtă, ridică timid capul, privi spre leoaice și, după o scurtă analiză, ridică arcul deasupra și eliberă o săgeată. Eu îi sugerasem să facă asta, însă când am văzut că totul se încheiase cu un succes pe cât de fulgerător, pe atât de incredibil, mi s-a părut că asist la o scenă ce nu mă privea cătuși de puțin. Din fericire, m-am dumirit iute, odată ce am simțit fiorii victoriei. Mă aflu acolo de-adevăratelea.

Celelalte animale au tresărit doar când șuiatul să-

geții le-a gădilat auzul, apoi, fără să realizeze că una dintre ele fusese rănită de moarte, își continuară dezmiardatul. Mirosul de sânge al amicei lor patrupede trebuie să le fi tras semnalul de alarmă.

— Acum, Ama. Mai trage!

Îngerul se uită la mine, apoi la arc, iar la mine și din nou la arc. M-am încruntat și, cu o expresie de muiere ajunsă în pragul unui atac apoplectic, am îndemnat-o să lase dracu' ezitarea. Nu părea convinsă că norocul va fi de partea ei pentru a doua oară. S-a executat și ochii i-au exprimat o bucurie nebună când și a doua săgeată a făcut o treabă de milioane. Hm, poate că Grim nu fusese doar un moș senil, ci știa mai multe lucruri decât acelea cu care îl creditasem noi.

Nu am acordat atenție faptului că una dintre leoaice dispăruse într-o direcție necunoscută pe când noi ne sfădeam. Ne-am bucurat. Scurt, căci un răget feroce ne-a făcut să ne scăpăm pe noi de frică și, fără să apucăm să realizăm de unde venea, ne-am pomenit cu fiara plonjând între noi. Leoaica a sărit pe Abel, l-a trântit la pământ și, cu balele scurgându-i-se șiroaie, s-a repezit la jugulara lui. Între apetitul ei și hrană stătea mânerul ghioagei lui Abel. Inconștient, ridicase ambele mâini pentru a se apăra și lemnul gros nimerise între fălcile animalului.

M-am năpustit, urlând ca scoasă din minți, așa cum și eram de fapt, și am pocnit creștetul animalului. Osul i-a pârâit, dar n-a renunțat la atac. Botul ei se apropia de obrazul dracului, care mai avea timp să se strâmbe de silă de câte ori un șuvoi de salivă urât mirositoare în cădea pe față. Am mai lovit odată. Labele din față tremurară. Abia când a treia și ultima săgeată din tolba Amei a poposit în pieptul ei, leoaica a expirat profund, privirea i s-a încetșosat și a căzut peste Abel.

— Cât de grea e! băigui el cu sternul presat sub zecile de kilograme.

Capitolul VII

Târziu, în seara aceea, am mâncat carne. Carne de leoaică, învârtită ore întregi pe o jalnică invenție ce se voia a fi proțap. Era tare și ațoasă ca aceea a unui mamut, însă nu ne-am lăsat. Simțurile ne fuseseră biciuite până la delir de mirosul de carne friptă, și sfârâielile ei în timp ce se rumenea, ne determinau să ne înghițim des saliva produsă din abundență. Mușcam cu furie mai degrabă, decât cu foame. Voiam să răzbunăm moartea tovarășilor noștri. Dacă ar fi fost posibil, am fi făcut-o cu animalul încă viu, deși nu cred că ar fi știut pentru ce plătea.

Nu se auzeau decât clefăiturile noastre, nodurile din gât, în timp ce ne chinuiam să înghițim o bucată insuficient mestecată, cântecele greierilor aciuți pe sub pietre și fâlfăirile delicate ale fluturilor mici, atrași de lumina flăcărilor. Liliecii, copiii lui Grim, ne priveau nepăsători cu ochii lor ca măgelele.

Cei rămași pe stâncă nu șomaseră în timp ce noi vănam. Cotrobăiseră prin toate cotloanele. Grim încercase să-și recompună o palidă replică a ceea ce avusese în Chaos, cu mijloacele primitive puse la dispoziție de locul acesta: o mulțime de tuneluri goale în care vocea îi răsuna ca în castelul copilăriei lui.

Dăduseră peste mai multe obiecte vestimentare, probabil ale scheletelor din jurul focului, maldăre de sandale de papură, arme inventate de moș, vase din lut uscat, o în-

căpere boltită, plină ochi cu blantula uscată și, sub perna încropită dintr-un crac de pantalon umplut cu iarbă uscată, Unu găsi bucăți de hârtie cu mângălituri tremurate aducând a hartă și un cuțit. Această descoperire ne-a oferit un prilej de a bate câmpii și a ne da cu presupusul asupra felului în care acel obiect ajunsese în proprietatea lui Grim și de ce ne ascunsese existența lui. La a doua întrebare era ușor de răspuns. Am fi făcut la fel dacă niște străini s-ar fi pripășit pe lângă noi. Am fi păstrat așii din mânecă la locul lor, în cel mai mare secret.

Amintindu-și că moșul apărea cu apă proaspătă fără să dea semne că o aduce de departe, Unu a cercetat stânca pe dinafară și, undeva la bază, ascuns după un paravan natural, atât de drept că părea făcut de mâna omului, a dat de un izvor. Apoi l-au înmormântat pe Grim. L-au târât într-una dintre cavernele mai îndepărtate, i-au adus și tovarășii ale căror oase se împrăștiaseră peste tot și fuseseră nevoiți să le adune la grămadă, apoi au sigilat intrarea cu pietre izolate între ele cu noroi de pe fundul izvorului. S-au ciondănit dacă să-i lase hainele pe el sau nu, dar, într-un final, au hotărât că trupul gol al unui bărbat ce trăise un secol avea să le ardă retinele și n-o să le mai dea pace tot restul vieții.

Dacă teama, foamea și insecuritatea ne determinaseră să stăm lipiți unii de alții, de îndată ce ne-am pus burțile la cale și ne-am liniștit în legătură cu probabilitatea unei morți iminente prin înfometare, ne-am căutat locuri de odihnă cât mai solitare.

Nu știu ce au făcut ceilalți, dar eu n-am mai avut energie și nici motivație să-mi dau jos noroiul de pe trup. Oricum căzuse o mare parte din el. Rochia mea nu mai aducea deloc cu ceea ce fusese în seara petrecerii din casa lui Franklyn, se rupsese în mai multe locuri, se botșise, iar tina

o colorase în nuanța vântului turbat. Părul îmi stătea bățos ca o scoarță de copac și am mulțumit cerurilor că nu dusesse tortura atât de departe, încât să ne ofere și posibilitatea de a vedea cum arătăm.

Am dormit bine pentru prima oară de când nimerisem aici. Aproape că uitasem de Ghenadie și de tot ce pregătise terenul pentru dezastrul actual. Intensitatea evenimentelor trăite în ultima vreme, măturase din memorie mare parte dintre detaliile ce, până la urmă, făcuseră diferența. Văduvite de atenția mea, toate personajele ce mi-au umplut viața în Chaos s-au îngrămădit să apuce un pic din lumina reflectorului. Mătușa, Elena, Astrid, Viorel și toți ceilalți, țopăiau ca niște Hopa-Mitică în întâmplări fără cap și fără coadă. Apoi venea mama. Vechea încrâncenare împotriva ei se restaurase în totalitate. De ce naiba apăruse acum? Doar ca să facă totul și mai greu?

Marc însă îmi capta privirile mai mult decât oricine altcineva. Subconștientul meu găsisese de cuviință să stocheze miliarde de imagini ce îl înfățișau în dimineața aceea când ne-am trezit unul lângă altul, după ce NU făcusem dragoste. Bustul gol de culoarea mierii: instrumentul de tortură perfect. Îmi părea atât de rău că nu mă lăsasem dusă de val! Poate că acum durerea ar fi fost mult mai mare, însă dulceața momentelor pe care sunt sigură că le-aș fi petrecut fiind una cu el, ar fi bătut orice tristețe. Se părea că, totuși, nu eram sortiți să fim împreună, nici măcar pentru o aventură trecătoare. Nu reușeam să trecem de niște săruturi afurisite nici măcar în vis, iar asta nu făcea decât să adâncească obsesia pe care o făcusem pentru recuperator.

Petrecusem o noapte împreună și eu nu-mi mai aminteam decât momentul trezirii. Dacă aș fi știut că aveam să-l pierd, aș fi stat trează și i-aș fi urmărit fiecare respirație, i-aș fi studiat chipul până nu ar mai fi rămas niciun por

nedescoperit.

Când m-am trezit, suspinam și lacrimile mi se înno-dau în barbă. Bine că eram singură. Am avut răgaz să-mi revin, pentru că nu știu ce naiba se petrecea, dar de fiecare dată când gândurile mele erau captate de pacostea aia de bărbat, la întoarcerea la realitate mă simțeam incapabilă să mă mișc.

I-am găsit pe ceilalți strigând unii la alții. Am aflat că se certau fiindcă nu ajungeau la un acord asupra identității celui mai potrivit să poarte cuțitul asupra lui. Fiecare îl do-rea, logic. O astfel de armă ar fi oferit oricui un avantaj net asupra adversarului, pe două sau mai multe picioare.

— Tu nu zici nimic? mă interpelă Keva cu un ton ascuțit.

De când apăruse cuțitul ăsta se înviorase în așa măsu-ră, că devenise neplăcută.

Am privit la fiecare cu o moacă suferindă. Prin corp îmi circula încă euforia visului de mai devreme.

— Nu mă interesează cuțitul vostru. Simt o vibrație negativă dinspre el și nu vreau să-l ating decât atunci când vine vorba de feliat ceva de mâncare, le-am spus totuși, pentru că insistau să-mi dau cu părerea. Dar dacă trebuie să nominalizez o persoană de încredere pentru a-l purta, acesta este Abel.

Toți s-au uitat la mine cu ochii cât cepele. Mai ales îngerii mei. Abel, mirat că aveam atâta încredere în el, iar Ama, fiindcă nu mă gândisem la ea.

— Doar e îngerul tău, mormăi Unu.

— Vrei să-l porți tu, Unu? l-am întrebat.

— Nu mă cheamă Unu, ci Venkatanarasimharajuva-ripeta.

— N-am timp să pierd o zi întreagă până ți-aș termina de rostit numele. Ești Unu. În ce limbă e asta?

— Telugu.

— Există o astfel de limbă?!

— Evident, pufni Unu.

— Nu ești chiar cel pe care l-aș numi Îngerul Viteaz al Anului, Unu. Vrei cuțitul ăla din lașitate.

— Îți trebuie curaj pentru a fi laș, cucoană.

— Dacă-mi mai spui cucoană, iau cuțitul ăla, îți tai ouăle și ție le fac cercei! am izbucnit enervată.

Bietul Unu a tăcut brusc.

— Iartă-mă, am revenit, muștrată de ochii interoga-tori ai Anei. Eu îți spun Unu, tu poți să-mi spui cucoană, dacă vrei.

— Nu vreau să-ți spun cucoană, a fost așa... de nervi.

Am încuviințat, înmuiată de docilitatea naivă a tână-rului.

— Să supunem la vot. Eu îl aleg pe Abel. Nu pentru că este al meu. Nu mai este. Aici suntem pe cont propriu. Ci pentru că l-am văzut cum acționează de când ne gă-sim aici, singuri. Datorită hotărârii lui avem energie să ne certăm. Iar acum mă duc la izvor și vreau intimitate. Nu m-am mai spălat de... habar n-am de când.

Am ieșit și i-am lăsat să delibereze cum or considera de cuviință. N-am apucat să cobor prea mult că niște pași lipăind în urma mea m-au făcut să mă opresc. M-am în-tors și m-am pomenit cu Ama grămadă peste mine. Mă strângea în brațe de parcă ne-am fi revăzut atunci după o despărțire îndelungată.

— Ai pus capăt carierei de fată rea? am tachinat-o.

— Mda, e obositor, râse.

— E obositor pentru cineva care n-a fost croit așa.

— Probabil. Mulțumesc pentru că l-ai ales pe Abel. Și eu l-am votat tot pe el.

Am izbucnit în râs.

— De-aia ai fugit de acolo?

Se înroși ca un rac.

— Se uita la mine și nu suport să facă asta. Are ochii ăia ca de animal sălbatic, de câte ori mă privește, parcă mă atinge.

— Eu n-am observat asta. Apoi mizând pe neașteptata ei îngăduință, am plusat: Poate că voi doi ar trebui să faceți pace...

— Nu vom face pace niciodată, declară cu jumătate de zâmbet. Dacă am fi fost în Chaos, aș fi obținut un ordin de restricție...

— Uneori pot să jur că și tu îl placi.

— L-am plăcut dintotdeauna și, dacă vei repeta asta cuiva, vreodată, voi nega totul, spuse, apoi se roti pe călcăie, urcă, ocoli intrarea în peșteră și se cocoță pe platforma unde Grim obișnuia să usuce carne.

Hm, oare ce definiție o fi având dragostea în DEX? Cu siguranță, niște bălării despre afecțiune, iubire, floricele și mult, mult roz. Aiurea! Gândindu-mă la trăirile îngerilor, corect ar fi ca sentimentul ăsta să cuprindă multă nebunie, respingere, antagonism și violență de neimaginat.

Câtă vreme am avut de mâncare, o atmosferă de prietenie jovială domni între noi. Mâncam și beam ceai de blantula, uneori fără măsură. Înțelepciunea lui Grim nu era acolo pentru a ne opri de la excese. Când ne drogăm, făceam glume idioate și râdeam din orice, atât de tare, încât ceaiul ne sărea din căni, udându-ne hainele împutite.

Într-o seară, lui Unu i se năzărise că vrea să intre în cavoul moșului, să vadă cam în ce stadiu de putrefacție s-ar afla. A lovit o vreme cu ghioaga în zidul care se uscaseră și devenise extrem de dur, fără să clintească nici măcar o pietricică. S-a încăpățânat, enervat de rezistența peretelui ce se

metamorfozase în negura din creierul lui într-un dușman de răpus cu orice preț. Piatra din vârful bătei s-a spart și o bucată ascuțită i-a sărit în ochi, spărgându-i globul ocular. A început să zbiere ca din gură de șarpe, însă niciunul nu era suficient de lucid să evalueze întâmplarea la adevărata ei gravitate. Am râs de el, tăvălindu-ne pe jos, amuzați de ceea ce euforizantele ingerate traduceau cumplit de distorsionat ca distracție.

El, orb pe jumătate, s-a învârtit în loc, s-a lovit pe pereți până a ieșit afară.

L-am găsit de dimineată, mort. Căzuse de pe stâncă și, până să ajungă jos, își zdrelise carnea de câteva piscuri tăioase. Fața îi era franjurată de multe creștături și din ceafă, chiar deasupra gâtului, o bucată de stâncă roșie de mărimea unui ou ieșea în afară, pe jumătate.

Era o imagine greu de digerat chiar și pentru niște mahmuri ca noi. Keeva a vomitat aproape tot ce mâncase cu o seară înainte, iar Eshe s-a adâncit în depresie, convinsă fiind că tot șirul de nenorociri din ultima vreme se datora sărutului blestemat dat lui Grim.

Ne priveam cu ochi de nebuni și vedeam printre noi pe cei pierduți. Rândurile ni se subțiau cu viteză. Cât va dura până va mai dispărea unul, apoi încă unul?

Prima măsură pe care am luat-o a fost să interzicem ceaiul de blantula. Planta aia ne ajuta atâta timp cât eram capabili de autocontrol, dar cum niciunul nu părea dotat cu așa ceva, am tăiat-o cu totul din meniu. Ne-a fost destul de greu. Nefericiri strașnice ne loveau când ne era lumea mai dragă și eram convinși că nu putem lupta cu ele decât cu ajutorul blantulei.

Am scăpat de dependență după două săptămâni de coșmar și, fiindcă abia atunci ni se limpeziseră ochii, am putut vedea situația noastră. S-a decis în unanimitate că

trebuia să facem ceva. Partea cu decizia a fost cea ușoară. Detaliile ne-au venit de hac.

Bucățile de hartă scrise urât și neglijent, acoperite în locuri esențiale cu pete de cărbune, nu ne-au dezvăluit rostul lor în ascunzătoarea moșului. Le-am sucit pe față și pe dos, le-am așezat în diferite poziții, le-am alipit unele de altele, însă fără niciun rezultat. Undeva trebuiau să ducă, dar asta știa doar Grim, iar el nu mai vorbea acum decât cu Ezechiel.

Eu și Abel devenisem strategii de serviciu. Ne luam mecle preocupate pentru a ne ascunde confuzia de ceilalți, deși, în general, preferam să ne jucăm de-a planurile fără să avem spectatori. Tovarășii noștri ne pândeau orice modificare a fizionomiei și o corelau cu eșecul sau reușita. Era un impediment să-i tot vedem murind și înviind.

Bleojdeam ochii în puzzle-ul imaginat de moș până seara târziu, rugându-ne în secret ca delirul lui să capete măcar o umbră de temei. Eram convinși că odată ce am fi găsit un capăt de logică, restul ar fi venit de la sine.

— Nu mai pot, spuse Abel, căscând de să-și disloce falca.

Tenul lui de veșnic adolescent căpătase accente vineții în jurul ochilor. Clipea des și întârzia din ce în ce mai mult când venea vorba să ridice pleoapele. Eram convinsă că putea să adoarmă așa, în șezut.

Nu-mi puteam lua ochii de la imaginea crăpată, reîntregită a hărții. O idee se juca de-a v-ați ascunselea printre circumvoluțiunile mele și nu mă lăsa s-o prind nici de-a naibii. O miroseam. Era ceva. Dacă renunțam acum și mă culcam, așa cum mă îndemna tot restul corpului în afară de creier, puteam pierde tot ce croșetase sminteala mea și mâine ar fi trebuit s-o iau de la capăt. Osteneala avea să dea roade doar în seara asta.

Eram la fel de obosită ca Abel, sau ca oricare altul dintre amărății lungiți prin tunelurile peșterii. Nu mai puteam pune prea mare bază pe ce producea inteligența mea, însă eram prea extenuată pentru a mai realiza asta. Ajunsesem cu sfârșeala la punctul în care situația trebuie să fie albă sau neagră. Griurile nu mai erau acceptabile.

— Abel! am strigat.

Îngerul a tresărit; tocmai picase într-un episod prelungit, leșios, de semi conștiență.

— Ce? a revenit.

— Uită-te aici.

O pată neagră ce păstra amprente ale cuiva, poate ale moșului, devenise deodată o imagine atât de pătrunzătoare, că îmi venea să-mi dau palme fiindcă n-o observasem mai devreme.

— La ce să mă uit? mormăi Abel, măbind ochii atât de tare de parcă tocmai deschizătura largă de deasupra globului ocular ar fi grăbit recunoașterea.

— Urma asta de deget.

— Arată ca semnătura unui analfabet.

— Arată, dar chiar asta să fie? Ce-i trebuie semnătură unuia din Purgatoriu?

Îl priveam entuziasmată deja de bucuria pe care avea s-o simtă. Însă el se uita la mine ca mâța în calendar, scărpinându-se în creștet. Își presă palmele peste ochi, apoi îi frecă vârtos și își aruncă iar privirea peste hartă.

— Să mă ia dracu', dacă-i vreun sens aici, am să-l descopăr sau nu sunt eu Abel. După câteva secunde se întoarse spre mine: Sau mai bine luminează-mă tu!

— Degetul ăsta e stânca.

Se încruntă, își mai trecu o dată mâna prin păr, se scărpină pe umăr, își frecă buzele până le înroși. Degeaba. Nu vedea stânca pe hartă.

— Dacă asta ar fi stânca, astea ce sunt? întrebă, punând degetul pe niște firisoare subțiri desenate în cărbune.

— Drumuri. Gândește-te, uite, asta duce înapoi, asta spre locul unde a murit Doi, asta, unde am vânat leoaica...

Pricepu. Ridică spre mine o pereche de ochi febrili, strălucitori.

— Stai, nu te bucura. Nu știm care unde duce, m-am grăbit să-i ponderez entuziasmul.

— Vom pleca! Vom pleca! striga, țopăind când pe un picior, când pe altul.

Ne-am pomenit cu ceilalți, atrași de hărmălaia amplificată de miile de ecouri transportate de tunelurile înguste. Bucuria a fost trăită la maximum, chiar dacă nu avea chip și formă. Era umbra umbrei unei speranțe, dar pe noi ne apăsă ca îngăduința divină oferită în ultimul moment unui condamnat la osândă veșnică.

Mângâierea nădejzii că viitorul ne surâde n-a venit cu mâna goală, ci însoțită de dorința de a ne tulbura mințile. În Chaos asta se face cu ajutorul alcoolului, dar cum noi nu aveam decât blantula, am dat iama în ea. Până dimineață eram cu toții terminați și nici să ne fi picat cineva cu ceară nu ne mai aminteam motivul destrăbălării noastre vinovate.

Când ne-am venit în fire, ochii ne-au căzut pe harta lui Grim și am hotărât că trebuia s-o luăm din loc. Stânca aia avea o energie negativă. Și dacă n-ar fi fost așa, să zaci cât e ziua de lungă, să te srobești în dinți după carne de leu sau să te scarpini în dos de plictiseală, nu era ceva ce mi-ar fi plăcut să fac pentru tot restul existenței mele zbuciumate.

Cu mai mult sau mai puțin entuziasm, ne-am pus pe împachetat. Ne-am repartizat în poveri egale tot ce credeam că ne poate fi de folos pe drum. Armele moșului, sandalele, hainele – din care am împrumutat și eu o pe-

reche de pantaloni bărbătești și o cămașă – și cât de mult am putut lua din blantula uscată, au fost îndesate în desagi făuriți din zdrențele aflate la îndemână. Înainte de a pleca, am dat o ultimă tură prin cotloanele răcoroase și m-am rugat Șefului, dacă mai avea urechi pentru niște rebeli ca noi, să nu ne rezerve ceva mai rău. Era posibil să îl lăsăm în urmă pe dracu' și să dăm de tacsu', însă ceva peste puterea noastră de înțelegere ne mâna de la spate, ne zgândărea tălpile și ne neliniștea inimile.

Un scâncet mi-a tras atenția tocmai când voiam să ies. Ama ingenunchease, își împreunase palmele și se ruga. N-am mai văzut pe nimeni s-o facă în felul ăla. Mi s-a făcut pielea de găină. Părea că are dureri fizice și abia m-am abținut să nu mă reped la ea, s-o ridic și să pun astfel capăt chinului. Am lăsat-o însă, era momentul ei. Când s-a ridicat, a părut mirată să mă găsească acolo. Crezuse că eram cu toții la baza stâncii, așteptând-o. Plânsese.

— Îmi pare rău, spuse.

— Pentru ce?

— Pentru că am insistat să vii cu noi. Te-am scos și pe tine din grija Lui.

— De ce spui asta?

— Nu-l simt prezența. Nici un pic. Nu-mi răspunde. Am răs.

— Știi? E OK. Când tu îi vorbești Lui, e normal, se cheamă că te rogi, dar dacă o să spui cuiva că El ți-a vorbit ție, o să te bage în cămașă de forță cât ai zice pește.

— Altor le-a vorbit înainte.

— Te referi la Moise, Noe și cine naiba o mai fi fost? Dacă ăștia ar fi trăit acum, în vremurile astea, nu i-ar fi luat nimeni în seamă. Ar fi urlat de nebuni prin intersecții.

— Ce tot faceți? ne certă Abel din cadrul intrării. Ni s-au copt creierii în soarele ăsta. Ția trei s-au moleșit deja.

L-am privit. Ce concentrasem în ochi în momentul ăla, nu știu. Cert e că Abel s-a uitat la mine cu luare aminte și un zâmbet plin de blândețe i-a luminat chipul.

A venit spre noi și ne-a cuprins în brațe.

— O să fie bine, a șoptit cu glas tremurat.

Că avea să fie bine sau nu, nimeni nu putea spune. Nu de asta plecasem. Să fi fost convinși că în oricare altă parte din Purgatoriu am fi găsit ce căutam – deși niciunul nu avea habar care ne-ar fi fost țelul – ar fi însemnat să dăm dovadă de o puținătate a gloriei de-a dreptul catastrofală.

Ghenadie se îndreptase țintă spre un loc anume. Cred că ăsta era, mai degrabă, motorul acțiunilor noastre. Să ajungem și noi în locul căutat de el.

Înainte de a ne afunda în pădure, ne-am îmbăiat în mocirla cu musculițe, apoi ne-am tăvălit prin frunze uscate. Arătam, cu toții, ca niște trunchiuri de copaci umblători. Doar ochii și dinții mai rămăseseră din noi. Înarmați cu câte o băta în fiecare mână, în afară de Ama ce ținea arcul, o armă fără de care nu ne-am mai fi simțit chiar atât de cutezători, am intrat în sălbăticie.

Un timp ne-a fost ușor să urmărim traseul de pe mângălele lui Grim, dar după o vreme, neștiind după ce să ne ghidăm ca să depistăm punctele cardinale, am orbecăit la întâmplare. Descurajarea ne conducea mințile spre blantula. Însă făcusem un pact înainte de plecare: să ne păzim între noi ca ulii și să nu lăsăm pe nimeni să mestece mai mult de două-trei frunze. Altfel, în loc de un partener, ne-am fi trezit cu o povară.

Keeva și Trei reprezentau călcăiul lui Ahile. Fata se smiorcăia zgomotos. Atât de zgomotos, încât într-un moment de furie mi-am dorit ca în loc de Unu să fi căzut ea de pe stâncă. Trei, în schimb, lăsa impresia că își înăbușă

suferința produsă de o tortură supraomenească, deși tot ce făcea era să meargă alături de noi.

Erau muștruluiți des de Abel. Se potoleau o vreme, apoi picau iar într-ale lor. Eshe se bălăcea în depresie. Ne urma tăcută și cred că era atât de absentă, încât dacă noi, ceilalți, ne-am fi aruncat într-o prăpastie, ea ar fi făcut la fel în mod automat. Nu prea dorise să părăsească stânca, însă gândul de a rămâne singură cuc, vecină cu niște cadavre în diferite stadii de descompunere, o convinsese.

Keeva a propus de câteva ori să ne întoarcem. Nu era singura care se gândise la asta. Aveam senzația că trecusem pe lângă un copac monstruos crescut, cu zeci de scorburi în trunchiul ce aducea cu burta unei ființe hidoase, de mai multe ori. Ne-am dat seama că și să fi vrut să facem asta, ne era cu neputință să găsim drumul înapoi.

N-am băgat de seamă că vegetația se rărea, iarba apărea doar în smocuri răzlețe, copacii erau tot mai subțiri și lipsiți de frunze, iar din loc în loc, din pământ ieșea fum urât mirositor. Ne-am oprit la un moment dat când schimbarea de peisaj a devenit evidentă. Câteva trunchiuri ardeau mocnit și din resturile înnegrite de numai jumătate de metru, fumul ieșea ca din horn. Din înalțuri cădeau fulgi de cenușă ce acopereau totul cu o pătură moale și vaporeasă.

— Ce naiba? spuse Trei. Să ne întoarcem.

Ca la un semnal, am făcut ce sugerase el, deși fiecare dintre noi avea gândul ăsta în cap. Verbalizarea lui păruse hotărâtoare.

Un geamăt penetrează perdeaua groasă, cețoasă, pe care încercam s-o lăsăm în urmă.

— Vă rog... Ajutor..., mi se părea că aud.

— E cineva la ananghie în prăpădul ăsta, afirmă sau întrebă Eshe, trezită dintr-odată din amorteală.

Nu era acolo înainte, puteam să jur că nu. Silueta unei mogâldețe negre se contura tot mai clar prin fumul ce se dispersa.

— Nu te duce, mă atenționează Abel când am făcut un pas spre imaginea desenată în cărbune. Stai! insistă când văzu că nu-l ascult. Privește! Nu vezi la doi pași în orice direcție, numai spre... ce o fi acolo, s-a deschis un culoar. Nu ți se pare anormal?

— E ceva normal pe aici, Abel? Uiti unde suntem?

Logica, uită de ea...

Amadeus! Vocea lui îmi strigase asta în cap. Să uit de logică. Acum, serios, când vreodată am dat eu semne că aș acționa conform standardelor logicii? Nu m-am dezis nici acum, așa că m-am îndreptat spre momăia nemișcată. Îngerul negru înjură, însă i-am auzit pașii, urmându-mă. Să ai spatele acoperit în situații tensionate, iată ceva care te poate face să pari mai viteaz decât ești cu adevărat.

Frunze și crengi arse se transformau în scrum sub greutatea tălpilor mele. Pământul devenea mîlos, iar asta mă făcea să privesc des în jos, să văd pe unde calc. Peste tot puteam vedea păsări moarte, carbonizate. Cu cât înaintam, cu atât Abel înjura mai tare și mai colorat. Când rămânea fără repertoriu, inventa injurii atât de elaborate, că păreau alăturări alandala de cuvinte aleatoriu alese.

— Mi s-au zburlit aripile, încercă să-mi strecoare în șoaptă. Să știi că asta nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— Dacă încerci să mă convingi să mă întorc cu așa ceva, atunci află că ți-ai pierdut îndemânarea diabolică, Abel, i-am răspuns în zeflema.

Mi s-a părut că a râs.

— Ce te atrage? Curiozitatea sau mila?

— Bună întrebare. Habar n-am.

Tânguirile ființei al cărei chip nu-l puteam zări, se po-

toliseră. Când am ajuns suficient de aproape, am văzut că ne indica spre gamba zdrobită, din care ieșeau așchii de os. Mâna îi era neagră, iar unghiile incredibil de lungi și de ascuțite.

— Ce ți s-a întâmplat? am întrebat.

N-am primit răspuns. Degetul arătător al mogâldetei era îndreptat către rană.

Nu știam ce să fac. Numai gândul de a atinge bucata aia de piele zdrelită, carne sfâșiată și oase zdrobite, mă înfiora.

— Te pot ajuta cu ceva? am insistat.

Am privit în spate, la gașca ce nu dorise să mă urmeze nici în ruptul capului. Nu-i mai vedeam. Poate că unuia dintre ei i-ar fi venit vreo idee despre cum puteam ajuta biata ființă ale cărei suferințe trebuiau să fie atroce.

Îngerul mă strânse de braț și mă forță să-mi apropiu urechea de gura lui.

— Nu e în regulă. La o rană ca asta, orice ființă vie ar fi fost în agonie. Țsta n-are nici pe dracu'. Fii precaută, scrâșni el printre dinți, abia mișcând buzele pentru a nu permite cuvintelor să călătorească prea departe.

Prevederea lui Abel a fost zadarnică. Deși puteam să jur că doar eu îl auzisem, persoana rănită își modifică postura corpului, lăsă pulpana veșmântului negru să-i cadă peste piciorul rănit și se întoarse cu fața spre noi. Mare lucru nu puteam vedea. O glugă prea mare îi cobora până în dreptul bărbiei. Nici pe aia n-o vedeam, fiindcă un smoc cenușiu și încâlcit o acoperea în întregime.

— Mă puteți ajuta să ajung acasă? ne rugă mios.

Acasă! Cuvântul mi se înfipse în creier ca un ac de gheață. Nu credeam să-l mai aud vreodată, oricum, nu aici.

— Îi puteți chema și pe ceilalți, să nu se rătăcească, mai spuse el.

Bună idee, mi-am zis, și tocmai când voiam să-i strig pe Keeva, Eshe, Ama și Trei, am amuțit. De unde să fi știut omul ăsta că eram mai mulți?

— Nu e departe. E încolo, murmură omul.

Arată spre locul opus celui de unde venisem. Unduirile alb-gri ale fuioarelor fumegânde îmi ascundeau privirii indiferent ce ar fi vrut să-mi arate rănitul.

Intrigați de faptul că nu ne mai întorceam, ceilalți porniră în căutarea noastră și, așa, ne-am pomenit cu ei alături. Priveau contrariați și tăcuți la arătarea ce ne ieșise în cale.

— N-ar trebui să te ocupi de rană? am întrebat.

Doream să-l aud vorbind, sperând prostește că, de undeva, din eter, vreo revelație în legătură cu ființa aceasta avea să mă pocnească în creștet și să mă lumineze. Doream să-l ajut, dacă făceam abstracție de loc, nu era decât cineva în disperată nevoie după ajutor, însă instinctele mele și circumspecția exagerată a lui Abel mă pusese în gardă.

— Acasă am tot ce-mi trebuie. Să ajung acolo, doar.

Fie ce-o fi! mi-am zis și m-am apropiat de el, i-am luat un braț, abia reținându-mi surpriza când am simțit puținătatea cărnii peste oasele grele, și i l-am petrecut pe după gâtul meu.

— Abel! am strigat.

Dracul, abia târșăind picioarele, bombănind ca o cutră dușmănoasă cum că dacă l-ar vedea cineva ajutând o ființă omenească, ar fi fost compromis pentru veșnicie, a făcut la fel cu celălalt braț al omului.

— Abel, ciudat nume pentru un diavol, spuse rănitul nostru.

— Mama e de vină, răspunse îngerul în silă. De unde știi ce sunt?

— Aripile?!

— Ar trebui să le tai! bombăni Abel.

— Ești singurul?

— Singurul... ce?

— Diavol?

— Moșule, mori dacă formezi propoziții mai lungi? se enervă Abel. Ai buba la picior, nu la gură. Singur, unde?

— În grupul vostru. Credeam că e evident.

— Nu e, moșule. Nu e. Da, sunt singurul cu gust din gașca asta. Dar tu, moșule, ești și tu un singuratic, la fel ca prea decedatul Grim?

Moșul a tresărit. Ba mi s-a părut că surpriza îl făcuse să uite de rană, fiindcă nu mai șchiopăta. Am privit spre el, însă gluga cât toate zilele îi ascundea chipul.

Am mers în tăcere, preocupați mai degrabă să evităm porțiunile mai fierbinți decât de locul unde ne mână năluca. Peisajul era, oricum, același, cu mici variațiuni ce se refereau doar la dimensiunile cioturilor foștilor copaci. Erau de statura unui om, cenușii, fără pic de urmă din vлага ce le stăpânise carnea.

— Cine o fi incendiat pădurea? se întreba Keeva în spate.

— Naiba știe, răspunse Trei. Noi abia de am făcut rost de o bucată de amnar să frigem un leu. Apoi vocea bărbatului scăzu, însă tot l-am auzit: Pun pariu că ologitul ăsta știe ceva.

Ologitul auzise. A mormăit ceva neinteligibil.

— Mai e mult până la casa ta? l-am întrebat.

— Nu. Uite, e acolo.

Îmi indică în față, cu o mișcare lentă a capului.

Mai multe corturi, la fel de cenușii ca orice altceva din jur, formau un cerc în jurul unui rest de copac de un diametru considerabil. Am apreciat din ochi că avea pe puțin patru metri. Centrul era scobit de foc în totalitate și hăul

negru ce se căsca te îmbia să arunci un ochi în inima lui.

— Mulțumesc, spuse omul. M-ați ajutat, cu ce vă pot răsplăti?

Se depărtase de noi, intrase într-un cort, apoi ieșise din nou, surprinzător de vioi. Tot nu-i puteam vedea chipul, dar nu prea ne mai păsa de asta. Voiam să ne cărăm de acolo cât mai iute cu putință. Aerul din locul ăla ne strângea și ne făcea să ne țiui urechile.

— Nu ne trebuie nimic, am spus. Noi vom pleca acum, avem drum lung de parcurs.

— Dar unde plecați?

Întrebarea asta ne-a făcut să ne uităm unii la alții. Pe chipul niciunuia nu se citea că ar avea răspuns la ea. Mi-a părut rău că n-am fost în stare să-mi ascund zăpăceala, pentru că moșul se arătă mulțumit de nesiguranța noastră.

— Luați loc, ne invită cu un gest larg să ne așezăm în jurul copacului imens. Trebuie neapărat să vă răsplătesc pentru altruismul vostru.

Mai multe scaune din trunchiuri arse apărură de nicăieri. Sau poate că erau acolo, dar nu le observasem. Dar, parcă nu erau... Le-aș fi observat.

Ne-am supus. Nu ne mai controlam trupurile, ci ni meriseră sub influența unei puteri superioare.

— Așa! Să vă aud..., spuse moșul când ne văzu instalați cu dosurile pe resturile alea de lemn.

— Am zis, nu vrem nimic. Doar să plecăm de aici, am replicat.

Teama răsunase în vocea mea ca un dangăt de clopot.

— Ceva tot trebuie să vreți. Nu există altruism, se amală bătrânul. Cu toții facem un lucru sau altul numai dacă se întrevește un posibil câștig.

— Moșule, ai avut norocul vieții tale. Ai cunoscut-o pe Oriana, singura fiică a Domnului în stare de un altruism

atât de iresponsabil, că nici măcar nu e capabilă să culeagă foloase de pe urma lui, râse Abel.

Măcar el se distra.

— Păi, începu Eshe, dacă va culege foloase nu se mai cheamă altruism, nu?

— Altruismul presupune inconștientă, trânti și Keeva. Adică nu, se răzgândi ea, n-a sunat prea bine.

— Cred că mai degrabă ține de o predispoziție spirituală, se amestecă și Trei, neadresându-se, de fapt, nimănui.

— Este o doctrină morală...

O zarvă de neînțeleș plutea în spațiul cuprins între mine și gazda noastră. Mă fixa. Chiar dacă nu-i puteam vedea ochii, le simțeam forța. Un pietroi cât lumea de mare îmi presa umerii. L-am înfruntat și am concentrat în privire toată energia de care eram capabilă în momentul acela.

— Cum te numești? m-am auzit spunând.

De fapt, nu eu întrebasesm asta, ci o ființă ce își găsisese culcuș în mine. Eu n-aș fi îndrăznit să înfrunt ceea ce ochii minții îmi zămisliseră ca imagine a chipului din fața mea.

Moșul a lovit pământul cu piciorul despre care știam că e rănit. A pufnit cu furie și a vorbit fără nicio tragere de inimă, dar cu un ton atât de adânc că mi s-a făcut pielea de găină.

— Dintre toate întrebările din lume chiar pe asta te-ai gândit s-o pui?

Hărmălaia încetă. Cuvintele fură înghițite pe jumătate sau abandonate. Ochii tuturor sticleau de emoție. Era ceva aici, chiar dacă nu eram în stare să ne dăm seama despre ce naiba era vorba.

— Ah! Pe toate focurile! Sunt Belzebut!

Gluga părăsi capul bărbatului. Din nefericire, fiindcă ceea ce ni se revelă de sub întunecimea ei ne îngrozi. Trei se sperie atât de tare, încât alunecă de pe buturugă și se pră-

văli pe spate. Keeva, Eshe, Ama și cu mine împietriserăm. Singurul care nu părea luat prin surprindere era Abel.

Capul lui Belzebut era un amestec grotesc între om și țap. Părul scurt, năclăit, îi acoperea mare parte din obraji, se prelungea într-un smoc în dreptul bărbiei, apoi cobora pe gât. Deasupra urechilor ascuțite se așteau două coarne răsucite, de dimensiuni inegale.

— Te rog, fă-ne un favor și nu te dezgoli și mai mult, îl zeflemisi Abel.

— Ne-am mai văzut, tinere discipol? îl întrebă demonul.

— Neah, dar am învățat despre tine. Ești diavol din prima ierarhie, printre primii alungați din Rai.

Belzebut zâmbi. Înclină capul, mulțumit de cunoștințele mai fragedului coleg. Se așeză și își prinse bărbia în pumni, studiindu-ne pe fiecare în parte.

— L-am cunoscut pe unul de-al tău, Astaroth, continuă îngerul. Era cât pe ce să fie trimis înapoi, dar altruista noastră de serviciu l-a hrănit.

Când spuse *altruista*, arătă spre mine.

Belzebut începu să hohotească.

— Serios? A hrănit un demon din prima ierarhie? Asta e atât de... prețios! strecură cu greutate, printre sughițuri de răs.

— N-am știut că asta făceam, am bombănit, nefericită.

— A! Inocența! Cea mai nutritivă! Totuși, n-a fost suficient. Nu s-a întors încă. Asta înseamnă că nu și-a dus țelul la îndeplinire.

Am făcut eforturi supraomenești să-mi ascund bucuria. Dacă Astaroth era în Chaos, înseamnă că nu-i luase sufletul lui Marc. El era bine. Încă. Imaginea brunetului, tot mai puternică din moment ce, datorită depărtării, am

început s-o idealizez la greu, mă lovea în plin suflet. Gândul la el durea fizic.

Oamenii pierd tot timpul câte ceva. Obiecte sau ființe. Timpul trece și ajung să facă pace cu asta. O sămânță de regret va rămâne tot timpul în sufletul lor, însă din ea nu va mai crește nimic, niciodată. Asta e un adevăr fundamental.

De ce axioma nu mi se aplica și mie?

De ce nu puteam să trec peste pierderea lui Marc?

— Ce cauți în Purgatoriu, Belzebut? Nu trebuia să fii în structura de conducere a Iadului?

— Să zicem că sunt în concediu.

Fu rândul lui Abel să se prăpădească de răs.

— Serios! O-ți fi având și syndicate acum?

— Ce sunt alea?

— Chiar nu știi? De când n-ai mai avut de-a face cu Chaos-ul?

— De mii de ani nu mai fac munca de jos.

Abel privi în jur la celelalte corturi jigărite.

— Nu ești singur aici.

— Adevărat. Câțiva confrăți din ierarhia a doua și a treia și unul fără rang au fost, și ei, suspendați din posturi. Nu știu de ce tot râzi! se enervă Belzebut, iritat de hazul ingerului.

— Iartă-mă, dar totul pare atât de... nu știu... aiurea... Ce puteați să faceți ca să fiți izgoniți? Ați îngrijit panseluțe? Ați ajutat băbuțe să traverseze strada?

Belzebut coborî privirea.

— Aș aprecia dacă nu mi-ai pune întrebări de genul ăsta.

— Hm! Și pedeapsa care e?

Abel se ridică și se învârti, gânditor, pe lângă demon. Mai repetă de câteva ori acel *Hm!* care îl exaspera pe Belzebut.

— Bine! izbucni acesta. Suntem pedepsiți să răspundem oricărei întrebări. Dacă mințim pedeapsa se mărește.

— Oho! izbucni Abel. Asta-i malefic, zău! Numai Lucifer, prea-diabolicul, se putea gândi la ceva atât de măreț!

Ochii demonului se aprinseră ca două vâlvătai, la fel ca ai lui Astaroth, în dărăpănătura strămoșilor mei. Un corb țipă deasupra noastră, apoi coborî într-un picaj abrupt și își înfipse ghearele în marginea arsă a trunchiului din centrul taberei. Era doar o pasăre, dar privirea răutăcioasă din mărgelutele negre ca noaptea, ne cutremura.

— Desigur, pedeapsa nu include omisiunile și, cei mai important, pot să fiu cât de crud îmi doresc cu cei ce mi cad în plasă. Treci la loc, micuțule! tună el. Chiar crezi că unul cu mucii la nas se poate pune cu mine?

O mână nevăzută îl apucă pe Abel și-l propti cu spina-re de un trunchi ars. Îngerul încercă să se miște, însă nu reuși. Totuși, teama pe care Belzebut se străduia s-o inspire nu apărea pe chipul lui. Ai fi zis că-l durea în cot de furia demonului. Sacul cu blantula era la el. Trebuie să fi ronțait frunze pe ascuns.

— Am înțeles, tataie, rase dracul. Pot să te întreb ce vreau, dar să nu te enervez.

— Să mă enervezi? fu rândul lui Belzebut să rădă. Crezi că ești demn să-mi inspiri vreun sentiment, indiferent de ce fel?

Hazul i se șterse de pe chip ca luat cu mâna. Se așeză amărât pe bucata de buturugă arsă. Ne privi pe fiecare în parte, părând că se gândește la ceva. Zăbovi ceva mai mult asupra Amei.

— Sunteți o adunătură tare stranie. Patru fete și doi băieți. Care-i povestea voastră? ne întrebă.

— Cinci fete și un băiat, îl corectă Abel.

— Văd încă un tip în afară de tine...

— Exact! Face parte din rândul fetelor. Să mă scuze fetele.

Belzebut zâmbi.

— Ești un afurisit mic cu gura mare, nu?

— Aș prefera să te lipsești de adjectivul *mic*, zău!

— Ești destul de pirpiriu.

— Suplu, te rog. Am un corp de dansator. Mlădios.

— Mlădios? Țasta-i un cuvânt tare tâmpit când iese din gura unui drac, se amuză gazda. Și, dacă nu mă înșeală memoria, e interzis în Iad.

— Interzis? Cui îi pasă?

— Ar trebui. Ai dat vreodată cu ochii de Steaua Dimineții? Lucifer, prințul demonilor, aducătorul de lumină. Cel care este totul prin el însuși.

Abel clătină din cap.

— N-ai văzut bărbat mai frumos. În niciuna dintre lumi. Nici mai înzestrat spiritual. De aceea a fost pus șef peste îngeri.

— Poate că ar fi fost mai bine pentru siguranța lui să nu fie atât de dăruit, spuse Eshe.

Noi, ceilalți, am îndreptat privirile spre ea, surprinși de îndrăzneala de a deschide gura. Keeva făcea eforturi considerabile să-și ascundă teama sub o expresie indiferentă, însă ceea ce obținea era o mască înfiorător de jalnică. Parcă o ruga din priviri pe Eshe să tacă.

Mă temeam ca nu cumva înspăimântătorul înger căzut să ne vadă ca pe o singură unitate și deviațiile unuia dintre noi să-i abată furia asupra tuturor.

— Ce vrei să spui? o țintui cu ochii lui galbeni.

— Tocmai din pricina acestor calități a început să se creadă un alter Deus și ambițiile lui au urcat undeva unde locul era deja ocupat. În aroganța lui a uitat că a fost creat chiar de cel pe care voia să-l înlocuiască pe tron. A meritat

să fie alungat. Ura față de Părintele Său, dar și față de creaturile Sale, dovedește din plin că tânjește după ce a pierdut.

Taci, idioato! urlau în mine toate sistemele de alarmă.

— Cineva și-a făcut temele! o ironiză Abel. Dar nu cred c-o să iei notă de trecere.

Belzebut își propti o palmă de genunchi, apoi se ridică, se apropie de corb și îl mângâie pe capul lui mic.

— Grim a murit? întrebă fără să se întoarcă.

— Da.

— L-ați omorât?

Flecarul drogat al găștii noastre nu reușea să-și țină limba în frâu.

— Treaba e că nu prea știm...

— Ce? se răsuci diavolul.

— Eshe, fruntașa clasei, l-a pupat.

Belzebut nu pricepea, dar se vedea că era dornic să dea de capătul ghicitorii. Arcadele late și păroase dădeau o intensitate magnetică privirii lui. Urechile i se mișcau în interiorul arcurilor coarnelor fără încetare, ca niște antene.

— Ce aveți în desagi? ne întrebă.

— Mai nimic, am răspuns eu. Niște sandale, haine...

Demonul privi la mine cu atenție, apoi își pironi privirile asupra încărcăturii luate din peșteră.

— Trebuie să fac pipi, miorlăi Trei.

— Abține-te! replică demonul. Ați luat tot ce avea Grim?

— Dar, domnule... Nu pot.

— Ba poți. Răspundeți! Ați luat tot?

— Nu pot, domnule! băigui amărâtul chinuit de vezica plină.

— Poți! hotărî demonul cu o privire atât de îngrozitoare că bietul Trei își înghiți protestele. Strânse picioarele mai bine unul de altul și le cuprinse cu brațele, bățându-se

înainte și înapoi.

Probabil că altă dată ne-am fi amuzat, însă acum, tot ce simțeam, erau niște fiori ce ni se târau pe sub piele, reci ca șerpii.

O îndemnă pe Eshe să-i povestească despre felul străniu în care se părea că Grim își dăduse obștescul sfârșit. Ea se apăra, susținând că între cele două întâmplări, sărutul și decesul, nu era nici o legătură. Susținuse asta cu atât de puțină convingere în ton, că nu reuși decât să-l facă pe demon și mai curios.

Pe când fata povestea, având grijă să menționeze la fiecare două fraze că nu era nimic fatal într-un sărut, chipul pocitaniei din prima ierarhie vibra ca pânza unui lac sub mângâierea tandră a unui pui de vânt. Nările largi îi fremătau, luciri siderale i se nășteau în ochii de culoarea aurului, iar buzele pulsau ca și când niște creaturi minuscule s-ar fi foit pe sub stratul de piele ce le acoperea.

Nu îmi puteam lua ochii de la el. Era un spectacol pe cât de teribil, pe atât de impresionant.

— Grim avea niște hârtii, întreabă demonul, fixându-ne cu priviri dure. Le-ați luat cu voi?

Imediat am bănuir că se referea la mazăgăliturile moșului. Erau la mine în buzunar, bine împăturite.

— Nu avem așa ceva, am vorbit prima, tremurând de teamă. Pe vreunul dintre însoțitorii mei putea să-l apuce limbarița. Sandale, am zis, niște haine...

— Da, asta ai mai zis. Dar hârtiile?

— Despre ce hârtii este vorba? Și de unde hârtii în Purgatoriu?

Abia m-am abținut să nu bag mâna în buzunar și să pipăi fițuicile. Oare de ce ne întreba Belzebut de ele? Ce nevoie avea un demon din prima ierarhie de niște mazăgălituri amărâte?

Un miros puturos apăru de nicăieri. Ne-am prins nasurile între degete, însă curând descoperirăm că izurile au și gust. Limbile ni se uscau și deveneau grele când încercam să tragem aer pe gură.

— Vine Gresil, răsă Belzebut când ne văzu în chinuri. Asta o să vă ajute.

Ridică palma dreaptă, răsfiră degetele cu unghii lungi, negre și ascuțite și, cu o mișcare bruscă, împinse aerul în direcția noastră. Un val invizibil ne lovi în obraji.

Când n-am mai simțit olfacția insuportabilă, abia ne-am abținut să nu-l declarăm pe demon ca prieten de suflet pentru bunătatea de care dăduse dovadă, scutindu-ne de efortul de a ne vărsa mâțele.

— Văd că ți-ai luat jucării, bătrâne, se auzi o voce ca un horcăit.

O creatură imposibil de descris în cuvinte păși între noi. Trupul diform era acoperit de o plagă purulentă și răni în diferite stadii de infecție. Viermi albicioși colcăiau prin carnea putredă. Își șteau capetele oarbe pentru o secundă, apoi se afundau din nou în găurile săpate în mușchii cenușii.

Trei se aruncă în față și vomită, gemând și văitându-se la fiecare contracție musculară de parcă și-ar fi scuipat sufletul.

— Îh! făcu Gresil, vizibil dezgustat. Apoi, întorcându-se spre Belzebut: Trebuia să-mi spui că avem invitați. Că avem cină, dragă! M-aș fi echipat de sărbătoare.

— Stai puțin, mortăciune, se precipită Abel. Invitați sau cină? Ce naiba ai vrut să spui? Să știi că invitatul nu e totuna cu cina.

— Gresil, dragule, îl corectă demonul, aruncând spre drac ceea ce, probabil, că trebuie să fi fost ochii.

Se apropie de Abel și-l studie cu interes.

— Ah, un recrutar nou. Pe tine nu avem voie să te consumăm, dragule, chiar dacă ești născut, nu creat, bombăni nemulțumit.

— Consumați? Te referi la sensul figurat al termenului sau..., dădu înainte cel cu instinctele de conservare amortite de excesul de blantula.

Trei corbi falfăiră pe deasupra, ezitară o vreme, apoi, cu picaje abrupte aterizară lângă surata lor înaripată. Acestei zarve aeriene i se alătură una cât se poate de terestră. Trosnituri, fornăituri, vreascuri sparte și alte câteva zgomote aparținând lumii de Dincolo însoțiră alte două creaturi. Una purta câte o armă cât ea de mare în fiecare mână, un arc pe spinare, o tolbă de săgeți și un soi de semicerc plin cu țepi, cuțite și săbii la cingătoare și în niște chingi din jurul gleznei. Era întruchiparea expresiei *înarmat până în dinți*. Nu știu cum putea căra atâta amar de fierătănie după ea. De sub o glugă ce părea făcută din piele de șobolan i se vedeau doi ochi din metal lichid, incandescent, și o botniță ce-i ascundea restul feței.

Am aflat mai târziu că asta era Asmodai, un demon vicios ce adora desfrăul și răzbunarea. Tovarășul lui era Rosier, din a doua ierarhie, și pasiunile îi erau asemănătoare cu ale lui Asmodai. La vederea lui ne-au picat fețele. Mai ales nouă, ficelor Evei.

Avea un păr lung, negru și greu, lucios precum coama unui cal. Trăsături perfecte descriau harta supremei senzualități masculine. Pielea măslinie îi lucea peste musculatura puternic conturată. Avea o expresie dură, o privire ca oțelul, întunecată, dar cu toate astea, al naibii de incitantă.

După ce s-a uitat la fiecare în parte, tăcut și impene-trabil, ochii i-au căzut și asupra mea. Un val de căldură s-a ridicat din tălpi, mi-a traversat pântecul și s-a înfipt ca o sentință definitivă în creier, paralizându-mi gândurile.

Valorile udate ca florile de rasă se uscau ca buruienile pe câmp. Era cât pe ce să cred că, dintr-un motiv anume, eram preferata lui. Asta până când a văzut-o pe Ama. Buzele lui pline ca cireșele coapte au descris un zâmbet înnebunitor. Un oftat adânc s-a auzit dinspre Eshe.

Eram niște șoricea de laborator în mâinile unor maștrii ai înșelăciunii. Nu ne puteam opune. Teoriile alea conform cărora tăria de caracter reprezintă o platoșă indestructibilă în fața influențelor diavolești, se dovedeau apă de ploaie.

Germenele invidiei găsi teren prielnic să înmugurească în inima mea. Și crescuseră până când începu să-și dea coate cu dreapta judecată. Nici asta nu se lăsa.

Eram geloasă pe Ama! Am început să tremur. Cu ochii închiși, am cotrobăit prin memorie după chipul de bunic al lui Amadeus. Cu greu l-am dibuit, însă când l-am apucat, nu i-am mai dat drumul. M-am holbat la el până când mintea mi s-a limpezit.

— *Nu te uita în ochii lui. E un demon, nu uita, îmi șoptea bătrânul. Nu uita! Nu uita...*

Vocea lui s-a pierdut și, în schimb, am auzit-o pe a mea. E un demon! Nu-l privi în ochi.

Când am ridicat pleoapele, am realizat că și să fi vrut să exerseze tăria de a nu-l privi în ochi, nu aveam cum. Demonul se holba tot la îngerul meu bun. Abel se foia în spate. Puteam să-i simt furia. Nu îl enerva insistența demonului, nici senzualitatea care se topea din ochii lui și se revărsa în ai Anei, ci abandonul ei. Puteam să jur că nu se prefăcea. Era cu adevărat fermecată de frumusețea angelului damnat.

Nu puteam să nu-l înțeleg. Tot timpul apărea altcineva și îi lua fața, îi răpea lumina reflectoarelor și cele mai mari eforturi de a se face remarcat erau imediat acoperite

de gesturile ordinare, banale, ale câte unuia sau altuia.

Deodată, Rosier își smulse căutătura scormonitoare de la Ama și o mută asupra lui Abel. De ce făcuse asta și încă, într-o mișcare atât de brutală, nu aveam nicio idee. Sprâncenele se împreună, sumbre, iar gura se strânse într-un rictus prevestitor de rău.

— Rosier! îl strigă Belzebut. Lasă-i în pace.

Frumușelul își roti torsul desăvârșit, gest ce smulse alt oftat, de data asta de la Keeva, îl ținui pe cornut cu privirea aceea care putea să te îngrozească sau să te umple de extaz.

— Sunt al doilea după Lucifer, nu uita, îmi datorezi ascultare și, pentru că prevăd următoarea ta remarcă, îți reamintesc că ne aflăm aici temporar. Îmi voi relua postul și voi fi onorat cu toate avantajele rangului meu. Uzurpatorii nu au decât două soluții, să învingă sau să cadă. Dacă nu ești sigur că mă poți învinge, te sfătuiesc să-ți înghiți ambițiile.

Rosier mai privi odată la Ama, apoi la Abel, făcu stânga împrejur și se pierdu într-un cort. Nu scosese niciun cuvânt, deși aveam vaga impresie că dacă ar fi făcut-o, am fi leșinat cu toatele de plăcere. Ceilalți doi demoni, putrezitul și înarmatul, se făcură nevăzuți în spatele pânzei fumurii. Rămăsesem doar cu Belzebut. Aruncă un fel de pietricică în hăul trunchiului de copac și din inima lui țâșni o flacăra roșiatică.

— De ce ai făcut-o? l-am întrebat.

— Nu suntem perfecți într-un rău. Și demonii au fost îngeri odată, șopti abia auzit, doar pentru urechile mele.

— De ce șoptești? am murmurat.

— Unele adevăruri nu suportă să fie rostite în gura mare.

Apoi s-a apucat să ne povestească despre ultima interacțiune cu muritorii din Chaos. Spusese mai devreme că

asta se petrecuse cu mii de ani în urmă, însă, din relatarea lui ne-am dat seama că era vorba de începutul anilor 1900. Spunea că era timpul primelor automobile cu ardere internă. Trei ne lămurise în legătură cu asta și nu aveam nici un motiv să nu-l credem. Părea tobă de informații referitoare la evoluția vehiculelor pe patru roți. Secundul lui Lucifer pusese stăpânire pe trupul unui profesor universitar englez. Nu ne-a mărturisit adevăratul scop al acelei posedări însă ne-a relatat cu lux de amănunte cum a distrus un curs de etică ținut de acest profesor, destul de respectat în lumea academică, în fața unui auditoriu impresionant.

— Primii dușmani în viața unui om sunt părinții, spusese el atunci. Știa că le captase atenția tinerilor ce veniseră acolo să absoarbă totul ca niște bureți; nici unul nu mai respira. Vă îndeamnă să fiți sinceri fără să realizeze, sau poate că aici e rădăcina diabolice lor uri, că pregătesc terenul pentru dezvoltarea unui ditamai călcâi al lui Ahile. Ajunși adulți, oricine v-a putea să vă rănească mortal doar țintind acolo. Nu mai puneți botul la tot ce vă toarnă în cap idealistii ăștia ad-hoc, ipocriți de cursă lungă ce îmbracă haina onestității chiar dacă nu le vine măsura, numai pentru a face paradă în ochii voștri inocenți. Veți fi sinceri cu nevasta, bărbatul, copilul, prietenul și vă veți expune celei mai odioase dintre oprobrii. Celei care se naște inconștient în suflete. De ce? Pentru că omul a fost dintotdeauna mai familiar cu Iadul, pe când Raiul a părut un concept abstract. Omul e în proporție de 90 la sută al Satanei. Raiul se luptă pentru ăia 10 la sută.

Nu era greu de imaginat că uimirea de pe chipurile noastre, multiplicată de zeci de ori atunci, hrănise din plin forța discursivă a falsului profesor.

A retezat istorisirea la fel de brutal cum a început-o.

— Tu și tu, spuse arătând spre mine și spre Eshe, veți

merge de dimineață la stânca lui Grim și îmi veți aduce toate hârtiile pe care le veți găsi.

L-am fixat pe Abel, sperând că va înțelege semnalele din ochii mei și anume, că nu trebuie să scape nimic despre harta din buzunarul meu. Chiar dacă nu înțelegeam ce reprezintă, pofta atât de aprinsă a demonului de a o avea mă făcea să doresc și mai mult să-l împiedic s-o obțină.

Când s-a întunecat bine, au mai apărut doi diavoli, dar pe ăștia i-a luat din scurt imediat ce i-a zărit, așa că n-am mai fost nevoiți să-i suportăm. N-au crăcnit și de aici am dedus că erau de rang inferior.

Toate bunurile ne-au fost confiscate. Sandale, arme, blantula (după care, fie vorba între noi, ne-a părut cel mai rău – mare nevoie aveam acum să ne dinamităm conștiința) au fost aruncate la grămadă într-un colț al cortului căpeteniei.

Focul nu s-a oprit toată noaptea, deși nu-l întreținea nimeni cu lemn sau orice altceva de ars. Demonii s-au retras în corturi, iar noi am rămas acolo, lipiți de trunchiurile arse. Aveam privilegiul de a șede, pe când bietul Abel nu se putea mișca din poziția în care îl înțepenise creatura jumătate om - jumătate țap.

— Cum o să dormim? se plânse Eshe.

— Dormitul e cea mai puțin gravă dintre problemele noastre, scrâșni Abel, încă aprins de gelozie.

— Tu ce te plângi? îl luă Trei la rost. Doar ești printre ai tăi...

Nu știu ce a avut Abel de gând să răspundă. A renunțat în ultima clipă, mușcându-și buzele de nervi. În secunda următoare pe chipul lui s-a instalat un extaz fără margini. Stătea cu fruntea ridicată și privea spre cer, plin de mulțumire.

— Acum, ce? se răsti Trei.

— Îmi imaginez cum ar fi să mă pot mișca de aici, să-ți turtesc moaca, răspunse Abel, rânjind.

— Vorbiți mai încet, ne aud, ne sfătui Eshe.

— Tu vorbești? Din cauza ta a murit Grim...

— Gura! am zbierat exasperată. Grim a murit și gata. Nu mai căutați țapi ispășitori. A murit din cauza ei, n-a murit din cauza ei... Ce dracu'? I-a făcut unul dintre voi autopsia? Să nu vă mai aud! Oricum am fi plecat, stânca aia nu ne oferea nimic. Vom găsi ceva sau nu, trebuie să căutăm...

— Ce? întrebă Ama.

— Nu știu. Trebuie să căutăm...

— Țștia ne țin aici, murmură îngerul meu. Crezi că ne vor da voie să plecăm?

— Și de ce ne-ar ține?

— Pe post de animale de companie? Să-și facă micul lor Iad aici?

— Îmi pare rău să vă anunț, dar am făcut pipi pe mine, declară Trei cu ton aproape oficial.

Nu ne-am mirat. Era de așteptat.

— Oriana, șopti Eshe.

Am privit spre ea, tăcută.

— Harta aia...

— Nu știu despre ce vorbești! am repezit-o.

Ochii ei mă scrutară, surprinși.

Corbii începură să croncănească zgomotos și să dea din aripi. Se lovira cu ele și între două dintre păsări se isca o scurtă încăierare. Una reuși să-i provoace celeilalte o rană sub ochi. O picătură de sânge cât vârful de ac se ivi dintre pene.

Un șuierat ne învălui din toate părțile. Se intensifică și, în curând, ne-am prins despre ce era vorba. O vijelie strașnică s-a pornit din senin și ne-a biciuit din toate părți-

le. Frunze ude, resturi de lemn ars și crenguțe subțiri ne loveau pielea. Picăturile de ploaie erau atât de mari că păreau baloane incolore. Noroiul în care ne bălăcisem la începutul aventurii se înmuia și curgea pe trupuri în râuri gălbui.

Gura mi s-a umplut de cenușă umedă, iar în ochi simțeam mii de ace tăioase. Nu știam unde să-mi mai întorc capul, fiindcă orice tentativă de a inspira îmi bloca nările.

— Serios? urlă Abel, zbatându-se în legătura invizibilă.

Blestemă, luându-se la întrecere cu vuietul îngrozitor. Părea că face parte din urgie, că vocea lui era a vântului și zbuciumul era al stihiei. Își afurisi viața, moartea, dragostea și tot ce îi mai trecu prin cap în momentul ăla.

Dezlănțuirea violentă a forțelor naturii a durat câteva ore bune. La final arătam cu toții deplorabil. Așa ne și simțeam.

Singurul lucru rămas la fel era focul aprins de Belzebut și corbii împietriți. Flăcările jucau în fața ochilor noștri, vesele și sprintene, parcă bătându-și joc de neputința oamenilor în fața oricărei forțe ce le depășește puterea, fizică sau mentală.

— Ia uite! exclamă Trei după ce își îndepărtă suvițele ude din ochi. Focul a rămas neatins.

— Mulțumim că întotdeauna ne atragi atenția asupra lucrurilor evidente, îl zeflemisi Abel.

Era într-o asemenea stare, că și-ar fi aruncat sarcasmul veninos și asupra lui Lucifer. Așa era el. Întâi acționa, după aia, dacă mai putea, se gândea la consecințe. Ironia lui aspră era un foc de paie. Nu era pizmă în ea, oricum, nu pentru ceilalți. Poate că se dușmănea pe sine. Își ura firea distructivă, însă nu putea fi altfel.

Îmi spusese odată, într-una dintre serile petrecute în peștera lui Grim, că încercase să se schimbe de dragul unei

fete. Chiar reușise, în mare parte. Cu cât fata îl plăcea mai tare, cu atât conflictele lui interioare deveneau mai violente. Nu se mai simțea el însuși. Cineva îi ocupase corpul, fără să-l ucidă însă. Putea simți cum purtările lui în discordanță cu firea rebelă îl transformau. N-a durat mult până când, scos din răbdări, a explodat. Tot ar fi fost bine dacă doar n-ar mai fi vrut-o pe fată, dar era mult mai mult. O ura. Voia s-o facă bucăți. Era vinovată de crimă.

Și-a dat seama atunci că eul, acea noțiune abstractă de care ni se umple gura când o rostim, e oricum numai abstractă nu. Eul lui Abel era mai puternic decât el. Mai răzbunător. S-a simțit bine imediat ce a făcut pace cu sine. Fata s-a dus învârtindu-se. *Naiba s-o ia!* spusese.

Nimeni nu l-a mai înțeles. Era mereu singur și dacă, totuși, câte unii se mai priponeau vremelnice pe lângă el, o făceau pentru banii lui. Se folosea de asta cu sălbăticie, făcându-i să plătească pentru fiecare leuț cheltuit pe fundurile lor ipocrite.

Iar eu îl înțelegeam! Și asta mă pune pe gânduri. Ori eram asemănătoare lui, ori, variantă cu potențial uriaș de a fi doar o impresie, creierul meu dovedea nebanuite abilități de a procesa ceea ce părea imposibil de acceptat de ceilalți. Și eu eram într-o nesfârșită discordie cu mine însămi. Aici eram unu la unu. Pornirea mea naturală era către facil, către artificial. Singura persoană ce mă determina să las garda era mătușa. În fața ei eram tot bebelușul neajutorat, lăsat în grija ei pe neașteptate, de doi părinți năluci.

Apoi venise nebunia asta de după moarte. Privind înapoi, încă mă mir de ușurința adaptării la astfel de viață, dacă poate fi numită așa. Era doar jumătate de viață, poate chiar sfert, restul eram forțată să-l ofer celorlalți.

De aici pornea alt război, chiar mai nimicitor decât cel cu eul. Victoriile recuperărilor nu mă umpleau de bu-

curie, nu mă întregeau cu nimic. Îmi aduceau doar durere simțită cu toți porii. Pentru fiecare suflet salvat, mă lovea chinul altora rămași de izbeliște.

Dacă v-ați imaginat că în lumea mea există echitate, ați bătut câmpii. Dreptatea e împărțită selectiv, oriunde se află oameni.

Din sumbrele forări interioare m-a smuls apariția lui Asmodai. Peste botnița negricioasă ne-a aruncat priviri deosebit de sugestive: i-ar fi plăcut mult să exerseze antrenamentul militar de dimineață pe noi. A fornăit ca un cal, și-a încordat degetele peste armele nelipsite și s-a pierdut în ceața ce ascundea privirii restul peisajului. În direcția unde dispăruse el trebuia să fie pădurea, cea din care am făcut imprudența să ies pentru a-l ajuta pe Belzebut. Desigur, pe atunci nu știam cine e, altfel mi-aș fi luat picioarele la spinare și nu m-aș fi oprit decât când mi s-ar fi dezintegrat.

Rosier ieși mai târziu. Cu umerii drepti, cu pieptul înainte, atitudine semeată și privire diabolică, ne-a înviorat ca un duș rece. Părul negru vălurea și îi cădea greu peste omoplați. E nedrept, ca să nu spun de-a dreptul malefic, ca un monstru să arate așa. M-au trecut fiori electrici când s-a uitat la mine. Nu mult, dar secunde alea nefiresc de încărcate, m-au epuizat de parcă petrecusem o zi întreagă la săpat, pe ogor.

— Bună dimineața, spuse cu extazul magnetic al privirii lui concentrat asupra Anei.

Toată suflarea femeiască ar fi vrut s-o vadă moartă pe obiectul atracției demonului. Asta era influența rădăcinilor acelei frumuseți sălbatice. Enigma din toată ființa lui, inaccesibilă rațiunii omenești, zguduia insignifiantul univers al muritorilor.

Ama nu i-a răspuns. Am presupus că era deja trans-

portată și limba îi paralizase ca urmare a plăcerii fără margini ce o invadase.

Farmecul necrutător al lui Rosier părea să nu aibă efect doar asupra lui Abel. Trei avea cea mai prostituată expresie văzută de mine vreodată. Nu știu ce era în capul lui, însă părea pe deplin vrăjit.

Dracul mai avea puțin și se lansa în spațiu, întocmai ca o rachetă, animat de ce-a mai autentică ură. Mai că auzeam zumzăitul moleculelor care-i compuneau trupul diavolesc, trepidând, ciocnindu-se între ele, anunțând un cataclism.

Rosier nu avea cum să nu observe asta. A zâmbit. Nu sunt sigură, dar cred că am auzit un geamăt orgasmic dinspre Keeva.

— Păcat că voluptatea asta nu se poate materializa, bombăni Abel, negru tot de supărare. Vedeți voi, fetelor, diavoliu făcuți, nu născuți, nu au sex. Au fost creați ca înșeri. Asta trebuia să-i scutească de a cădea în ispită.

— Ești sigur, micuțule? întrebă Rosier amuzat.

Automat, fără să ne putem controla cumva impulsurile scăpate de sub control, ochii tuturor au căzut pe prohabul demonului. Ori își îndesase ceva acolo, ori Abel se înșela. Traectoria privirii seducătorului diabolic ne-a invitat s-o urmăm și, uite așa, ne-am pomenit comparând ce văzusem la el cu ceea ce posedă îngerul meu negru. Bietul de el, pierdea fără drept la replică. S-a îndreptat de spate, și-a umflat pieptul și a încordat mușchii. Degeaba. Rosier se mândrea deja cu medalia de aur, pe când el abia se antrena pentru cursă.

— N-am cerut eu atâta farmec. Mi s-a dat, șopti Rosier.

Nu ne-am dat seama dacă ne lua la mișto sau era serios când spunea asta.

— Iar îmi furi luminile scenei, Rosier? Te distrezi?

răse Belzebut, apărând din spatele unei stânci.

Încerca să pară amuzat, dar valurile de aur lichid din ochii lui se învolburau ca acelea ale mării pe furtună. Rosier a întors capul spre el, l-a privit impasibil, apoi a urmat calea lui Asmodai. Ne-a lăsat privind în urma lui, de parcă scena de mai devreme nici n-ar fi existat.

Odată cu dispariția lui, mințile, atâta cât mai rămăsesse nepărjolit din ele, ni s-au întors în scăfărlii. Ne priveam clipind des, cu dureri puternice în globii oculari, ca și când soarele strălucitor al dimineții ar fi apărut brusc și ne-ar fi incendiat vederea.

— Aștia doi sunt prieteni, ni se confesă Belzebut după ce seducătorul dispăru. Nu știu ce tot coc împreună. N-ar trebui să cădeți în cursa lui. Nu are sentimente, se joacă... distruge. Ei, cum ați dormit azi-noapte?

Întrebarea asta l-a înnebunit pe Abel, deja întărâtat.

— Îți bați joc de noi? Tu cum crezi? Legați aici ca vitele...

— Nu sunteți legați.

— Ce? făcu Abel.

Se smuci și constată cu surprindere că nu îl mai ținea nimic. Se depărtă de copac, privi în jurul lui, apoi la noi, ceilalți, întrebându-ne din priviri dacă puteam face la fel. Da, puteam. Toți, în afară de Trei.

— Eu de ce nu pot, se sperie el.

— Tu ești zălogul.

— Ză... Ce?

— Garanția că nu veți fugi. Ei, acum vă las. Am ceva treabă prin împrejurimi. Voi două, arată spre mine și spre africană, tăiați-o și faceți ce v-am spus. Până la noapte vă vreau înapoi.

— Dar... Nu mai știm direcția, am spus. Când am dat peste tine eram rătăciți deja...

— Picioarele vă vor duce singure.

Atât a spus. S-a rotit pe călcăie și s-a pierdut în ceața cenușie.

Corbii au croncănit, zgâriindu-ne timpanele și, fâlfâind din aripile mari atât de aproape de noi, că mai aveau puțin și ne scoteau ochii, l-au urmat pe stăpânul lor.

O vreme nu s-a rostit niciun cuvânt. Nu înțelegeam nimic din pretențiile lui Belzebut. Îl ajutasem doar. Nu avusese el nevoie de ajutor, însă buna noastră intenție trebuia, dacă nu să ne aducă vreo răsplată, măcar să ne pună la adăpost de poftele corupte ale demonului. Dar asta nu era decât raționament omenesc.

— Ne putem lua tălpășița, spuse Abel.

— Ce? sări Trei. Și eu?

— Belzebut nu e atât de inteligent pe cât vrea să ne lase să credem, îl ignoră dracul. L-a oprit pe cel mai puțin important dintre noi.

Ne privea plin de entuziasm, mirat că nu-i pricepeam logica.

— Totuși..., am început.

— Nu-ți dai seama? Vorbești despre unul care a avut orgasm privind la alt bărbat...

Aha! Asta era. Trei trădase solidaritatea masculină atunci când un altul – că era un demon mai vechi decât însăși existența omenirii părea un detaliu fără însemnătate – copleșitor prin simpla prezență, venise să tâmpească turma de femele din jurisdicția lui.

Atitudinea cocoșească a lui Abel m-a călcat pe nervi.

— Nimeni nu lasă pe nimeni în urmă, am decretat.

Dracul m-a săgetat cu privirea.

Nu i-am acordat atenție mai mult de-o clipire de gene, fiindcă băiatul s-a pus pe plâns, fără să se sfiască.

— Urâsc noaptea, murmură printre suspine.

— Ce spui? se apropie Keeva, punându-i palma pe creștet.

Instinctele materne se declanșară pe dată în sufletele fetelor. Ama și Eshe se apropiară de el, gândind, de bună-seamă, că un pic de apropiere i-ar face bine.

— Noaptea nu există culoare. Doar negru și gri. Exact ca aici. N-ați observat?

Am privit în jur. Eșa era.

— Negrul și griul sunt culori rele.

— Nu, spuse Eshe cu glas mângâietor. Uitase că nu trecuse mult timp de când băiatul o acuzase de uciderea lui Grim. Nu sunt rele, doar că vibrațiile noastre le fac să pară așa. Au și ele rostul lor.

Aripile îngerului se lipiseră de spatele osos. Părea atât de vulnerabil, că am simțit o milă incomensurabilă. Am știut atunci că nu l-aș lăsa în urmă, nici dacă toți ceilalți ar alege să ne abandoneze. Dar, nu aveau cum s-o facă. Să ne separăm ar fi însemnat pieirea. Nu că altfel n-ar fi însemnat, însă împreună aveam mai multe șanse de a ne prelungi agonia. Am vrut să spun viața, dar în condițiile actuale între termenele astea două nu mai era cine știe ce diferență.

— S-a luminat, continuă el. Dar unde-i o rază aurie? Unde-i albastrul de pe cer?

Chiar și Abel și-a ridicat privirea.

— Îți arde de culori? De confortul tău emoțional? s-a răstit.

A fost nevoit să îndure privirile muștrătoare ale fetelor. Și-a dat ochii peste cap.

— Asta ne mai lipsea, un cromo-dependent. Nu-i de mirare că ești înger al Raiului.

Ama, colegă de ceruri cu amărățul, l-a fixat pe drac, încruntată.

— Lua-v-ar gaia! Am plecat! bombăni el.

Că va încerca să plece, nu aveam dubii. Țăsta era Abel. Dar, parcă, începeam să fiu la fel de sigură că se va întoarce. Aici nu eram în Chaos. Posibilitățile de a te descurca de unul singur nu erau nenumărate.

N-a lipsit mai mult de jumătate de oră. Dacă ar fi avut o coadă, i-ar fi stat între picioare, atât era de spășit. Și supărat, pentru că era nevoit să se arate învins.

— Ce credeți că vrea Belzebut de la noi? am întrebat când ne-am hotărât să punem de-un consiliu.

Întrebarea asta mai fusese pusă. Și puteam s-o tot facem, cine naiba să fi știut răspunsul? Spre deosebire de bucurie, care putea fi dusă și de unul singur, amarul își mai pierdea din tărie dacă era împărțit. Adevărul era că fiecare dintre noi trăia cu senzația că el luase o porție mai mare decât ceilalți.

Pe când ne holbam unii la alții, căutând soluții și în albul ochilor, ne-am trezit cu Împutitul printre noi. Gresil, în toată magnifica lui putrescență, se așază pe un butuc, de zici că-l invitasese cineva să ni se alăture. Ce expresie i-o fi zăbovit pe chip... asta numai viermii ce intrau și ieșeau din găurile mâncate de ei știau. Încercam să ne ținem în frâu dezgustul, deși efortul era supraomenesc, fiindcă nu voiam să-l enervăm și să-i trezim astfel cine știe ce reacție.

— Ce te uiți așa la mine? spuse către Trei.

Ce naiba avea Trei de atrăgea disprețul întregii cohor-te de ființe cu sau fără suflet? Parcă avea scris în frunte: *FRAIERUL DE SERVICIU*.

— Nu mă uit în niciun fel, se scuză nefericitul.

— Ba da. Nu-mi place felul în care te uiți la mine.

Ne-a durut când l-am văzut pe băiat, forțându-și mușchii feței să încropească un zâmbet. Groaza lui trebuie să fi atins paroxismul.

— Și asta ce-i? Mă iei în derădere?

Trei ridică și mai mult comisurile buzelor, încercând să se facă mai plăcut.

Gresil se ridică și mârâi ca o pocitanie turbată ce era.

— Altfel nu știu cum să mă mai uit, chițai amărâtu.

— Lasă-l în pace! tună Ama.

Se ridicase în picioare și corpul ei delicat era tot o încordare. Pumnii mici erau atât de strânși, că se albiseră. Gresil o privi cu găvanele negre și se apropie de ea. Gestul ăsta îl făcu pe Abel să sară de la locul lui și, inconștient, să se așeze între demon și Ama. Putoarea trebuie să-l fi căpiat, însă nu lăsa să se vadă. Nedumerit, Împutitul se scărpină sub bărbie cu unghiile înnegrite. Odată cu bucăți de carne descompusă, smulse și niște viermi ce căzură pe încălțările îngerului negru. Acesta nu clipi, nu privi în jos, nu manifestă nicio slăbiciune. Aparent, asta îl impresionează pe alungatul din Rai, fiindcă se dădu un pas în spate. Speram ca asta să însemne că nu avea de gând să escaladeze conflictul.

Bălaiul se scutură de micile scărboșenii mănătoare de carne doar după ce odioasa creatură dispăru în pădure. Făcu gestul cu o demnitate atât de rigidă, că abia mi-am reținut râsul.

Oare câți oameni trăiau în el? Eram gata să decid că tot ce crezusem până acum se cerea reconsiderat. Chipul îi strălucea, plin de însuflețire și zel. Trupul îi era încordat și, așa cum îl vedeam din poziția în care mă aflam, mi s-a părut că niciodată n-a mai avut o apariție atât de impunătoare.

Ama aruncă o otheadă încurcată spre apărătorul ei și se așeză pe butuc, gânditoare.

Ordin de restricție, ziceai, hă? am zeflemisit-o în gând.

— Ce or fi făcând ăștia în pădure? întrebă Trei.

— Mă, să mă ia dracu', se răsti Abel, chiar nu e niciunul în stare să pună o întrebare care să poată primi și un

răspuns?

Ne-am privit, dezorientați, apoi, instigați de Ama ce începu să rădă, mai întâi înfundat, apoi din ce în ce mai puternic, ne-am luat după ea. Ne-am oprit după multă vreme. Aveam lacrimi în ochi.

Tura a doua de veselie s-a petrecut la scurt timp după prima, când demonii fără rang, ieșiră din corturi și se afundară în pădure fără să ne acorde vreo importanță, deși, eram siguri că hărmălaia făcută de noi le ajunsese la urechi.

Picioarele vă vor duce singure... Și chiar ne-au dus. Fără ezitare, mânate de o forță necunoscută, eu și partenera mea ne îndreptam țintă spre stânca lui Grim. Nu eram departe de ea. Acum realizez cât ne învârtisem în jurul cozii în ziua aceea! Ciudat era faptul că drumul părea să se deschidă singur. Poteci bătătorite apăreau de niciunde, animalele sălbatice se fereau din calea noastră.

— Cred că mirosim a Satana, murmură Eshe.

— Ce?

Auzisem ce spusese, însă concluzia ei mă zguduise. Era ceva ce-mi trecuse și mie prin minte, dar acum, auzind-o pe africană, ceea ce era doar o impresie devenise fapt concret. O mână de uriaș prinsese universul între degete și îl mișcase spasmodic într-o parte și în alta. Am avut nevoie de câteva minute să mă adun și să-mi recapăt suflul.

La picioarele stâncii roșii am șovăit. Nu ne venea să urcăm. De parcă ne-am fi temut să dăm nasul cu vreuna dintre fantomele celor ce muriseră acolo. Poate că, văzându-se singure, scăpate de ochiul critic al celor ce încă mai aveau oasele acoperite, puseseră de-un dezmaț scheletic. Trecând peste prag, ne-a surprins mirosul greu, de timp stătut, încărcat de mistere, de regrete și în general, de o lioță de senzații mai mult decât neplăcute. Nu-i puteam spu-

ne lui Eshe că veniserăm până acolo degeaba, că ceea ce Belzebut își dorea se afla în buzunarele pantalonilor mei largi. Instinctele îmi spuneau că era vital ca acea hârtie să nu-i cadă în gheare.

— De ce crezi că n-a venit dihania să caute singură? întrebă Eshe cu ochii pironiți asupra intrării zidite a cavelor lui Grim.

— Nu știu.

— Știi ce cred? Cred că nu are acces aici.

Era logic ce spunea. Într-o măsură la fel de mare cu aceea că totul nu era decât supoziție elucubrântă. Puteam să ne imaginăm orice, indiferent cât de nebunesc, și să fie autentic.

— Dacă ai fi singură în buclucul ăsta nu te-ai mai întreba nimic, dar... Avem o hartă. De ce nu i-ai dat-o?

— Nu am nicio hartă. Am pierdut-o, am mințit, privind-o în albul ochilor. Și, dacă aș fi avut-o, m-ai fi sfătuit să i-o dau? Unuia din Iad?

— Nu, răspunse cu hotărâre. E ciudat că vrea o hartă indescifrabilă și... Hm! Ai dreptate! Nu trebuie s-o aibă.

— Oricum, s-o căutăm, am plusat.

Ne-am repartizat culoarele. Am lăsat-o să cotrobaie inutil într-ale ei, iar eu m-am cufundat cât mai adânc, am găsit un loc ferit, m-am trântit pe lutul roșu și am așteptat să treacă timpul. Deodată, un gând tăios mi-a scurtcircuitat sinapsele. Belzebut putea să devină suspicios și să purceadă la o percheziție corporală. Naiba să mă ia dacă știam ce trebuie să protejez, însă senzația că este de importanță capitală să o fac, nu mă părăsea nicio clipă. Nu trebuia să țin harta asupra mea. Era mai bine s-o ascund aici. Părea singurul loc unde ei, demonii, să nu aibă permisiunea de a intra.

Nu aveam lumină suficientă, așa că am băjbăit, pipă-

ind cu atenție orice denivelare în podea și în pereți. Fără succes însă. Când am ieșit, am găsit-o pe Eshe holbându-se la mormântul fostului proprietar al stâncii. Scrijelise cu o pietricică numele bărbatului. Scrisul era adânc în locurile cu lut uscat și abia schițat, ca o mângălitură anemică, pe pietrele dure. Nu am întrebat-o de ce simțise nevoia să facă asta, era clar. Cerea iertare și spera că astfel o va obține. Nu realiza însă că iertarea asta trebuia să și-o ofere sieși.

Indiferent care sunt păcatele săvârșite, singura absolvire cu adevărat valoroasă este cea oferită de propria conștiință. Fără ea, miliarde de clemente nu valorează nici cât o ceapă degerată.

Am reușit să ascund harta sub un morman de pietre din creștetul stâncii, acolo unde Grim obișnuia să usuce carne. Îmi bătusem capul să găsesc o tainiță ce unui eventual prădător să nu-i pară atât de evidentă și speram să nu mă fi înșelat prea tare alegând acel loc. Nu fusese prima opțiune. Tresăream de bucurie când dibuiam vreo gaură sau spărtură în zid, apoi, când încercam să gândesc ca un tâlhar sau măcar să-mi imaginez cum ar raționa unul, îmi dădeam seama că sarea în ochi de la o poștă.

Ne-am întors în tabăra surghiuniților. Eshe cu inima strânsă – revederea locului de veșnică odihnă a moșului o tulburase, iar eu, ușoară ca o pană, eliberată de povara acelei hârtii cu însemnările ei încălcite. Stare ce mi-a trecut pe dată când Belzebut ne-a radiografiat cu privirea lui înfricoșătoare. Eram împărțită între liniștea în privința tovarășei mele și teama în ceea ce privea iscusința mea de a simula nevinovăția. În orice caz, dacă nu m-a crezut, s-a prefăcut al naibii de bine. Poate că deja plănuia următoarea mișcare pentru a pune mâna pe hârtie. N-am priceput la ce naiba îi era de trebuință, dar mi-am dat seama că avea nevoie ca un om să i-o aducă de pe stâncă. Din motive pe care eram

sigură că nu le-ar dezvălui nici sub tortură, el sau colegii lui nu puteau pune piciorul acolo. Ne-a lăsat să ne alăturăm celorlalți, străduindu-se să nu pară prea dezamăgit.

Capitolul VIII

Prizonieratul nostru atât de neobișnuit ne devenise de nesuportat. Demonii nu păreau că ne vor morți, însă nici vreun alt plan nu dădeau semne că ar fi avut. Ne țineau ca pe niște cățeluși pe lângă casă. Se jucau cu noi dacă aveau chef sau, dacă nu, nici nu ne observau.

Joaca lor era o altă chestie ce ne toca nervii.

Într-o seară ploioasă, Rosier a adus un leu. Îl vânase de unul singur. Cum ei nu aveau nevoie de hrană, am crezut că era pentru noi. Cumva, sentimentul milei pătrunsesse până în rămășița îngerească din inima lui. A perpelit animalul pe un proțap așezat deasupra trunchiului de foc. Mirosul de carne friptă ne gădilase chinuitor nările, așa că atunci când seducătorul a rupt o bucată bine rumenită și a întins-o Anei, am crezut că ne va veni și nouă, celorlalți, rândul. Gurile ni se umpluseră de salivă, înghițeam des ca să nu bălim ca niște prost crescuți și mai că aiuram cu gândul la burțile noastre pe cale de a fi umplute.

Rosier, galant, zămbitor, cu gesturi blânde, bine studiate, i-a oferit îngerului meu luminos o halcă sănătoasă. Ea n-a mai stat să admire mâncarea, ci și-a înfipt dinții în bucățica de carne succulentă. În ultimele zile ne hrănisem doar în gând. Mesteca și privea la demon, așteptând să-l vadă împărțindu-ne și nouă porțiile mult așteptate. El stătea doar și o privea, mulțumit. S-a oprit și l-a privit întrebător.

— E doar pentru tine, i-a răspuns el.

Ea a făcut ochii mari, ne-a privit pe fiecare în parte, a mai aruncat un ochi, cu regret, la mâncare, apoi a aruncat-o cât colo. Gestul ei l-a enervat pe Rosier.

— Nu pot mânca fără ei, îl lămuri ea.

— Atunci mâncați cu toții! tună el, ridicându-se în picioare.

Făcu un gest ca și când ar fi împins ceva spre foc, îl înțeți atât de tare, că în doar câteva secunde, din animalul agățat deasupra nu mai rămase decât o siluetă de zgură neagră, ce apoi a curs ca cenușa în miezul vâlvăților.

Apoi, turbat de furie, a mârâit și a intrat în cortul lui.

După scena aceasta ce a constituit și picătura care a umplut paharul, făcând să crească în noi dorința de a face orice, numai să punem capăt situației, am acționat, cu toate că eram în Purgatoriu, locul unde sortile erau pecetluite încă dintru început.

În ziua următoare, când demonii au dispărut în pădure după naiba știe ce, pentru că se întorceau mereu așa cum plecau, am pornit într-un soi de recunoaștere.

Trei ne-a privit ca un muribund, temându-se că nu vom mai reveni. Adevărul e că odată ce ne-am văzut în afara zonei cenușii stăpânită de căzuți și am dat iarăși de verde, păsări, iarbă și cer azuriu, tentația de a o lua la sănătoasă și a abandona orice altceva ne acaparase în întregime.

Priveam în sus, la franjurii de cer întretăiați de cren-gile crude și mă minunam. Lipsită atât de mult timp de o imagine atât de banală ca aceea a bolții azurii, o vedeam acum ca pe ceva neînchipuit de prețios. M-am învățat pe loc până am ametit. O senzație de vertij m-a cuprins imediat și m-am trântit la pământ. Burta nu-mi mai era de mult lipită de coaste, devenise una cu ele. Dacă aș fi încercat să înghit ceva, n-ar mai fi avut unde să încapă.

Eshe s-a lăsat în genunchi și a început să scurme în pământ cu mâinile goale. Am privit-o compătimator. Înnebunise. Așa am crezut. Crez care s-a dovedit eronat imediat ce am văzut-o ridicând, ca pe un trofeu, un fel de legumă portocalie.

— Morcov! Asta pare să fie.

L-a scuturat, apoi l-a frecat de haine pentru a-i îndepărta pământul din jurul rădăcinii și a mușcat din el. Abel i l-a smuls din mână și l-a adulmecat, precaut.

— Miroase a morcov, spuse.

— De unde știi?

— Pentru că urăsc morcovii, n-am să le uit mirosul sau gustul, niciodată. Maică-mea mă obliga să beau zilnic suc. Credeam că o să devin iepure și că o să-mi crească dinți ca ai lor...

— Ce? râse Ama.

— Iepure... Morcov... Știi tu..., bombăni el încurcat.

— Nu știu.

— Iepure...

— De mic erai zdruncinat la cap!

— Dacă mă mai jignești o dată, n-o să-ți mai vorbesc câte zile vei avea! se enervă *zdruncinatul*.

— Ofertă mai tare ca asta nu mi s-a mai făcut de când mama m-a născut! exclamă Ama, sarcastic.

Abel o privi, surprins. Fata spusese ceva ce numai lui ar fi putut să-i treacă prin cap. Zâmbi motănește, și fu rândul Anei să se impacienteze.

— Încerci să mă imiți? o înțepă. Nu prea îți iese, dar continuă. Poate printre jalnicele tentative vei scoate pe gură și ceva interesant.

— Acum te rog eu să nu mă jignești!

— Dimpotrivă, îți fac un compliment.

Pentru că firea ei blândă nu-i permitea să susțină un

tir injurios îndelungat, se înroși la față și ochii i se bulbuca-
ră din pricina neputinței de a-i răspunde dracului așa cum
merita. Se împinse cu umărul în pieptul lui și îi strigă, plină
de ciudă.

— Și dă-te naibii mai încolo! Nu pot să respir de tine!

— O să încerc, dar e al dracului de greu să te evit când
tu cauți să stai doar în ochii mei!

Ama simți că i se face rău de nervi. Lovi cu piciorul
în pământ, apoi se repezi în spatele unor tufe, de unde o
auzeam plângând. Toți ochii s-au întors, muștrători, către
Abel. Respira greu, iar bucuria provocată de rănille pe care
cuvintele lui le deschiseseră în inima Anei dispăruse, lă-
sând loc unei tristeți ce ne-a făcut să ne înghițim orice do-
jană am fi avut pe țevă.

Încurcați, ne-am făcut de lucru și ne-am înghesuit în
locul unde găsise Eshe morcovul. Am răscolit țărâna în că-
utarea rădăcinilor viu colorate.

Nu erau prea multe, am adunat câte trei de căciulă, iar
două am păstrat pentru îngerul captiv.

— Dacă aș fi avut o armă..., bombăni Abel cu ochii la
niște nevăstuici ce își ițeau capetele curioase pe deasupra
bălăriilor. Ce bine era dacă nu-mi lua demonul lui pește
cuțitul ăla...

Și eu mă gândisem la asta. Toate posesiunile noastre
fuseseră strânse într-un morman în cortul lui Belzebut. Nu
ne lăsase nimic. Doar prin buzunare nu ne căutase și așa se
făcea că mângăliturile pe care și le dorea atâta nu ajunsese-
ră în posesia lui. Încă.

— Ai putea să-i respiri în nas. Moare garantat. Îți mi-
roase gura de parcă ar fi mierlit-o o vietate acolo, îl zgân-
dări Ama, revigorată după partida zdravănă de plâns.

— Să știi că a ta miroase a iasomie! replică el, fără
tragere de inimă.

Ama se retrase din nou, își suflă în palma adusă în dreptul buzelor și constată că nici din gura ei nu ieșeau miasme îmbietoare. Sarcasmul i se topi într-o jenă prost disimulată. Mi s-a rupt inima de mila ei. Azi o luase pe coajă în stil mare.

— Crezi c-o mai fi ceva bun de mâncat pe aici? se întreabă Keeva cu ochii în pământ.

Studia cu luare aminte toate frunzele plantelor, doar doar o recunoaște ceva din cele comestibile în Chaos. Cu ajutorul ei am găsit frunze de ștevie. Erau acre și gurile ni se făceau pungă, însă era mai bine decât nimic. Apoi ne-am întors în tabără. Nu eram sătui, însă ne păcălisem stomacul pentru o vreme.

Trei ne-a mulțumit pentru verziturile alea cu atâta foc de parcă i-am fi adus o friptură înăbușită cu garnitură de cartofi noi și o salata de roșii alături, deși cred că, mai degrabă, era bucuros să ne vadă înapoi. Ne-am îndepărtat de el îngrețoșați, putea ca o cocină de porci.

— Vă mulțumesc că v-ați întors, reuși să strecoare printre clefăituri.

— Avem și noi momentele noastre de super-mega-prostie, îi replică Abel.

— Dacă scăpăm de aici, o să avem ce povesti, spuse Trei după ce dădu gata și ultima frunză de ștevie.

Observația lui ne-a amuțit.

Ceva se petrece în mintea omului captiv. Dacă în libertate se îmbată cu gânduri eroice despre cum o să prefere să moară decât să fie călărit de asupritor, când momentul acela devine stare de fapt, totul se întoarce pe dos. Nu există pic de eroism în lucrurile reale ce se petrec efectiv, ci doar în închipuire. Ne agățam de viață cu meschinărie, înduram privirile batjocoritoare ale demonilor ale căror intenții deveniseră străvezii odată cu trecerea timpului. Ne

țineau acolo pentru a avea pe ce să-și antreneze cruzimea. Belzebut se străduia încă să mențină confuzia în privința asta, dar, totuși, cât de proști să fim să-i cumpărăm gogoșile la nesfârșit?

Căpetenia suspendaților din Iad s-a întors primul în seara aceea. Poate părea nebunesc, dar îl preferam pe el oricărui alt demon. Avea măcar atâta curtoazie ipocrită încât să nu ne trateze pe față ca pe material didactic.

Mergea nepăsător, cu poalele veșmântului agățându-i-se în cioturile arse din jur. Barba cenușie se șteia de sub gluga cât toate zilele. Ochii mei au coborât pe mânecile soioase și au poposit asupra unghiilor negre.

Niciodată nu știi ce anume îți poate stimula îndrăzneala. Pentru mine, în acel moment, declicul l-a produs imaginea unghiilor demonului. I-am reproșat cu îndrăzneală că ne lăsa să murim de foame. Îndrăzneala să fi fost sau începusem să debitez absurdități din cauza lipsei hranei?

La început, Belzebut m-a privit mirat. Se întreba, pasămite, dacă eram chiar atât de proastă sau mă prefăceam. Să-i reproșezi unui demon că e... demonic, e ca și când ai dojeni o mamă că își ține pruncul la sân.

N-a părut să reacționeze la cele spuse de mine și deja mă vedeam murind încet de inaniție. Nu știam cum e, dar, parcă, începeam să întrevăd. Stomacul mă ustura, părea că se devorează singur. A tresărit totuși când Abel i-a spus că dacă noi murim o să mai chinuie doar scheletele noastre, căci așa se previziona viitorul dacă lucrurile rămăneau neschimbate.

Nu dorea să-și piardă animăluțele de laborator. A acceptat să ne lase să vânăm și să frigem ce reușeam să prindem deasupra focului Iadului. Mi s-a părut că îngerul meu negru a cam sărit calul când i-a cerut să ne înapoieze arme-

le. *Doar nu era să vânăm cu floricele*, spusese. Au negociat dur. Abel voia cuțitul și arcul, Belzebut nu se învoia decât la băte. Compromisul l-a reprezentat cuțitul, cu o singură condiție, Abel nu trebuia să-l lase pe mâinile niciunuia dintre noi.

În seara aceea am mâncat bine pentru prima oară după mult timp. Ne priveam încântați de nebunia de pe papilele gustative, fără să ne mai intereseze eticheta. Grăsimea ne curgea pe bărbii, apoi se îmbiba în haine. Și cum aici învățasem să ne bucurăm de câte un lucru o dată și să lăsăm restul la o parte, trăiam cu maximă intensitate un act banal ca acela al mestecării hranei. Nu ne-am oprit decât atunci când stomacurile noastre umplute prea în pripă, s-au transformat în pietroaie.

Keeva mânca foarte încet. Nu știu dacă asta era obiceiul ei sau îl adoptase acum, pentru prelungirea singurei plăceri ce ni se îngăduise. Și nici nu ne-am dat seama, fiecare fiind preocupat cu mulțumirea ce ne încetoșa creierile, decât când Gresil s-a întors în tabără și, observând-o pe față, s-a așezat în fața ei, studiind-o ca pe ceva nemaivăzut.

Să vezi cea mai scârboasă ființă stând la nici un metru de tine, imediat după ce ți-ai pus burta la cale poate fi o experiență traumatizantă, vă spun eu. Mușchii abdominali mi se contractau, hotărâți fiind să deșarte tot. Am încercat să mă depărtez însă ochii găunoși ai demonului m-au ațintit și m-au avertizat să nu mă clintesc. Era sensibil la felul în care îl percepeau muritorii. Trebuia să ne prefacem că nu puțea și că nu arăta infernal.

Nu eram singura ce s-ar fi dus la naiba-n praznic numai să pună cât mai multă distanță între burdihanele umplute și Gresil. Ceilalți stăteau de parcă ar fi avut ace sub fund și orice relaxare le-ar fi provocat răni. Doar Keeva se uita înduioșată la grețosul ăla. I-a întins o pulpă de nevăs-

tuică. Câteva picături unsuroase au punctat traiectoria frigăruii. Mirat, Gresil a apucat micuța bucată de carne între degetele lui imense, diforme și putrede. A mușcat, apoi a așteptat să simtă ceva. A zâmbit, căscând tăietura hădă a gurii lui de la o ureche la alta. Printre cioturile dinților se vedea mănecarea insuficient mestecată.

Keeva a izbucnit în râs.

Gresil s-a înnegrit la față, a sărit în picioare și dintr-o mișcare mai rapidă decât gândul, a prins-o pe fată de păr, i-a dat capul pe spate și i-a retezat grumazul.

Într-o secundă, capul ei n-a mai fost acolo unde îl văzusem înainte să clilesc. Timpul s-a oprit când am văzut că singurul lucru ce îl mai ținea de corp era o fâșie îngustă de piele de lățimea unui deget. Încă nu puteam să-mi mut privirea de la sinistru imagine, să văd ce efect avusese neașteptatul atac asupra celorlalți.

Apoi, realitatea m-a lovit.

Eshe țipa, scoasă din minți, târându-se îndărăt, pe șezut, prin cenușă, Trei arăta ca o stană de piatră, Ama se trântise la pământ, scâncea ca un bebeluș și își acoperise ochii cu palmele, iar Abel... Felul în care arăta el mi-a produs alt șoc. Era roșu din cap până în picioare. Pe pielea lui jucau flăcări ca acelea din cărbunii transformați în jăratec.

Belzebut a ieșit din cort, atras de tărăboiul făcut de noi. A privit, a constatat și s-a retras. Impasibil.

A fost rândul lui Gresil să ne părăsească. La fel ca Belzebut, expresia de pe mortăciunea aia de chip nu trăda vreo simțire.

Am rămas singuri, cu groaza noastră și cu trupul decapătanat al Keevei. După câteva zvâcnituri involuntare, s-a prăbușit pe spate. Capul i s-a bălăngănit într-o parte și în alta, dar tot nu s-a desprins de piele. Din rană, sângele cald și mirosind ciudat, i se scurgea cu gâlgâieli abia auzite.

Eshe s-a repezit asupra capului și l-a lipit de trup. A încercat să acopere cu palmele locurile prin care sângele țâșnea. Degetele i s-au făcut roșii. Îi alunecau pe pielea umedă.

S-a oprit apoi cu obrazul înghețat. Clipea des cu ochii la cadavrul neverosimil.

— Adineaori mânca..., spuse fără să ridice privirea.

Insista să se uite la Keeva, doar-doar totul se va dovedi a fi o închipuire. Sau un coșmar colectiv. Îi era teamă că privind în altă parte, doar pentru o clipă, moartea și-ar fi luat ce i se cuvenea.

Înregistram ce vedeam, cu toate astea, nu acordam niciun credit simțurilor mele. Nu avea cum să fie adevărat. Pur și simplu nu avea. La fel ca Eshe, speram să mă trezesc și prostituța de Keeva să fie întreagă. După milenii de moarte, noi, oamenii, tot mai așteptăm ca doamna cu coasa să-și facă apariția cu surle și trâmbițe, să anunțe dinainte, eventual să ceară voie de la aparținătorii celui vizat.

Târziu în noapte, după momente de letargie asemănătoare leșinului, împletite cu altele necruțătoare, de realizare a ceea ce se petrecuse, Abel s-a târât aproape de mine, mi-a atins ușor umărul și mi-a șoptit:

— Trebuie să plecăm. Acum!

— Ce?

Trebuie că aveam o moacă tâmpită, fiindcă m-a privit cu compasiune.

— Gata! Ridică-te, plecăm.

Abia atunci ideea lui a pătruns în mintea mea.

— Și Trei? am izbucnit.

— Și-a revenit.

L-am căutat cu privirea pe cel a cărui grijă o purtam. Era în picioare. Cum se făcea că se întâmpla asta nu știa nimeni. Și nici nu mai conta.

— Unde să plecăm? Nu vedem la un metru în față...

— Noaptea, tocmai ea ne va asigura fuga, mi-a șoptit.

— Lucrurile noastre...

— Dă-le naibii!

Ama și Keeva stăteau undeva în spatele focului și priveau aiurea către codrul întunecat. Vălvătaile mișcătoare le făceau să arate ca două spectre descărnate, negre-aurii. Fără să mă pot împotrivi impulsului, am căutat din ochi silueta Keevei. Parcă se împuținase, sternul era prăvălit în interior, picioarele se uscau sub țesătură murdară a pantalonilor, mâinile moi erau întinse cuminte pe lângă corp.

De-aș fi putut să-l nimicesc pe ucigașul ei!

O pierdere atât de absurdă!

Fugeam de moarte. De această moarte; însă, știam cu toții, în pădurile alea mai negre decât orice văzusem în toată viața noastră, ne aștepta alta. Nu puteam pleca fără cele câteva arme moștenite de la Grim. I-am spus-o și lui Abel. Știa asta, însă nu voia să riște ca altcineva să împărtășească soarta Keevei.

Demonii de teapa temnicherilor noștri nu puteau fi uciși. Doar slăbiți, dar asta era valabil numai dacă erau prinși într-un trup de muritor, or, nu era cazul acum.

— Putem pleca mâine, după ce se pierde ei în pădure. Ne vom recupera armele și ce mai...

— Nu! spuse Abel, chinându-se să-și sugrume furia într-o șoptă. Crezi că Belzebut nu s-a asigurat că nu vom putea pune mâna pe nimic din ce ne aparține? Nici acum nu te-ai prins că în unele ființe nu mai e nici un grăunte de bine? Și da, pot să jur că știu ce-i în capul tău chiar dacă nu-ți pot citi gândurile: a fost inger odată! Știi cât de demult a fost acest odată? Atât de demult, că mintea ta sau a mea nu poate înțelege atâta amar de timp. Nu i-a răposat doar acel grăunte de bine, ci și a infinita miliarda amintire a acelui bine.

— Nu el a ucis-o pe Keeva...

A înțepenit cu buzele încordate.

— Trezește-te! Nu ai văzut că n-a reacționat în niciun fel? Doar s-a asigurat că numărul jucăriilor n-a fost micșorat prea tare de furia colegului.

— Mi-e frică!

— Și mie, pe toți dracii! Mai bine să mor încercând să scap, decât să aștept ca mielul, să fiu tăiat.

— Fără arme nu vom ajunge prea departe. Dacă nu ne omoară ăștia, leii o să ne servească pe nemestecate. Să murim, dacă asta vrei, dar să nu ne aruncăm singuri între fălcile lighioanelor.

— Singurul lucru care te poate face să treci cu vederea o moartea ca a Keevei este propria ta moarte ca a Keevei, înțelegi?

A vrut să mai adauge ceva, însă un zgomot dinspre cortul lui Belzebut ne-a atras atenția. Mii de ace de gheață mi-au înțepat pielea. Dacă ne prindea complotând...

Îngerul m-a tras de mânecă și m-a condus mai departe de cort. Acolo m-a apucat de ambii umeri și m-a scuturat de parcă eram o somnambulă și voia să mă trezească.

— Mă ascuți?

Am privit spre el și am mărit ochii ca răspuns la întrebarea lui.

— O să încercăm ceva. Dacă ne iese bine, o să murim mâncați de leoaice, dacă nu, asta e ultima seară a vieții noastre și, dracu' să mă ia, dacă nu încep să fac pace cu ideea asta.

A vorbit și cu tovarășii noștri. Aveam nevoie de acordul lor dacă tot era vorba să le pregătim pieirea. În starea psihică în care erau, ar fi acceptat orice dacă presupunea ceva acțiune. Iluzia unei răzvrătiri făcea ca moartea amicei noastre să nu mai pară chiar atât de fără rost.

Ne-am adunat roată și ne-am apropiat capetele pentru a nu fi nevoiți să eliberăm prea mulți decibeli.

— Am un plan, a început Abel.

Ochii ne-au strălucit de parcă tocmai ne-ar fi declarat că eram liberi ca păsările cerului.

— Oriana are dreptate, fără arme suntem ca și haliți. Vom intra peste Belzebut...

— Ce? zbieră Eshe.

Mâna dreaptă a lui Abel s-a lipit instantaneu de buzele imprudentei.

— Dacă ar fi să mori acum, în secunda asta sau să mori, să zicem, mâine, ce ai alege?

— Mm... mmmm... mmmm..., bâigui ea sub palma dracului.

— Ți dau drumul, dar nu mai ridica țigănelul.

Ea încuviință.

— Măine, șopti ea cu atâta naivitate că nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Măine să fie, atunci, hotărî Abel. Vom intra cu toții deodată, dar, fiți atenți, fără zgomot. Nu vrem să-i trezim pe ceilalți, nu? Am cuțitul...

Scoase arma dintr-un buzunar de la spate și ne-o flutură pe sub nas.

— Îl voi lovi cu el într-un loc sensibil dintre coarne...

— Asta îl va omori? întrebă Ama. Te rog, spune-mi că da.

— Nu. Îl va ameți pentru o vreme. Se va reface, dar vom avea timp să adunăm ce ne aparține și s-o tăiem.

Apoi s-a apucat să ne expună planul. Fiecare nădăjduia că lui o să-i revină ce-a mai ușoară parte din tot atacul, însă pe măsură ce Abel intra în detalii, speranța se răcea pe coclauri. Pentru mine pregătise onoarea de a-l apuca pe demon de coarne din moment ce, apreciasse el, eram cea

mai fortoasă dintre toți, să-l țin bine pentru a-i permite lui să țintească acel loc vulnerabil din creștet. Ama mă seconda îndeaproape, trebuia să-l prindă de glezne.

Am observat că preferase să păstreze în familie mișcările cele mai periculoase.

— De când te-ai pus pe clocit planul ăsta? întrebă Ama, căreia nu-i convenea cu niciun chip rolul principal atribuit de colegul ei.

— Acum trei minute și patruș`trei de secunde! o înțeapă el. Crezi că dacă l-aș fi pus la cale acum un an ar fi avut mai mulți sorți de izbândă? Surioaro, cu demonii nu faci planuri! Lovești și fugi.

A fost nevoie să intervin pentru a-i potoli. Prost moment își mai găsiseră să exerseze sarcasmul! Demonii puteau să asiste de mult timp la reprezentația dată de anemicul nostru grup, eram prea absorbiți de schimbul de replici dintre cei doi, să mai observăm și altceva.

Vai de capul nostru și vai de planurile puse la cale de unii ca noi! Se putea pune bază pe ele doar dacă se dorea, cu orice preț, o moarte năprasnică.

Și așa, eroismul nu ne clocotea prin vene, însă când ne-am văzut cu pânza cenușie a cortului lui Belzebut la nici jumătate de metru de nasuri, am început să simțim cum ne trec tot soiul de necesități fiziologice, pentru care se cerea musai o scutire de la a participa la ofensiva smintită. Abel, șeful nostru ad-hoc, nu s-a lăsat impresionat și ne-a invitat să ne scăpăm pe noi, mofturi de genul ăsta neavându-și rostul în circumstanțele actuale. Nu sunt sigură, dar cred că Trei a urmat sfatul întocmai. Oricum era greu să-ți dai seama dacă se mai adăugase vreo miasmă la cele emenate la greu de nădragii lui.

Am mai privit o dată la Abel. Speram să văd pe chipul lui vreun semn că s-a răzgândit. Dar nu! Era mai hotărât

decât îl văzusem vreodată. Am inspirat adânc, am aruncat gânduri fugare către Elena și mătușa, către Viorel, Astrid și Marc...

Marc! Ce cauți tu în mintea mea într-un moment ca ăsta? Nu știi că ești singurul motiv care m-ar face să regret că viața mea ajuns la ultimul act al ultimei scene? Tu care m-ai sprijinit mereu, așa cum te-ai priceput, ar trebui să stai deoparte acum, nu să mă slăbești...

Viața din Purgatoriu se încapățâna să-mi bage pe gât cu de-a anasâna toate adevărurile despre acțiunile omenеști. Nu vitejia te îndeamnă la fapte glorioase, ci faptul că în momentele tensionate creierul încuie ușile, se barica-dează, ridică podurile și împiedică accesul la rațiune. Așa se face că nu-mi mai amintesc cum din dulcile amintiri cu ochii și buzele lui Marc, m-am pomenit cu silueta lui Be-lzebut în fața ochilor. Ieșise. Se afla, cât era de mare, de negru și de înfiorător, în fața cortului său. Își scărpină cu sârg una dintre fese.

— Ce-i cu voi? Nu dormiți? ne întrebă printre căscaturi.

Abel făcuse ochii cât cepele, Ama, la fel, Trei cred că se scăpase iarăși pe el, iar Eshe nici nu mai respira.

— Nu putem dormi. Suntem tulburați, prietena noastră..., am spus precipitat în încercarea de a-i ține mintea ocupată cu vorbele mele, mai degrabă, decât cu ceea ce vedea.

— Ei, ce-i cu ea? mă întrerupse.

— Cum, ce-i cu ea? N-o vezi?

— O văd. Și?

Aruncase ochii la cadavrul Keevei, dar așa cum îi aruncase, tot așa îi recuperase. Zero emoții.

— Dacă vă deranjează atât de tare..., spuse.

Se îndreptă spre Keeva, o apucă de umăr și o ridică de

parcă ar fi fost o păpușă de cârpă. Capul fetei, agățat de fâșia de piele, se rotea ca un globușor în pomul de Crăciun. A aruncat-o în gura flăcărilor, sub privirile noastre stupefiate.

Abel ajunsese în spatele demonului și gesticula de zor, îndemnându-mă să-l țin de vorbă.

— Aaaa..., am început, chinându-mă nevoie mare să-mi rețin lacrimile și să găsesc ceva de spus monstrului acestuia. Era prietena mea. Am împărțit multe cu ea. Ne-am atașat...

— Atașamentul, pufni Belzebut. Voi oamenii, chiar dacă faceți umbră pământului, degeaba în opinia mea, n-ați învățat un lucru elementar: nepăsarea față de ceilalți este condiția numărul unu a unei existențe liniștite.

Nenorocitul îmi oferise pe tavă un subiect pe care să-l dezvolt și așa să-i dau timp lui Abel să facă... ce voia să facă.

— Desigur că oamenii au atins perfecțiunea în nepăsare. Dacă nu știi asta, ar trebui să faci o vizită în Chaos. S-ar putea să ajungi la concluzia că lupta Iadului s-a încheiat și că ați învins. Ați câștigat domnia asupra Chaosului, nu asta căutați?

Flăcările se oglindiră pentru o clipă în mărgeluțele din ochii lui. Sub glugă se stărnise o vâltoare roșiatică.

— Voi, creaturi de nimic! Chiar voi sunteți motivul războiului și al alungării mele de lângă El! izbucni deodată.

M-am speriat. Nu cred că Abel voia să-l aibă turbat de furie, ci numai cu atenția distrasă.

— Stai puțin, am căutat s-o dreg. Dacă tot regreti atâta că ai fost alungat, de ce nu faci ceva pentru a fi iertat?

— Nu există atâta iertare în lumea asta. Sau într-a voastră. Demarcația e fără echivoc, taberele au fost alese.

— Vrei să spui, am rostit precipitat, cu inima în gât, fiindcă îl vedeam pe Abel cum se apropie de spatele lui cu arma ridicată deasupra capului, că...

La naiba! Pierdusem șirul ideilor.

Din fericire n-a fost nevoie să mai depun efort într-o conversație ce îmi întorcea stomacul pe dos, fiindcă Abel a coborât palmele încleștate în jurul mânerului cuțitului cu o forță ce ar fi dezintegrat capul unui om obișnuit. Nu însă și pe al unui demon din prima ierarhie. A tresărit doar, gest din care am dedus că nu se nimerise locul potrivit. Împinși de instinct, am sărit cu toții pe încornorat și l-am trântit la pământ. Astfel imobilizat, a doua lovitură a căzut, implacabilă. De data asta cu succes. Victima a zvâcnit de câteva ori, apoi s-a relaxat sub noi. Ne-am ridicat, după oarecare șovăială, fiindcă nu ne venea a crede că dracul nu bătuse câmpii mai devreme. La o adică, cine ne putea învinovați? Nu era chiar cel mai de încredere inger născut vreodată.

Din nou, a fost nevoie de sângele lui rece, pentru a ne smulge din nechibzuita savurare a acestui succes efemer.

— Ce stați? Mișcați-vă și faceți ce v-am spus!

Ne-am bulucit ca zănatecii în cortul lui Belzebut. Nu am luat doar ce ne aparținea ca moștenitori de drept sau de fapt ai lui Grim, ci am mai găsit câteva arme. Vreo trei cuțite zimțate ce arătau atât de periculos că abia am îndrăznit să le atingem, o drăcovenie de buzdugan și o secure cu tășuri pe ambele părți.

Eram surescitați și niciunul nu-și mai amintea că săvârșeam o faptă ce presupunea să fim cât mai silențioși cu putință. Icneam ca niște babe lovite de lombosciatică, ne ciocneam unul de altul și trăgeam ca nerozii de același obiect. Am ieșit prima și m-am îndepărtat de cortul lui Belzebut, sperând să-i văd și pe zăluzii mei parteneri cât mai curând alături și s-o luăm la sănătoasa. O boare de vânt, stărnită de nicăieri, aduse dinspre pădure miros de frunze, ierburi și pământ reavăn. Am inspirat cu putere și, cel puțin în momentul acela, mirosul mi s-a părut a fi cel al liber-

tății. Corbii demonilor mă priveau cu câte un ochi negru și răutăcios, însă nu făceau gălăgie.

Un zgomot de pași mi-a atras atenția. Din cauza sprieretorii n-am fost în stare să-mi dau seama din ce direcție venea. Mi-am rotit privirea în jur cu atenția încordată la maximum. Aș fi putut să aud ceva doar dacă inima nu mi-ar fi bubuit în timpane. O umbră s-a mișcat în dreptul cortului lui Rosier și n-a durat mult până i-am zărit silueta peste flăcările ce trosneau scurt și aruncau în aer licurici de foc. Se uita fix la mine.

Suntem pierduți! mi-a urlat cineva în cap.

Ochii i-au poposit apoi pe corpul prăbușit al lui Belzebut. Nu-mi dădeam seama ce gândea și nici nu țineam morțiș să aflu.

Abel a ieșit încărcat ca un Moș Crăciun. A tresărit când vocea lui Rosier a tunat în spatele lui.

— Furați?

— Nu se cheamă furat dacă furi ceva ce a fost furat mai înainte, replică Abel.

Rosier nu spuse nimic, iar asta păru să-l încurajeze pe confratele său din rangul vulgar al celor născuți.

— Și apoi, sunt lucrurile noastre.

— Ce i-ați făcut lui Belzebut?

— O să-și revină, spuse Abel.

În acel moment, apărură și Ama, însuflețită de faptul că își recuperase arcul. Sau poate că bucuria ei exagerată provenea mai degrabă de la reîmproprietărirea cu sacul de blantula, ținut pe umărul stâng. Rosier îi aținti privirea asupra ei. Obrazul îi fremăta. Am simțit agitația Anei, pentru că pieptul i s-a umflat de parcă ar fi inspirat mult aer și nu l-ar mai fi eliberat niciodată. Era teamă sau era emoția ce o încerca de fiecare dată când demonul o privea? Abel părea să-și dea seama cam de ce soi era starea ei,

pentru că a strigat-o să vină lângă el, cu tonul unui stăpân autoritar. Ea n-a reacționat din prima, spre exasperarea îngerului negru, care a slobozit niște înjurături imposibil de redat.

Apoi a ieșit Eshe. A rămas între faldurile cortului, încremenită de groază la vedere lui Rosier. La ea, îmi dădeam seama, era vorba de frica de moarte. Trei, tont cum era, n-a observat că ea nu eliberase ieșirea și s-a avântat orbește. Rezultatul a fost că s-a ciocnit de Eshe, o femeie nu tocmai diafană, și s-a lovit destul de rău, judecând după gemetele lui înfundate.

— Eshe, vino! porunci Abel.

Frecându-se cu spatele de pânza cortului și fără să-l piardă din priviri pe Rosier, ni s-a alăturat. Mai rămânea Trei. Am fi putut foarte bine să plecăm în momentul acela și să-l abandonăm. Oricum părea destinat unui final tragic. Fatalitatea trăgea la el ca musca la miere. Când a reușit să găsească, în sfârșit, calea, n-am mai respirat. Îl privea ca în transă pe alungatul din Rai.

— Trei, idioțule, treci încoace! zbieră Abel.

Idiotul însă nu reacționa. Nici noi n-am mai făcut-o, văzându-l pe Rosier că se apropie de el. Belzebut zăcea la picioarele sale. L-a înghiontit cu vârful piciorului. Ne-a privit iar, câteva secunde transformate în ani. Timpul se dilata și se comprima după voința lui. Așa se face că, fără să fi clipit măcar, brațul drept al demonului nu mai atârna pe lângă corp, ci se înfipsea în gâtul lui Trei.

— OK! exclamă Abel. Asta a fost. S-o tăiem.

— Nu mișcă unul! se răsti Rosier.

Un geamăt resemnat se auzi dinspre Eshe.

— O voi îmbrățișa pe Keeva, în curând, spuse cu ochii spre flăcările din burta copacului scobit.

— Vrei s-o îmbrățișezi? o întrebă demonul.

Tresări, mirată că i se adresează, tocmai ei din grămada aia de victime. Buzele îi tremurau ca ale unui copil pe cale să plângă.

— Păi, aaa, nu...

Cumplit de frumosul duh al râului zâmbi. Clipi alene și ne gratulă cu câte o privire. Când poposi asupra lui Abel, spuse:

— Puteți pleca, toți, inclusiv nătărăul ăsta, dacă îmi spuneți ce i-ați făcut lui Belzebut.

— Vrei să spui... Cu adevărat vrei să spui că nu știi? se miră liderul nostru.

Întrebarea păru să-l irite pe Rosier. Chipul i se contractă, fără să-i răpească din farmecul letal.

— Dacă se trezesc Gresil și Asmodai, n-o să mai plecați...

— Spune-i odată! i-am sugerat lui Abel pe un ton enervat, însă reținut.

— Chiar ne lași să plecăm?

— E o posibilitate...

— Ai fost înger odată! m-a luat gura pe dinainte. În numele aceluia început de viață, îndură-te de noi.

Ochii lui s-au mărit. Părea năucit. Nu mai auzise vreodată o rugămintă formulată astfel. Nimeni nu mai făcuse până acum apel la acea fărâșă din ființa lui. Poate și din cauză că părea să fie dusă de mult. Nici eu nu aveam impresia că ar mai fi ceva pe acolo, însă trebuia să încerc orice pentru a ne salva. Țștia, câți mai rămăsesem.

— Te rog să ne lași să plecăm, șopti Ama.

Privirea pe care i-a aruncat-o demonului odată cu solicitarea, l-a umplut de nervi pe Abel. A vrut să spună ceva, însă un șut în fluierul piciorului l-a potolit.

Am fost atât de rapidă, că atunci când s-a întors să vadă cine l-a lovit, n-a văzut decât fața mea și a lui Eshe,

privindu-l cu inocență.

— L-a pălit cu un cuțit într-un loc anume dintre coarne, am spus, nerăbdătoare. Vezi acolo, trebuie să fie dita-mai gaura.

Rosier i-a dat drumul lui Trei, s-a aplecat asupra lui Belzebut și și-a afundat palmele în pâcla roșie din creștetul acestuia. Apoi a scos un pumnal pe care naiba știe unde-l ținuse până atunci, și l-a împlântat în rană.

— Cât ține efectul? întrebă rece, cu ochii la Abel.

Nebun să fi fost să nu-i fi răspuns! Cruzimea din irișii ăia tulburători nu putea fi tăgăduită.

— Câteva ore. Nici eu nu știu cât.

— Niciodată nu l-am suportat pe arogantul ăsta! mor-măi ca pentru sine. Puteți pleca.

— Ce? Serios?

— Dacă număr până la trei și nu v-ați cărat...

... și nu v-ați cărat... Când am auzit asta eram deja de parte. Ne luaserăm picioarele la spinare.

— Unu, ne-a răsunat în urechi.

Rosier râdea de se cutremura micuța poiană cenușie.

— Trei.

— Mai înainte era doi, tâmpitul! îi strigă Abel, apoi accelera viteza.

Vă spun eu, nu făcuse asta de teama demonului, ci de a mea. Apucasem cuțitul găsit în cortul lui Belzebut și nu-mi doream decât un singur lucru, să-i retez jugulara sau măcar coardele vocale, să nu mai aibă cu ce să spună nerozii.

De aici tot a ieșit ceva bun. Sprintul nostru ar fi umplut de invidie pe cele mai supte gazele.

Alergătura fără țintă ne-a dus, în cele din urmă, într-un desiș mai întunecat decât îmi puteam imagina. N-am mai putut goni și stresului că puteam fi ajunși din urmă i se

adăuga acela că nu vedeam nici la o lungime de nas în față. Tufe dese, pline de țepi ascuțiți se îngrămădeau împreună cu arbuști abia răsăriți pe același petec de pământ. Ne-am scos armele și am încercat să tăiem masa compactă a hățişului negru. Ama îşi pregătise arcul în poziție de tragere în eventualitatea unui atac.

— Încotro? a întrebat cu voce șoptită.

I-am întors o privire ce vorbea cu vârf și îndesat despre gradul de confuzie ce mă stăpânea în momentul acela. Se întâmplaseră atât de multe într-un timp atât de scurt! Din chipul ei vedeam doar lucirile metalice ale conturilor oaselor pe sub piele și două scântei în locul unde se găseau ochii.

— N-o să ieșim niciodată de aici, spuse Trei.

— Ar trebui, cred, să ne întoarcem pe stâncă, am gândit cu voce tare.

— Stâncă! exclamă Abel. Acum mi se pare că găurile alea în humă erau holurile unui hotel de lux. Ce-aș mai dormi cu capul pe cracul pantalonului lui Grim!

Se referea la perna îndesată cu iarbă uscată încropită de sihastru.

— Spre stâncă! OK! Ce bine ar fi dacă aș ști încotro s-o iau ca să ajung la ea.

— Nu-ți mai amintești nimic din drum? mă apostrofă Eshe.

— Tu îți mai amintești? i-am întors-o.

A părut mirată că mi-a trecut prin cap s-o întreb așa ceva. Se părea că își autoatribuia rolul secundului din oficiu, ca și când asta ar fi fost o desemnare de la sine înțeleasă. Bine ar fi dacă i-ar anunța și pe ceilalți că nu se pot baza pe ea.

Nenorocita aia de stâncă nu era departe. Mai devreme, mănătă de îndrumările demonului, ajunseseam la ea în

doi timpi și trei mișcări, însă acum nu mai beneficiam de influența Iadului.

— Atunci? se auzi vocea Anei.

— Aș da tot ce am, cu precizarea că n-am nici pe dracu', să fie printre noi măcar pe unul care să răspundă la întrebarea asta. Oriana, unde e harta?

— Abel, ce hartă? m-am oțărât.

Hotărâsem că era mai bine ca existența hărții să le rămână necunoscută celor din afara trio-ului *made in Romania*. Împărtășeam aceeași situație, adevărat, dar stăpânirea de sine nu era distribuită în mod egal fiecăruia dintre noi.

Din păcate, Eshe era doar slabă de înger, nu și proastă.

— Ce zice Abel? Ce hartă?

— Hă?

— Ce hartă ți-a cerut?

— Ce mă întrebi pe mine despre bolboroselile lui?

Am întins mâna în direcția de unde auzisem vocea lui Abel, am dat de un trup și am ciupit cât de tare am putut. Unghiile mele puteau concura oricând cu cele ale lui Gresil la capitolul lungime.

— Au! țipă Ama. Care m-ai ciupit? Abel, de asta îți arde?

— Ce? strigă îngerul, ofensat.

— Ama, am intervenit, cred că te-ai înțepat în ceva...

— Nu! Erau degete! Dacă mă mai atingi, următoarea săgeată va poposi între umerii tăi, neghiobule!

Abel amuțise. Oboseala îl făcuse incapabil de ripostă.

— Ce hartă? insistă Eshe.

Părea iritată de faptul că încercam să mă fofilez.

— Ce hartă? Ești dusă? m-am răstit. Dacă Abel a zis ceva despre vreo hartă, n-ai decât să-l întrebi pe el.

Eshe a tăcut, rănită de tonul meu. Asta a dat startul altor tăceri. Doar că nu era liniște. Pe lângă zgomotele sub-

țiri din iarba de sub tălpile noastre și țipetele ascuțite ale păsărilor rătăcite printre ramuri, ne auzeam propriile temeri. Puteam să jur că știam la ce se gândea fiecare. La faptul că Rosier ne dăduse drumul, dar că asta nu însemna că eram liberi. Putea fi unul dintre trucurile atât de amuzante pentru demoni. Trebuia să fii nebun să te încrezi într-unul din ăștia! Dar cum n-avusesem de ales, apucasem ce ni se oferise. Indiferent ce avea să urmeze, nu putea să fie mai rău decât să le servim drept jucării însuflețite. Sau, mă rog, speram să nu fie mai rău. Cine a spus că speranța moare ultima, a știut ce zice. Ne văzusem camarazii picând unul câte unul, dar ea, a naibii speranță, se încăpățănase să rămână acolo și să încante sufletele supraviețuitorilor cu credința că soarta lor va fi mai bună.

Se făcea tot mai frig. Atât de frig că începuseră să ne clănțâne dinții, așa că ne-am văzut forțați să ne lipim unul de altul. N-am făcut-o de bună voie, întrucât ne apucase amocul pe toți și, din motive nedesluite, ne învinovățeam direct pentru situația critică în care ne aflam. Dacă epuizam și ultimul motiv valid, mai băgam și de la noi. Nu mai conta, era un sport periculos și victoria era că îl vedeam pe adversar amuțind. Să avem ultimul cuvânt, iată ce ne aducea nouă satisfacție în acel moment. Ne pierdusem judecata, niciunuia nu-i mai rămăsese vreun strop de minte în țeastă ca să realizeze asta.

Ne-am așezat pe jos, spate în spate. Ne-am înghiontit o vreme, ne-am reproșat ba spinările osoase, ba că unul se lăsa prea tare peste altul, apoi, răpuși de oboseală, de frig și de propriile fantasme, ne-am potolit.

— Parcă a intrat dracu' în noi! observă Ama într-un moment de acalmie.

I-am auzit pe ceilalți foindu-se, strângându-se mai tare cu brațele. Uneori nu e nevoie decât de unul care să

spună câteva cuvinte și alea, banale, aproape de disprețuit în simplitatea lor ordinară, să cuprindă în ele tot adevărul lumii.

— Ce de păr am pe picioare! spuse Eshe aproape imediat.

Schimbarea de registru și de profunzime a ideilor ne-a făcut să izbucnim în râs.

Mi-am strecurat și eu palmele pe sub pantalonii largi. Nu observasem că între timp devenisem un soi de femeie a cavelor.

— Dacă m-aș strădui un pic, aș putea să-mi fac frumusețe de codițe împletite din minunăția asta aspră, am spus.

Știam că asta o să le stârneasă hazul. Am premeditat. Nu știam cine se sprijinea de mine, dar spatele i se scutura de râs.

— Ai observat că părul de pe picioare crește întotdeauna mai viguros decât ăla de pe cap? întrebă Eshe. Ama, tu ai păr pe picioare?

Ama mormăi ceva, dar nimeni n-a înțeles ce a spus. Am zâmbit. Nu avea să recunoască asta cu Abel de față, nici s-o pice careva cu ceară. Parcă eu aș fi făcut-o dacă Marc ar fi fost cu noi!

Marc! Ce obicei ai! Să-mi apari în gând în cele mai nepotrivite momente! De parcă am avut vreun moment pe care să-l consider potrivit de când am fost extrasă. Cu siguranță, el ar fi putut croi câteva strategii cu șanse de reușită chiar și aici, în locul ăsta pierdut. Era o pisică... Nu, nu pisică. Era un ditamai motanul, cu blana lucioasă și labe viguroase, ce cădea mereu în picioare de oriunde ar fi sărit. Era motanul cu cel mai frumos tors sculptat vreodată în carnea unui recuperator...

— Hei, nu leșini, nu? am auzit o voce.

Mi-am ridicat capul din piept. Ce naiba se petrecuse cu mine?

Eshe se afla în fața mea și mă privea cu îngrijorare. În spatele ei, câteva fire de lumină se împărțeau în raze plăpânde. Era dimineață. Verdele câștiga teren în fața negrului descurajant în care băjbăisem astă-noapte.

Un abur gălbui, calmant al nervilor noștri mult prea întinși, se întindea peste tot. Cuprindea trunchiurile copacilor, mângâia creștetul ierbii și învăluia ramurile grele, căzute spre pământ. O potecuță ce se pierdea în lumină serpuia idilic printre arbori.

Am strâns brațul lui Eshe. Pielea mi s-a înfiorat și, fără să vreau, privirea mi s-a încetșosat din pricina lacrimilor.

— Eshe, ăsta e drumul...

— Drumul..., se miră ea. Ah! Drumul? Ești sigură?

— Da.

— Drum? Ce drum? se înghesuira ceilalți.

— Spre stâncă.

Se ridicară. Încet de tot, ca să nu sperie speranța. Își îndreptară spatele și își întinseră oasele înțepenite de nemișcare, fără să piardă din ochi cărăruia. Ea nu dispărea însă. Era reală. Cu pământ bătătorit și frunze moarte, proaspăt căzute din pomii ce o străjuiau.

După ce ne-am asigurat că rațiunea nu ne juca feste, ne-am relaxat și am privit în jur. Nimerisem într-un boschete larg, cu ramuri subțiri, dar extrem de viguroase. Dacă am fi avut lumină aseară, am fi ieșit din el.

— Să mergem. Aici suntem expuși, hotărî Abel.

Un fâlfâit de aripi și un croncănit s-a auzit din arborețul des ce creștea în dreapta noastră. Îl mai auzisem de zeci de ori mai înainte, dar tot speram să ne înșelăm.

Corbul lui Belzebut, parcă mai mare, mai negru și mai răutăcios decât ni-l aminteam, a aterizat pe o creangă, și-a

strâns aripile pe lângă trup și a început să ne fixeze, când cu un ochi, când cu altul. Oroarea trebuie să ne fi golit creierele și să ne fi netezit circumvoluțiunile, pentru că nu făceam decât să ne uităm la el cu gurile căscate. Dezolați, cu brațele căzute, prelungi pe lângă corp ca niște șerpi morți, eram cu totul sub vraja acelor mărgeluțe de smoală.

— Ce crezi că vrea? întrebă Abel, de bunăseamă pe sine însuși; doar dacă nu era suficient de dus, încât să-și imagineze că mai era vreunul în stare să dea un răspuns.

— Cum ne-o fi găsit? îl urmă Ama.

Vocea lui Trei, absentă cât a fost noaptea de lungă, ne-a răsunat în țeste ca un clopot hodorogit.

— Nu trebuie să luați de bună părerea mea, dar cred că asta, și ridică bărbia spre locul unde se așezase pasărea, îi servește demonului ca un fel de cameră web.

Ideea era suficient de trăznită, așa că șansele să aibă un solid fundament real erau maxime.

— Cameră web? pufni Eshe. Cred că te uitai la prea multe filme SF.

Abel s-a apropiat de pasăre cu mișcări lente, apoi, cu o întindere bruscă de braț, a apucat-o și până să avem timp să ne dumirim asupra intențiilor lui, i-a sucit gâtul.

— Gata, am scos-o din priză și i-am tăiat uaierlesu', a spus scurt.

A făcut câțiva pași pe potecă, apoi s-a întors să vadă de ce nu îl urmă.

— Dacă nu vi s-a făcut al dracu' de dor de taica Belzebut, zic să vă mișcați buclele alea cât timp le mai aveți! Ce nătărăi!

Memoria nu mă înșelase. Cum de se eliberase deodată de obscuritatea ce mă împiedica să fac până și cea mai mică și labilă legătură între ideile din capul meu, nu știam și nici nu mă interesa. Cert e că am ajuns pe stâncă în mai

puțin de cinci minute.

Abel s-a aruncat la poale roșii cu brațele larg deschise ca și când ar fi vrut s-o îmbrățișeze și, cu lacrimi în ochi, îi adresa afectuos cele mai năstrușnice diminutive.

— Mânca-te-ar tata, stâncuța lui Grimușor! Grimu-
leț! Stâncuțică draguță! Fata lu' tata! Roșcățica mea!

L-am lăsat să se manifeste în voie și ne-am pierdut în măruntaiele răcoroase ale peșterii. Eshe aruncă o privire furișă spre locul unde scrijelise numele moșului.

Emoțiile cauzate de evadare, dacă pot s-o numesc așa, începeau să pălească și locul lor pe ecranul conștiinței fu luat de imaginea trupului descăpățânat al Keevei. O! Ori-ce, numai asta nu! Ne-am repezit în sincron către sacul de blantula.

Nu-mi mai amintesc decât ronțăirea primei frunze. Restul mi-e neclar.

Capitolul IX

Această nouă sesiune prelungită de amortit simțurile, nu mai știu a câta, ne-a lăsat într-o stare mai deplorabilă ca oricând. Ajunsesem în punctul în care nu puteam să cântărim mai puțin; decât, poate, dacă ne pierdeam vreun os, ceva. Nu mâncam și, din cauza blantulei, nici nu simțeam nevoia s-o facem. Dacă apucam totuși să simțim colții foamei adânc înfiți în măruntaie, ne anesteziam în secunda următoare. Norocul nostru a fost că rezerva de narcotic s-a terminat și ne-am văzut siliți să dăm nas în nas cu realitatea. Spun noroc, pentru că întâmplarea ne-a salvat de la o moarte sigură, însă pe moment n-am perceput-o ca având vreun strop de pozitivism. Jeleam din orice, amintirile cele mai nenorocite ne veneau în minte, turnând sare pe răni, ne imaginam dușmani ce pândeau în cotloane ascunse. Nu mai sunt sigură, dar cred că în majoritatea timpului nici nu ne ridicam în poziție bipedă pentru a ne deplasa, ci ne târam ca râmele sau băjbăiam de-a bușilea, ca bebelușii. Durerile fizice se întreceau cu cele psihice. Eram convinși că vom muri și de aceea, după leșinuri îndelungate, ne miram din cale-afară când zăream roșul stâncii imprimat peste tot, în aer, în piele și în hainele de pe noi.

— M-am săturat de nenorocitul ăsta de roșu, se plângea Abel. Cât trebuie să suferi ca să mori dracu' odată?

Dacă la întoarcerea pe stâncă privisem stearpa casă a lui Grim ca pe tărâmul făgăduinței, după săptămâni de

agonie, se transformase într-o temniță a groazei, un fel de anticameră a morții. Nu asta ne deranja atât de tare, ci faptul că trebuia să așteptăm atât ca finalul din mințile noastre drogate să devină realitate. Scheletele din tunelul închis se metamorfozaseră în asistenți ai doamnei cu coasa și ni-i imaginam ascultând din spatele pietrelor, pândind momentul când ne-am fi dat duhul. Eram convinși că nici nu ne-am fi pierdut ultima suflare și ar fi tăbărat pe noi, să ne smulgă pieile cu dinții lor albiți de vreme.

Pe măsură ce sângele ni se curăța și ochii ni se deschideau mai larg, redeveneam noi înșine. Am început să ronțaim sandalele făcute de moș. Aveau un gust fad și fibra ațoasă ne rămânea printre dinți, plus că aveam dureri puternice de maxilare din pricina mestecatului îndelungat.

Într-una din zile, am strâns la piept una dintre ultimele sandale, m-am cocoțat în vârful stâncii, m-am așezat pe spate și am început să ronțai leneș. Probabil că soarele blând mi-a amortit trupul ostenit și am adormit, pentru că două voci m-au trezit din plăcuta mea izolare.

Nici să mori liniștit nu mai poți!

— Te-am strigat de vreo zece ori! bombănea Abel. De ce nu răspunzi? Ai surzit?

— Ba ai strigat de unșpe ori; te-am auzit pe prima oară. Dacă ai fi fost oleacă mai inteligent ai fi priceput aluzia! replică Ama, catifelată ca o urzică.

Mi-am ridicat capul și am privit în direcția vocilor. Îngerii stăteau cu spatele, unul lângă altul, cu genunchii strânși, adunați în dreptul gurii. Nu se priveau, ci stăteau cu ochii ațintiți asupra pădurii ce înconjura stânca. Pe spinările cocărijate le puteam număra vertebrele și coastele.

Când au slăbit ăștia așa?

Îmi făcea bine la psihic să evit a vizualiza bârna din ochiul meu și să mă concentrez asupra paielor din ochii

altora.

— Crăpi dacă arăți ceva mai mult entuziasm când îți vorbesc? o certă.

Ama inspiră cu putere, își îndreaptă spatele și, mimând entuziasmul, spuse:

— O! Ce mai faci? Încă n-ai murit? Ce mult mă bucur! Apoi expiră profund, se cocoșă la loc și continuă, sarcastic: O, la naiba! Nu-mi reușește!

— Ești o nesimțită...

— Ce naiba faci? sări Ama, privindu-l șocată.

El tăcu, apoi înghesui niște cuvinte, unele peste altele.

— Ăăă... Încercam să aduc la... iveală... partea ta bună...

— Ești atât de...! N-ai putea să fii ciudat în altă parte? Încercam să am un moment de pace. Păi, dacă aș mai fi avut încă o parte bună, nu asta era calea s-o aduci la suprafață.

Nu părea supărată; îl dojenea.

Reacționa mai bine decât m-aș fi așteptat, sau decât aș fi făcut-o eu în locul ei.

— Iartă-mă, se scuza îngerul negru.

Ama n-a spus nimic, însă era să mă înec cu ghemotocul de papură ce îmi rămăsese între măsele înainte să adorm, când am văzut că și-a pus palma peste cea a lui Abel. El n-a îndrăznit s-o privească, de teamă că gestul nevinovat ar putea speria gândul ce o determinase să-l atingă.

Alergând și mișcându-se de parcă membrele sale aveau, fiecare, altă treabă de dus la îndeplinire, Trei ieși din grotă. Puse mâna streășină deasupra ochilor și căută ceva.

— Aici erați, suspină. Am să vă dau o veste proastă. Urăsc să dau vești proaste când nu sunt drogat.

— Ce-i? se precipită Abel, speriat de jelania îngerului.

— Doi a murit.

— Ce?!

— Doi a murit.

M-am ridicat de unde eram tupilată. Ceilalți părură surprinși să mă vadă acolo.

— Tu cine ești? Întrebă Trei, privindu-mă.

— Doi a murit de mult, ce tot spui acolo? i-am ignorat nedumerirea.

— Nu, acum a murit.

Eu și îngerii ne-am uitat unii la alții precum vitei la poarta nouă.

— A trecut ceva timp de atunci. Înainte să ne prindă demonii și înainte să moară Keeva...

— Keeva a murit? O, Doamne!

Își acoperi fața cu palmele și începu să plângă. Clătinând din cap și aproape nevăzând pe unde merge, Trei s-a întors în peșteră. Tânguirile lui sugrumate de sughituri s-au spart în frânturi de cuvinte încalcite. Le-am auzit tot mai slab pe măsură ce bietul recuperator cu mințile pierdute își căuta un loc dosnic pentru savurat durerea.

— Săracul! A suferit un șoc, constată Ama, cu tristețe.

Apoi și-a tras mâna de pe a lui Abel când a văzut că privesc spre ea. Stânjenită, și-a dat o șuviță după ureche, apoi, cu fruntea încruntată, a privit spre pădure. Abel a stat o vreme cu ochii asupra locului atins de Ama. Pe el puțin îl interesa că eu văzusem neașteptata apropiere; părea să aibă greutate în a identifica semnificația momentului de mai devreme.

Aș fi vrut să mă strâng ca un balon dezumflat și să dispar de acolo. Mi se părea că sunt un afurisit de junghi în coasta unui gimnast sau un fir de praf în ochii unui ciclist profesionist. Stăteam în picioare, cu trei sferturi de sanda de papură franjurată în mână, și îmi roteam trunchiul când în stânga, când în dreapta, nehotărâtă asupra locului pe

unde să mă scurg.

— Nu putem rămâne aici, a spus Ama, la un moment dat.

Acum eu mă miram că spusese asta, tot la fel cum se mirase Abel că primise o mostră de afecțiune îngerească. Respirând ușurată – o astfel de discuție putea foarte bine să mă includă și pe mine, m-am apropiat de ei și m-am așezat pe stâncă în așa fel încât să-i pot privi în ochi. Cum ea nu continua ideea, iar paiul de care încercam eu să mă agăț era prea scurt, am încropit un altul:

— Trei și-a pierdut mințile.

Abel ridică ochii spre mine. Credeam că o să-mi zică vreo două. Mereu îl călcau pe nervi verbalizările evidențelor. De exemplu, dacă afară era soare și te auzea spunând că *afară e soare*, te puteai aștepta la un potop de sarcasme mai usturătoare ca ardeii iute. Dar, de data asta, n-o făcu.

— Nu e de mirare, răspunse Ama. Întotdeauna a fost mai slab. Ți amintești cum mirosea florile din pădure?

— Cineva care miroase o floare e neapărat slab? se miră Abel.

Se străduia ca din ton să nu-i scape nici un strop de ironie. Asta ar fi supărat-o pe Ama și era clar că, cel puțin în acest moment, ar fi preferat să i se smulgă pielea de pe oase, cu el încă viu, decât să-i provoace brunetei vreo neplăcere.

— Nu, dar la el se vedea, încheie fata discuția, fără să argumenteze convingător.

Se ridică și privi în jos, spre noi.

— Ce facem? Nu putem rămâne aici.

În acel moment, un vuiet atât de pătrunzător, că l-am simțit adânc în trupuri, începu de la marginea pădurii și se propagă în valuri tot mai puternice până în vârful stâncii. Am sărit în picioare cu iuteala fulgerului. Priveam în toate

părțile ca niște găini speriate. Al doilea vuiet ne-a devoalat sursa acestui infern.

Trei și Eshe ieșiră imediat, cu ochii cât cepele și cu inimile în gât. Îngerul își frecă ochii și își șterse lacrimile pentru a vedea mai bine, iar recuperatoarea scuipă un cocoloș de papură pe care nu apucase să-l mestece și să-l înmoaie de ajuns.

— Dar, ce naiba e arătarea aia? scânci Trei.

I-am aruncat o privire scurtă. Amintirile lui de după moartea lui Doi păreau să se fi șters pentru totdeauna.

— Nu știi? se miră Eshe. E demonul ăla, nenorocitul...

— Ceee? se zgribuli îngerul.

La marginea pădurii se afla, într-adevăr, unul dintre demoni. Belzebut. Nu știu de ce aș fi preferat să văd pe oricare dintre blestemații ăia infernali, doar pe Belzebut nu. Poate pentru că, deși se purtase cu o omenie ce masca, de fapt, o ipocrizie de neimaginat, știam, o simțeam cu toți porii, el era cel mai periculos dintre toți.

Ochii îi erau involburați și, de câte ori elibera câte un urlet, din gură îi ieșeau insecte negre, lucioase de parcă ar fi fost din sticlă. Striga un cuvânt, obsesiv și, dacă Eshe se tot întreba *ce naiba zice ăla?*, eu știam ce vrea. Harta.

M-am repezit spre locul unde o ascunsesem. Am apucat fițuica ce ne pricopsise cu atenția celui de-al doilea ca importanță în ierarhia nenorociților de diavoli și am fugit cu ea în peșteră. M-am învârtit, înnebunită, căutând un loc dosnic. Puteam să mă uit și cu lupa, nu mai eram în stare să evaluez potențialul tainic al vreunui loc, așa că am îndesat hârtia boțită în sacul cu sandale, doar pentru că a fost primul lucru ce mi-a ieșit în cale. Mă mai gândisem s-o înghit, însă datele după care jinduia Infernul ar fi fost pierdute. Și dacă ladul voia harta aia cu atâta ardoare, acolo, în mângăliturile alea trebuia să fie o comoară.

Tocmai când voiam să ies, m-am ciocnit de Ama. Căuta arcul și săgețile. Am întrebat-o la ce-i trebuie, însă nu mi-a răspuns. Am gonit afară, trebuia să văd cu ochii mei ce se petrecea. Corbii planau deasupra, fixându-ne cu ochii lor hipnotici.

— Oriana! strigă Belzebut.

Mi s-a încrețit pielea pe mine la auzul numelui meu, ieșit din gâtulejul secundului Satanei. Suna altfel, rece, străin, tăios ca lama unui brici.

— Pune harta în ciocul unui corb și sunteți liberi, urlă, agitându-se în spatele unei linii imagine peste care nu putea trece.

— La ce-ți trebuie? am strigat.

Ce rost avea să mă mai prefac că nu pricepeam la ce se referea?

S-a oprit cu picioarele depărtate și pumnii încheștați. Mi-ar fi rupt gâtul doar pentru această întrebare.

— Nu vă e de niciun folos. Nu puteți pleca de aici, sunteți înconjurați. N-o să puteți vâna și, după cum văd că arătați, veți muri de foame. Curând. Foarte curând.

Eram înconjurați? Nu mai era nimeni la liziera pădurii în afară de turbatul Belzebut. Era posibil ca ceilalți să fie ascunși? Ei, aș! Când vreodată demonii au făcut amenințări delicate? Mințea de înghețau apele. Niciunul dintre colegii lui suspendați nu părea să-l aibă la inimă. Sau... să se fi îndurat să-l ajute?

Pe când mă munceam cu gândurile astea, ceva mi-a căzut în creștet, apoi mi s-a rostogolit la picioare. Când am privit în jos, mai să-mi stea inima: unul dintre corbi fusese străpuns ca o frigăruie de săgeata Amei. Ceilalți, presimțind că era posibil să-i împărtășească soarta, s-au ridicat în înaltul cerului.

Abel fluiera admirativ la adresa îndemânării fetei.

Speram ca demonului să nu-i pese prea tare de pierderea unei înaripate negre, urâtă ca moartea, însă mi-am dat seama că băteam câmpii, când un răget ce părea că înmagazinase întreaga tărie distructivă a Iadului ne-a lovit ca un val de forță invizibilă. Am fost împinși înapoi, iar Trei a căzut în șezut.

— Dacă noi murim n-o să ai niciun câștig. Presupun că te doare la bascheți de soarta noastră, dar hârtia tot n-o s-o ai..., am strigat, înfruntându-l.

Eshe se retrăgea ușor, cu spatele. Când ajunsese lângă peretele vertical al stâncii, întinse ambele palme și mângâie suprafața roșie. Apoi, cu fața spre lizieră, dar cu ochii spre mine, spuse:

— Poate că n-ar fi bine să-l irităm. Ar putea să treacă peste orice îl împiedică acum să vină, să ne facă una cu pământul.

Numai imaginându-mi-l pe Belzebut făcând un singur pas peste demarcația fără sens, mă treceau toate nădușelile. Din păcate nu aveam nicio idee despre procedurile standard într-ale diplomației atunci când venea vorba de interacțiunea cu un demon. Mintea mea era prea plină de teama, dezgustul și disprețul pentru tot ce reprezenta ființa aceasta, pentru a mai rămâne un cotlon în care să se ascundă vreun pui de subtilitate. Nici scrântită de tot nu eram, îmi dădeam seama că trebuia să clocesc ceva, rapid, pentru a ieși din impas.

— Abel, deși te-ai cam înmuiat în ultima vreme, ceva diavolesc tot trebuie să fi rămas în tine. Ai vreo idee despre cum să scăpăm de asta?

— M-am înmuiat zici? râse dracul.

— Am eternitatea la dispoziție, se auzi bubuitul ca de tun al vocii damnatului. Nu pot să spun același lucru și despre voi.

Intonația răcnetului fusese tot scrâșnită, dar încrâncenarea se mai domolise. Ori se calmase, ori avea altă stratagemă în cap. Cu cei de teapa lui totul era o nesfârșită decepție. Dacă în primă fază am simțit ușurare, un alt sentiment m-a invadat imediat: o frică extremă ce amenința să mă paralizeze cu totul.

— O, Doamne! se puse Trei pe scâncit. Mă simt atât de singur. Atât de singur că și singurătatea mea se simte singură.

— Dacă nu ești în stare să nu te scapi pe tine, intră în peșteră, l-am muștrat, enervată.

El nu așteptă să fie rugat. Fără să se mai ridice cu totul, ca o maimuță ce se ajută de toate membrele pentru a se deplasa, dispăru în gaura roșie. Dacă ar mai fi avut de ronțait vreo frunză sau două de blantula, s-ar fi întors la noi, rușinat de lașitatea lui.

Abel coborî spre baza stâncii, cu ochii noștri holbați, urmându-l.

— Unde naiba crezi că te duci? îi strigă Ama.

— Unde mi-a zis șefa...

— Ce? Unde ți-am zis să te duci? am sărit ca arsă.

Se opri, se întoarse pe jumătate spre noi și spuse:

— O să încerc ceva. Nu vă mișcați de aici.

— Nu te duce, îl rugă îngerul meu bun.

Abel zâmbi. Ceva din tonul fetei îl mulțumise îndeajuns, încât să-i dea aplombul necesar pentru orice nebulie i-ar fi trecut prin cap.

— V-am dezamăgit eu până acum?

— Păi..., am început.

— Ar cam fi..., mă urmă Ama.

— Știi, în viață există momente când, de dragul unui bine superior, trebuie să te prefaci, răspunse dracul cu umor sarcastic. Și, helău, acum e momentul ăla.

Se roti pe călcâie și continuă coborârea.

— E al naibii de sexy când face pe nenorocitul! exclamă Eshe, cu atâta înfocare, că ne-a făcut s-o privim.

— Să știi că nu face pe nenorocitul! Chiar e un nenorocit! se îmbufnă bruneta.

Pregăti arcul în poziție de tragere, se urcă pe un pietroi ce îi oferea vizibilitate mai largă asupra văii arămii și își fixă privirea asupra unui punct în față, bombănind ceva care aducea vag a înjurătură. Indiferent ce își pusese în cap să țintească, știam că nu va rata. Chipul ei de adolescentă nu mai avea nimic copilăros în el. Dacă cineva ar fi văzut-o în acel moment pentru prima oară, ar fi fost sigur că aripile ei albe nu erau decât paravanul înșelător în spatele căruia s-ar fi ascuns un diavol feroce.

Alături de corbii ce se roteau deasupra noastră, la o înălțime convenabilă, veniră și câteva ciori. Mai mici decât tovarășii înaripați, croncăneau fără încetare, scrutând suprafața stâncii.

— Așteaptă să murim, să se înfrupte din carnea noastră, filosofă Eshe de lângă perete.

— Care carne? replică Ama fără să se clintească din poziția de observație.

Abel ajunsese la lizieră. Mai puțin de zece metri îl desparteau de Belzebut. Stătea cu spatele la noi, însă din gesturile enervate, nerăbdătoare ale diavolului, mi-am dat seama că negociau ceva și nu se înțelegeau asupra termenilor.

Tratative între un drac și un demon de rang superior... Cine ar fi crezut c-o să apuc să văd așa ceva? Dar, totuși, ce ar avea Abel de oferit și demonul de trebuință? Sper că nu-i trecuse prin cap să scoată la mezat ceva ce nu-i aparținea.

Ochii îmi fugeau de la clăia blondă a îngerului la fața păroasă a secundului din Iad. Mare lucru n-aveam cum să pricep din ce discutau. Tuleiele cenușii de pe obraji în-

cornoratului mă împiedicau să-i ghicesc intențiile. La fel și ochii aceia, care deși erau într-o culoare vibrantă, erau morți și reci ca gheața. Așteptarea făcea ca puterea să mi se scurgă din trup de parcă s-ar fi prelinș printr-un robinet deschis la maximum. Brațul Anei își mai pierduse din tărie și nu mai era la fel de întins, iar Eshe se dezlipise de stâncă și făcuse un pas înainte, inconștient, imaginându-și că asta o va ajuta să prindă frânturi de discuție. Spatele bluzei de un galben spălăcit avea o pată roșie. Transpirase de frică și umezeala topise culoarea din zid, impregnând-o în haină.

Când și ultimul strop de cutezanță s-a dus naibii, m-am văzut pe mine însămi și pe cei patru tovarăși în lumina realității. Scheletici, antieroi dovediți, zănateci fără pic de gândire organizatorică, speram să învingem un demon. Numai dacă te uitai o clipă la el, apoi mutai privirea la noi, vedeai inechitatea unei astfel de înfruntări. Chiar dacă noi eram cinci, iar el unul singur. Puteam fi un milion. Tot degeaba.

Dacă i-aș da harta? În fond, ce naiba conținea bucata aia de maculatură atât de important?

Inima a început din nou să-mi bată când l-am văzut pe Abel întorcându-se. Logoreea îi dispăruse întru totul, iar asta nu era de bine. A vorbit abia după ce l-am îmboldit s-o facă.

A ridicat spre mine ochii sfioși și speriați, ca aceia ai unui șoricel.

— I-am promis harta, a spus repede, rostind cuvintele unele peste altele.

Toți ochii s-au îndreptat asupra lui. Ce mai puteam spune? Surpriza ne amuțise.

M-a apucat de cot și, smucindu-mă strașnic, m-a tras înlăuntrul peșterii. Eshe și Ama s-au călcat pe picioare, îmbulzindu-se după noi. Nimeni nu voia să rateze o silabă din

ce avea el de spus. Trei, chircit într-un colț, cu fața suptă de la atâta plâns, miji ochii spre noi. Dracul mi-a eliberat brațul și, repezindu-se ca scos din minți asupra fricosului, îl apucă de umeri și îl ridică până la nivelul feței.

— Blestematulule! Potolește-te, fir-ai blestemat să fii!

Stropi de salivă aterizară pe obrazul amărâtului. Clipi des și se strâmbă de silă. Abel îl îmbrânci, iar mototolul căzu grămadă.

Privirile noastre infometate îl enervau pe drac. Iar pe noi ne enerva că amâna explicațiile.

— Vorbește! am auzit din spate o voce spartă.

Ama îndreptase arcul tensionat spre pieptul lui Abel.

Vorbește, idiotule! Asta e în stare să te omoare! am vrut să spun, dar gâtul îmi era uscat.

Dracul citi cu mare acuratețe gândul brunetei.

— Am spus că-i voi da harta, dar, stai, spuse ridicând un braț spre Ama, după ce o văzu făcând un gest smucit, n-am spus că pe asta i-o vom da...

— Explică, Abel! aproape că am strigat.

— Dacă îi dăm harta, ne lasă în pace.

— Și tu l-ai crezut? mormăi Ama în pumnul ce ținea săgeata.

— Normal că nu. Lasă dracu' arcul ăla că mă face nervos!

Abel înghiți un nod ce îi sugrumase finalul frazei de mai devreme, apoi ne lămuri. Avea de gând să facă o copie a hărții, cu datele încurcate, desigur, pe care să i-o oferim demonului. Până s-ar fi prins el de păcăleală, noi am fi fost departe. *Depart, unde?* aproape că am întrebat cu toții, într-un glas. Ne-a propus să ne punem dovlecii la contribuție și să stoarcem tot ce puteam din harta aia, să dormim pe ea, să agonizăm cu ochii în liniile măzgălite acolo, până deslușim calea spre salvare.

Ușor de zis. Dacă nu reușisem să ne dumirim prima oară când nu eram cu pericolul la ușă, când eram cât de cât hrăniți, nu știu ce mare brânză spera Abel să realizăm acum. Mai era un aspect care îi scăpase marelui strateg: pe ce anume va scrie noua hartă?

— El nu știe că harta e pe hârtie, bombăni Abel cu ochii strălucind malefic. Îi vom jupui o bucă lui Trei și vom scrie pe piele de om. Dar, stai, am o idee și mai bună, i le jupuim pe amândouă și transcriem și harta adevărată. Hârtia aia s-a cam ponosit și în curând nu vom mai distinge nimic pe ea.

Trei ne aruncă priviri alarmate. Încearca să vadă dacă sugestia lui Abel era bine primită sau nu.

— Potolește-te, Abel, i-am spus, epuizată. Dușmanul nostru e afară, nu aici. Lasă-l în pace pe Trei. A suferit destul.

— Și noi nu? se zburli ca un motan furios.

— Nu mai pot de foame! exclamă Eshe. Dacă nu mănânc ceva, mor. Pe bune că mor.

— Hm, bombăni și Trei. Tata era avocat. Unul atât de bun că dacă l-ar fi adus pe Belzebut asta la bară, l-ar fi întemnițat pe viață. Doar dacă nu l-ar fi reprezentat. Atunci l-ar fi scos îngeraș alb ca spuma laptelui.

— Atunci, mare păcat că nu-i tactu' aici cu noi, ci stârpitura lui de fiu, nu se putu Abel abține. Dacă nu poți să ajuți, măcar taci, să nu-ți mai aud vocea aia de nevolnic.

Ne-am împărțit sarcinile. Eu cu Ama ne-am aplecat asupra hărții, încercând să-i ghicim tainele, iar ceilalți au purces la cotrobăirea în detaliu a tuturor cotloanelor și firdelor stâncii. O bucată de hârtie trebuia să existe pe acolo. Grim depozitase aiurea tot felul de ciudățenii, de bună seamă mici atenții primite de la evadații din Transeo pentru cine știe ce sfaturi oferite.

Când căutările s-au dovedit a fi zadarnice, Abel a propus să spargem intrarea în mormânt și să căutăm și acolo. Într-adevăr, singurul loc rămas nepuricat, acela era. Eshe s-a opus din răsuputeri, pretinzând, un pic cam fals, că nu se cuvenea să tulburăm tihna decedaților. Dracului nu i-a luat mult până să se prindă că pe africană o durea în cot de odihna veșnică. Doar că nu voia să dea ochii cu ce-o mai fi rămas din Grim.

Zidul nu s-a lăsat ruinat cu una cu două, însă fiecare lovitură nenorocoasă nu făcea decât să-l îndârjească și mai tare pe înger. Chiar dacă inițial Eshe a participat, fără niciun chef, mai târziu s-a dat deoparte, întrucât risca să primească o bătă în drăgălașul ei cap ciocolatiu – într-atât de furioase și de haotice erau izbiturile partenerului ei.

Au pătruns după o muncă de câteva ore. Țipetele africanei ne-au atras pe toți. Grim arăta la fel cum îl știam. Firesc, ne așteptam să-l găsim descompus, doar asta era legea naturii, însă moșul părea că doarme, lungit pe spate, cu roba frumos aranjată pe lângă trup. Măinile lui ridate și scortoase erau împreunate peste piept.

— Doar sfinții nu putrezesc, șopti Ama.

— Poate că e ceva aici care menține trupurile, adăugă și Abel.

— Sfânt, nesfânt, hai să căutăm..., i-am zorit.

Am ciulit urechile, încercând să aud zgomotele ce veneau de afară. Chiar dacă se încheiase un armistițiu cu Bezebut, din când în când, probabil ca să nu ne lase să uităm înțelegerea, bubuitul vocii lui se lovea de ziduri și, alterat până devenea un geamăt plin de ură, ne găsea oriunde ne-am fi aciuat.

Eshe a dat cât colo mormanul de oase întrepătrunse ale lui Jonas, Ezechiel, Morland, Peter și Mobutu cu o totală lipsă de delicatețe, dar n-a îndrăznit să se apropie la mai

mult de un metru de Grim.

Am auzit-o chicotind. Ne-am întors cu toții spre ea; un astfel de gest, într-o astfel de situație, părea ca fluieratul în biserică, fix în miezul înflăcărat al slujbei.

— Jonas i-a băgat degetul în ochi lui Ezechiël, spuse ca o scuză, arătând spre un craniu al cărui găuroi ocular era străpuns de o falangă lungă.

Trei se apropie și se aplecă, să vadă mai bine.

— Poate că nu se înțelegeau deloc. Unele apucături te urmează și în moarte.

Eshe ridică din umeri.

— Nu e nimic aici, l-am auzit pe Abel.

Era deznădăjduit și asta, am constatat chiar atunci, avea darul să-mi taie tot avântul. Preferam să-l văd la fel de prietenos și delicat ca acidul.

Dacă tot vorbim de avântul meu, trebuie să recunosc că nu era chiar o ditamai reduta imposibil de zdrobit. Faptul că nu descurcam itele hărții mă secătuia de ultimul strop de speranță. Aveam să mai scăpăm vreodată din nenorocitul de cerc în care ne învârteam de atâta vreme?

Ne mișcam ca orbeții, încercând să părem preocupați. Trăgeam pe rând cu ochiul spre Abel; cum, necum, se dovedise singurul capabil de acțiune în situații limită. Am înlemnit când, după ce s-a plimbat o vreme, frecându-și bărbia cu palma, s-a repezit asupra trupului lui Grim.

— Ce naiba faci? strigă Eshe.

— Mmm, de mult n-am mai chinuit pe cineva și mi-e al dracu' de dor de senzația aia, o luă dracul în balon. Dacă mai scoți un sunet, ai să vezi de ce sunt diavol, și nu serafim.

Nu era greu să faci în așa fel încât tot sictirul lui să se abată asupra ta. Era irascibil ca un șarpe cu clopoței. Dacă eu mă obișnuisem și căpătasem un soi de imunitate, pe alții

acrea la lui îi lovea în moalele capului.

M-am alăturat lui și am îngenucheat lângă cadavru. Roba neagră avea multe buzunare ascunse în faldurile ample. Când Abel a terminat percheziția, la picioarele noastre se strânsese o grămăjoară de obiecte și, spre marea noastră fericire, încă o bucată de hârtie, cam șifonată și translucidă precum calcul. Pieptul bătrânului se dezgolise pe jumătate și deasupra inimii, pe pielea tăbăcită, se vedeau niște litere. Am tras de țesătură în jos. Trunchiul era plin de înscrisuri ciudate, în limba latină.

— Ce-o mai fi și asta? am mormăit ca pentru mine.

Abel mă privi, la fel de contrariat, dar nu găsi nimic de răspuns.

Am căutat și pe restul trupului, dar n-am mai găsit alte măzgălituri. Abia lizibil, cu literele aproape șterse, am putut citi: *Dominus pascit me, nil mihi deerit*. Mai jos, pe trunchi, cuvinte disparate formau un puzzle de neînțeles. *Quod vestimenta... munitus... malum...* Probabil că erau mesaje, însă nu era niciunul printre noi care să știe latina.

— Domnul... este alături de mine... nu voi... Asta nu știu ce înseamnă, spuse Trei, privind în jos peste capetele noastre.

— Știi latina? întrebă Abel.

— Nu pot să zic c-o știu. Mai țin minte unul sau două cuvinte.

Dracul s-a ridicat și i-a oferit locul lui.

— Ia, stai aici și vezi ce mai reușești să înțelegi.

— Dar, nu cred că..., se sperie Trei.

O mână hotărâtă l-a prins de umeri și l-a forțat să se lase pe vine.

— Încearcă!

— Cine..., scânci Trei de parcă l-ar fi durut ceva. Poartă... Protejat... Rău... Restul nu mai înțeleg.

— Cine poartă aceasta să fie protejat de rău, încercă Ama o posibilă interpretare. Asta, ce? Roba lui Grim? Sau ceva ce avea el prin buzunare?

Am răscolit cu febrilitate prin lucrurile găsite asupra moșului. Hârtia despăturită conținea niște nume ce ne luminară chiar mai puțin decât cuvintele de pe pieptul lui. O monedă veche pe care se odihnea capul unui rege englez, o cheiță cu două mărgelute sedefii ca perlele atârinate de ureche, niște bobite vineții, deshidratate, o oglinjoară rotundă, o bucată de lanț ruginit și un oscior.

— Țsta e deget de om, hotărî Abel.

— Nu pari paleontolog, se îndoi Eshe de acuratețea observației lui.

— Zău? Nici tu nu pari proastă! i-o trânti dracul, aruncându-i o privire veninoasă.

— Oricare dintre obiectele astea pot fi magice, îl ignoară ea.

Cel puțin în chestiunile referitoare la religii și, aparent, la ocultism, se pricepea mai bine decât noi. Și un copil de țăță se pricepea mai bine decât noi, ca să fiu mai exactă, așa că dacă bătea câmpii sau nu, nu eram în măsură să judecăm.

— Zic să luăm tot, inclusiv roba lui Grim. Cum nu știm la ce se referă înscrisurile alea, e mai bine să nu ratăm nimic.

— Nu-l putem lăsa în pielea goală, m-am opus.

— Da, știu. Ai tu ceva împotriva înmormântărilor fără țoale. Îmi amintesc cât l-ai mai frecat pe Gudila. Și, săracul, se îngropa pe sine, avea tot dreptul să hotărască ce și cum.

Și-a dat ochii peste cap, s-a aplecat și a început să-l despoaie pe Grim. Ama și Eshe s-au bulucit spre ieșire, înainte să apuce să vadă goliciunea mortului. Spre surprin-

derea mea, Trei a rămas, iar la final, a adus un braț de paie uscate și a acoperit bărbăția expusă a omului.

— De ce nu i le-ai pus pe gură? îl întrebă Abel după ce asistase mirat la gestul lui.

— Hă?

— Nu pot să înțeleg ipocrizia omului. Bărbăția are mai puțin drepturi decât altă parte a corpului? De ce trebuie să ne purtăm ca și când posesia acestei părți anatomice ar trebui să ne umple de rușine?

— O, iar începi? am exclamat exasperată. Trebuie să te legi de orice?

Cu haina împăturită, între faldurile căreia am ascuns obiectele păstrate de Grim atât de aproape, am ieșit și i-am lăsat pe cei doi să se descurce cum or putea.

Când s-a întors la noi, se vedea că Abel era muncit de un gând anume.

— Dacă se referă la înscrisurile alea de pe piele?

Și-a pus toată gașca în cap. *Doar nu era să-l jupuim? Unde s-a mai auzit așa ceva? Îngrozitor! Numai un drac se putea gândi la așa ceva!*

Strigătele puternice și prelungi ale lui Belzebut încetară când Abel începu să studieze din nou harta. Desfăcu hârtia de calc. Nume ciudate erau aruncate alandala pe suprafața cenușie. Dracul a bombănit o înjurătură și, descurajat, a aruncat-o cât colo, apoi, târșâind piciorul care-i amortise din cauza poziției incomode, ieși.

Eshe, din colțul ei, ridică privirile până mai devreme tînuite în pământ, și ne cântări pe fiecare, de parcă ar fi încercat să priceapă câtă nădejde mai rămăsese în noi.

— Și... ce facem? întrebă.

M-am uitat la ea, apoi la hârtie și din nou la ea.

— Ce facem... S-ar putea să fi ajuns în punctul unde nu mai e nimic de făcut. Oricâte chestii de făcut ar fi pe o

listă, la un moment se termină și alea, am mormăit.

Spre marea mea surpriză, m-am pomenit grăind cele de mai devreme, lipsită de orice trăire. Prevedeam sfârșitul și asta nu mă emoționa câtuși de puțin. Inactivitatea emoțională n-a durat mult însă. Tocmai letargia aceea a alarmat ceva în mine și conștiința s-a eliberat din străfunduri. M-a izbit atât de tare că am tremurat ca un bolnav cuprins de febră.

Dacă aș fi avut timp de analize și de introspecții, poate că aș fi găsit și motivația nesimțirii mele, însă un astfel de lux se putea dovedi extrem de costisitor în momentul de față. Un gând inoportun mi-a traversat scâfârlia și m-am pomenit răsând.

Câtă lamentare a fost pe capul meu când m-am trezit în apartamentul Tatălui! Și iată-mă acum, în cea mai neverosimilă dintre posibilele proiecții pe care mi le făcusem în legătură cu viitorul. Era recomandat să încetez cu văicărelile, altfel cine știe ce se mai putea întâmpla. Exista ceva mai rău decât asta?

Prezentul te îndemna să fii părtinitor, atâta lucru mai realizam și eu, așa că am hotărât să-mi anihilez tânguiriile încă din fașă, pentru a nu provoca destinul să-mi arate el. O credință obscură ce mai apuca din când în când să străbată până la suprafață, îmi spunea că soarta nu era chiar atât de fatal și irevocabil hotărâtă dinainte. Gesturi mici sau chiar trăiri pot modifica traseul ursitei. Din păcate, adevărul acestei afirmații nu putea fi demonstrat prin niciunul dintre instrumentele logice la îndemâna muritorului și acceptarea ei rămânea o chestiune de percepție personală.

S-a lăsat întunericul și, odată cu dispariția ultimului fir de lumină, s-au dus și speranțele noastre. Noaptea era vremea marilor disperări, a celor mai negre temeri. Pe timp de zi, ochii liliecilor lui Grim păreau niște biluțe ju-

căușe, dar în întuneric deveneau porți spre o lume periculoasă, colcăind de creaturi ce voiau nici mai mult, nici mai puțin decât să ne nimicească până la ultimul. Același loc în care pășisem ziua cu nepăsare, mă poftea acum s-o fac cu precauție, deși știam în adâncul sufletului că nu era nimic acolo. Întunericul era el însuși o lume și atunci când se suprapunea cu a oamenilor, apărea teama.

Bezna din seara asta avea ceva ieșit din comun, fiindcă și Eshe o simțea altfel. Am văzut-o străduindu-se, cu mâinile tremurând, să aprindă puținele crengi pe jumătate arse. Reuși. Câteva umbre roșiatice începură să joace pe pereți, deschizând noaptea ce ne înghițise. Rămăsesem doar noi două în jurul pietrelor. Nu am observat când a deschis sacul cu sandale și a dat peste hârtia lui Grim. A studiat-o pe ambele fețe și a aruncat-o pe podea. Fițuica îmi căzu la picioare.

— Nu mai e nicio sanda, mormăi Eshe. N-aș fi crezut că le vom putea mânca.

Cu ochii sticloși, începu să măsoare încălțările din papură pe care le purtam. Mi-am strâns genunchii mai aproape de corp.

— Vezi c-a mai rămas ceva, deasupra, i-am spus fără să-mi mut privirea de la hartă. Dacă n-o fi luat-o altcineva.

Eshe a ieșit val-vârtej, iar eu m-am apropiat în patru labe, privind liniuțele trasate, de aproape. De la oboseală le vedeam mișcându-se, undulându-se, însuflețite dintr-odată. Am întins mâna după hârtia străvezie și am așezat-o peste cealaltă.

Păreau de aceleași dimensiuni și dacă le roteai într-un fel anume, colțurile neregulate se suprapuneau aproape perfect. Bucuria m-a gătit. Numele ce păreau aruncate la întâmplare de foița cenușie, se așezau peste niște noduri trasate pe cea de dedesubt. Stânca lui Grim era acolo, dar

și locul unde am pierdut-o pe Keeva. Dacă am fi căutat mai devreme prin buzunarele moșului, n-am fi apucat-o nici-odată în direcția taberei demonilor, pentru că era semnalizată ca pentru chiori, prin hașurare cu negru peste care scria gros: *portam inferni*.

Poarta Infernului! De aia stăteau demonii acolo; așteptau vremea să li se deschidă și să fie reprimiți. Iar noi fusesem atât de aproape de focurile Gheenei! Măinile mi-au înghețat dintr-odată și am început să dărdăi.

Abel se întoarse de afară cu o față lungă. I-am făcut semn să se apropie și i-am arătat descoperirea. Când s-a prins ce avea sub ochi, s-a plesnit peste frunte. Degetele lui alergau pe suprafața hârtiei, tresărea ca și când l-ar fi fript deodată, apoi o lua de la capăt.

— Să fiu al na...

Mângâie mânerul securii din cortul lui Belzebut; îi revenise lui la împărțea!

Noi, fetele am luat cuțitele, iar lui Trei i-a revenit buzduganul, fiindcă nu avea nicio parte tăietoare și astfel l-am ferit de pericolul de a se răni singur. Dar cunoscându-l pe împiedicat, știam că avea să ne surprindă oricum.

— Aris... Ce naiba scrie aici? Parcă e un B înainte, sau un P.

Paris sau Baris, sau ce o fi fost, se vedea că fusese rășterse mai multe litere, era localizat pe hartă în direcția crângului unde murise Doi. Apoi la capătul ei alt cuvânt ciuntit. *Rae*.

Revelației i s-a mai domolit din ardoare când Abel a întrebat spre ce ne îndreptam.

— De unde să știu?

— Moșul a făcut drumul ăsta și s-a întors aici, el a spus-o.

— Adevărat, dar vrei să spui că nu te tentează?

Trei trecu prin fața noastră fără să ne bage în seamă, târșâindu-și picioarele, cu buzduganul bălângănindu-i-se la sold. Abel îl studie până când ieși.

— Au murit dintre ai noștri și poate că vor mai muri. Știi cine va fi următorul? Pot să jur că amărâtul ăsta, spuse, indicând cu bărbia spre locul pe unde se evaporase îngerul.

— Nu e obligatoriu să moară nimeni, am decretat, neconvingător. Și acum avem arme.

— O armă în mâna unui nepriceput poate să-i grăbească moartea. Trebuie să-i dau ceva lui Belzebut, schimbă Abel subiectul discuției, altfel descoperirea de acum n-o să ne folosească cine știe ce.

— Ce propui?

El stătu o vreme cu ochii spre cele două hârtii, își frecă bărbia, apoi spuse:

— Îi dau asta!

Ridică și flutură prima hartă, cea pe care o purtasem cu mine în tabăra demonilor.

— Ce tot spui? am sărit.

— Copiem totul pe altceva, și i-o dăm. Vom câștiga timp. E autentică și îi va lua timp să se prindă că nu-i nimic folositor în ea. N-are de unde să știe că harta asta a fost concepută în două părți. Uite! Noi puteam să ne holbăm la ea încă zece vieți de-acum încolo, fără a doua fițuică nu ne-am fi dat seama...

Îl priveam atât de concentrată, încât după câteva secunde am simțit durere în globii oculari. Nu reușeam să pun cap la cap bucățile din logica lui Abel. Să presupui că un demon milenar poate fi ușor de păcălit de niște oameni care nu depășiseră douăzeci de ani de viață era stupid. Și cum tot ce era stupid trăgea la mine ca musca la miere, am acceptat planul.

Când Eshe s-a întors la noi cu un sfert de sanda lăsată

de mine sus, în locul unde usca Grim carnea, dracul s-a repezit la ea, a întors-o cu spatele, s-a lăsat în genunchi și s-a holbat intens la fundul ei.

— Ce naiba te-a apucat? s-a opus ea.

Abel îi pipăia țesătura rochiei, strângea materialul între degete, apoi îl netezea din nou, presându-l de fesele fetei.

— Stai potolită! Nu-ți imagina cine știe ce! o certă el. Se ridică și în ochi îi luci izbânda.

— Asta e! Roșul din stâncă nu iese din rochia ei, nu se ia pe degete. Voi rescrie harta cu lutul ăsta.

A tăiat unul dintre pantalonii pe care îi purtam în desagi în mai multe bucăți și a copiat harta pe fiecare dintre ele. Și-a îndesat două dintre petice în buzunar, și pe celelalte mi le-a întins mie.

— Acum, spuse după ce termină, pregătiți-vă! Vom pleca în secunda când Belzebut dispare.

Mi s-au tăiat picioarele și niște gânganii invizibile au început să-mi mărșăluiască prin mușchi. Speram să nu fie atât de curând. Fiecare dintre lamentabilele noastre întreprinderi ne lăsase fără câte un om.

— Dar nu am gândit planul suficient, am spus.

— Nu avem la ce ne gândi. Asta e Belzebut, înțelegi? Bel-ze-dracu' să-l pieptene-but!

Ochii aprinși ai lui Abel îi sfredeleau pe ai mei într-un fel care m-a speriat chiar mai tare decât gândul isprăvii ce ne aștepta.

— Suntem slăbiți, nu avem energie, e întuneric...

— Destul! se răsti. Consideră că ai epuizat toate motivele. Plecăm!

Ceilalți se uitau când la mine, când la el, căutând să-l ghicească pe acela cu mai multă dreptate. Singurul ce m-ar fi urmat, dar doar din pricină că propuneam calea ușoară,

era Trei. Ama și Eshe au început să-și încarce spinările cu poverile ce le reveniseră.

Când am ieșit din grotă, am aruncat o ultimă privire înapoi. Cele de pe urmă zvâcniri ale focului aruncau în aer limbi roșii, tivite cu galben palid. Inima mi s-a strâns. N-aveam să mai văd locul ăsta. Într-un fel bizar stânca ne salvase, și nu doar o dată. O adorasem și o disprețuisem în funcție de contextul în care interacționasem cu ea.

După ce am coborât, Abel a întins ambele mâini și ne-a împiedicat să mai înaintăm. Ne-am înghesuit unii în alții ca oile bezmetice.

— Stați aici. Nu vreau ca ăla să vă vadă pe toți, echipați pentru fugă. Ar mirosi pe dată. Așteptați să mă întorc.

— Dacă te mai întorci, se smiorcăi Trei abia auzit, apoi speriat de propriul enunț, vocea îi deveni stridentă. Ce ne facem dacă nu te mai întorci?

Abel ridică un braț și, pentru o clipă, am crezut că îl va lovi, însă n-a fost așa. Palma colorată în roșu a poposit peste gura neisprăvitului, împiedicându-l să mai vorbească.

— Nu, Trei. O să mă întorc. Vreau să fiu de față când prostia ta de neegalat ne va aduce moartea. Pricepi?

Trei mormăia de zor cu buzele strivite sub mâna dracului.

— Dacă nu taci acum, martor mi-e Lucifer, te omor!

Ama s-a apropiat de Abel și a încercat să-i atingă umărul. A șovăit, și-a retras brațul, apoi s-a răzgândit.

— Îți înțeleg pe deplin supărarea, dar să nu uiți că el, și arată spre Trei, a fost cel mai zdruncinat dintre noi. Nu e vina lui că e mai slab.

— Ama! pufni Abel, ca un taur pe cale să-și dea ultima suflare. Din cauza lui, e posibil... Se poate întâmpla... să nu vă pot salva...

Ea îi prinse antebrățul între palmele mici.

— Vom încerca să scăpăm cu viață. Nu e datoria ta să ne salvezi.

Când Abel a întors privirea spre Ama, avea ochii umezi. Pe fața palidă și trasă, licăreau însuflețiți. Ea nu i-a putut înfrunta căutătura prea mult timp. I-a eliberat brațul și s-a uitat în altă parte, tulburată.

— Trei nu va mai scoate nicio vorbă, așa-i Trei? am spus. Niciuna, Trei!

Am îndepărtat palma lui Abel cu blândețe. Îngerul și-a ținut buzele comprimate de presiunea la care fuseseră supuse, și-a trecut apoi limba peste ele și a încuviințat.

— Du-te, Abel!

Când el s-a îndepărtat, am dus mâna la spate și am strâns palma peste mânerul curbat al cuțitului. Era rece și aspru. Exact ca sufletul meu.

Silueta dracului s-a pierdut de noi, a devenit abur albăstrui, apoi s-a contopit cu noaptea. Oricât mi-am încordat auzul în încercarea de a prinde discuția dintre el și Bezebut, în afară de fornăiturile îngrozitoare ale demonului și câteva silabe purtate aiurea de vânt, n-am înțeles nimic. Gurile întredeschise ale celorlalți exprimau, inconștient, un sentiment ca înaintea producerii unei tragedii. Într-o clipă, în mintea unui om chinuit se poate naște o lume haotică. Lume ce evoluează, experimentează, apoi moare. Totul în doar câteva minute nesfârșite.

Nu știu de ce am simțit nevoia să-mi arunc ochii pe cer. Era tot acolo, tot neclintit, cu aceleași podoabe ca în fiecare noapte. Steaua ce îmi atrăgea privirile în momentele de meditație, cea care părea animată la întâmplare de o mână neglijentă, scânteia imperturbabil. Am zămbit, coplesită de deșertăciunea pateticei noastre încercări de a ne păstra viețile.

Dar, oare, nu asta face omul de milenii? Nu se zbate în zădărnicie, încredințat că soarta celorlalți nu-l va atinge și pe el?

— Ce crezi că vorbesc? nu se abțină Trei.

— Taci! am mormăit cât am putut de încet.

Îngerul se conformă pentru scurt timp, apoi începuse să se foiască de pe un picior pe altul, își scărpină o gleznă, și începuse să respire greu. Oricâtă înțelegere ar fi avut pentru slăbiciunea caracterului său, viața lui Abel mă interesa mai mult. Și pentru că o atitudine categorică din partea mea ar fi putut să-i sporească forța atacului anxios, i-am spus cu glas domol:

— Te rog, stai liniștit. Nu vezi? Viața noastră e în mâinile tale.

Se potoli, privind la fiecare dintre noi cu mare seriozitate. Ochii fetelor îl fixau, imobili. Lăsă capul în pământ și începuse să plângă încetișor.

— Șt, șopti Ama. Vom sta de vorbă după ce scăpăm de aici. Acum, taci!

Dacă eu i-aș fi spus așa ceva, ar fi făcut-o doar ca să-l văd tăcând acum, însă cu Ama era altă treabă; ea chiar avea de gând să stea de vorbă cu Trei.

— Am scăpat de o problemă și, din păcate, asta nu e Trei! auzirăm vocea lui Abel, venind din spatele nostru.

Am tresărit de mama focului și numai o minune a făcut să nu scape vreunul un țipăt de surprindere.

— Ha, ha, ha, dacă v-ați vedea acum, râse el.

— Spune, ce ai vorbit? am întrebat.

— Ne dă voie să vânăm, declară, sec.

— Ceee? Cee?

— Ne-am îndurat să cădem la învoială cu el doar pentru că suntem lihniti...

Ama, care în ciuda tuturor prognozelor, mai avea pu-

țin și ceda nervos, îl lovi cu palma după ceafă.

— Așa-mi trebuie, dacă eu, ditamai îngerul din Iad, salvez niște suflete din altă tabără, se prefăcu ofensat o clipă, apoi, cu ton serios, adăugă: Vă țineți după mine, nu târșăiți picioarele, nu vorbiți, nu chițăiți, nu râgâiți și nu trageți bășini!

Am făcut un șir indian ce mi-a amintit de evadarea din Transeo sau, mai bine zis, de săritul din lac în puț și, cu Trei la mijlocul lanțului uman, pentru a-l avea în permanență sub control, am început marșul spre necunoscut.

— Abel, i-am susurat peste capetele celorlalți, în ritmul ăsta nu ajungem la liziera pădurii până dimineată.

Nu am auzit nimic dinspre el.

Palma lui Eshe transpirase într-a mea. Mă întrebam dacă și a lui Trei, ce fusese așezat între ea și Ama, era la fel. În întuneric am zărit umbra și mai densă a codrului și mirosul s-a schimbat. Dacă până acum inspirasem un aer uscat, impregnat cu praf de lut roșu, acum ne înviora unul tăios și rece; ne înfiora pielea, ne pătrundea în mușchi și ne oxigena creierul. Dintr-odată, apăsarea de mai devreme dispăru cu totul.

Trei s-a împiedicat și căzătura i-a smuls palmele dintr-ale fetelor. Ne-a pufnit râsul pe toți, în timp ce îngerul ne privea, mirat că nu îl suduim, așa cum făcusem până atunci. S-a ridicat încurcat și și-a reluat locul.

Capitolul X

N-aș ști să spun cât timp am mărșăluit în felul acela. Când ești atent să nu dai peste lighioane care te-ar hali dintr-o îmbucătură, nu mai dai atenție unor detalii atât de ne semnificative ca acestea. Cu toată determinarea de a pune o distanță considerabilă între tabăra diavolilor și noi, am simțit, la un moment dat, că voi pica de oboseală, că picioarele mi se vor transforma în două cârpe.

— Să ne oprim, i-am propus lui Abel.

— Nu, a replicat sec, fără să întoarcă privirea spre noi.

— Nici eu nu mai pot, spuse Eshe.

— Abel..., începu și Ama.

— Nu!

— Ești un ticălos! izbucni ea.

— O! Mulțumesc! Chiar îmi era dor de-un compliment! o întoarse sarcastic, apoi, după câteva clipe: Nu ne putem opri acum. Mai e puțin până la locul unde vom fi în siguranță. Haideți! Nu e păcat?

Ultimele cuvinte fură rostite aproape mios.

— Nici Trei nu mai poate, argumentă Ama, neinspirat.

— Ha, ha, ha! Stau al dracu' de prost la urmărirea raționamentelor. Vrei să mă convingi să ne oprim și mi-l bagi în ochi pe cel care, dacă a fi idiot ar fi o carieră, el ar fi cel mai de succes?

Ochii tuturor se fixară, deodată, asupra lui Trei. Ară-

ta de parcă urma să-și dea ultima suflare dintr-o clipă într-alta; pleoapele picaseră peste ochi, pielea i se învinetise și abia mai respira.

— Abel, am spus, amintindu-mi subit că într-o situație normală, eu ar fi trebuit să hotărâsc ce și cum, ne oprim. Trei o să crape.

— Ne-ar face tuturor un bine. Nu consider că prezența lui printre noi ca fiind indispensabilă pentru fericirea mea personală, râse.

— Bănuiesc că prezența niciunuia dintre noi nu e indispensabilă pentru fericirea ta personală, spuse Ama pe ton înțepat.

Abel se opri, fornăi ca și când ar fi încercat să-și rețină o înjurătură și, după ce ne învrednici cu câte o privire răutăcioasă, dădu din cap aprobator.

Trei se aruncă, aproape, la pământ și închise ochii.

— Sărăcuțul! se înduioșă Ama.

Abel dădu ochii peste cap și, după expresia de pe obrazul lui, mi-am dat seama că îl întreba în gând pe Lucifer al lui, cu ce greșise de se pricopsise cu niște neisprăviți ca noi. Se așeză pe o moviliță de pământ, apucă un bețișor ce îi trosnise sub tălpi și începu să zgârie cu el în țărână. Ama își inspecta vestimentația, iar Eshe, proptită cu spatele de un trunchi de copac, privea către nicăieri. O adunătură mai jalnică decât a noastră, nici că se putea încropi!

M-am apropiat de Abel și, înghesuindu-mă lângă el, pe movilă, i-am spus:

— Apreciez ce ai făcut.

— Ce am făcut? se miră sincer.

— Ai acceptat să ne oprim. Uneori mă întreb dacă a mai rămas ceva din iad în tine. Ai făcut-o din același motiv pentru care aș fi făcut-o și eu.

— Pentru că m-am lovit în cap cu o tigiaie în adăpos-

tul strămoșilor tăi?

Am râs; el făcu la fel, apoi se lăsă liniștea.

Gândul și inima mea și-au luat lumea-n cap și au alergat împreună spre Marc. Cu ochii închiși, am inspirat adânc și, pentru o secundă doar, am simțit mirosul par-fumului recuperatorului pierdut. Obrazul drept mi s-a încins, amintindu-mi de momentul în care l-am ținut lipit de pieptul lui. Lacrimile țâșniră, sărate și pline de regrete; m-am întors cu spatele la drac, jenată se slăbiciunea mea.

Când palma caldă a lui Abel a poposit pe umărul meu, am izbucnit și mai tare. M-am ridicat și, alergând ca bezmetica, orbită de lacrimi, m-am îndepărtat de grup. M-am repezit asupra unui trunchi de copac trântit la pământ, l-am îmbrățișat strâns și am dat frâu liber deznădejdiei.

Îl iubeam. Tremuram, scuturată de frisoane, zguduită de descoperire. El era într-o lume pierdută definitiv pentru mine. Iubirea mea, deși atât de puternică, nu putea învinge acest perfid obstacol. Îmi va stăruia în minte ca o dulce imposibilitate, îmi va tortura trupul și cugetul cu cea mai dureroasă dintre pedepse și dorința de a fi cu el va tăia în carne vie, ca un bici nenorocit. De ce mai alergam? De ce mai încercam să-mi scap viața? Mai era ceva în ea de salvat?

Dar, oare, asta faci? mă lua la rost conștiința. Cei doi îngeri sunt în grija ta. Ai față de ei o datorie imposibil de șters de nicio durere a niciunei iubiri.

O, disperi, netrebnico! Acum ți-ai găsit să-mi faci morală?

Câteva puncte de lumină străbătură desişul, pe când încă ne mai trăgeam sufletele. Era dimineată. Abel scoase hărțile, le suprapuse și începu să le studieze. M-am alăturat lui. Conform însemnărilor lui Grim, mai aveam de străbă-

tut o bună distanță din pădure, să trecem printr-un fel de defileu, dacă nu cumva moșul reprezentase totul în stilul lui personal, apoi să pătrundem în altă zonă împădurită. Cam pe acolo trebuia să fie și punctul terminus al călătoriei noastre.

În timp ce mă concentram asupra hărții, am simțit o aromă dulceagă și înțepătoare. Prin nu știu ce conexiuni din mintea mea, cu siguranță defectate în urma evenimentelor recente, gura mi s-a umplut de salivă. Am privit în jur și, deasupra capului, într-un fel de încrengătură întunecată, am zărit niște fructe care arătau ca merele, însă erau de dimensiunea boabelor de strugure. M-am ridicat și le-am adulmecat mai de aproape. Abel mă urmărea, intrigat.

— Crezi că or fi bune de mâncat? l-am întrebat.

— Eu n-aș risca, zise. N-am în minte acum decât imaginea celui ce a murit primul, otrăvit, în prima dimineață în Purgatorio.

— Miros bine, am insistat.

— Să le încercăm pe Trei, insinuă el. Și așa e pe moarte.

— Nu e pe moarte, am spus, după ce mi-am rotit trunchiul și l-am zărit pe înger. E doar epuizat și înfometat. Ca noi toți.

La câțiva pași depărtare, o creatură micuță, probabil prototipul după care Șeful a plămădit verițele, stătea țeapănă în iarbă și ne privea cu ochișori vioi.

— Vino, spuse Abel, apucându-mă de braț și trăgându-mă deoparte din calea vietății. Las-o, să vedem ce vrea. Ne-am retras și ne-am tupilat, păstrând tăcerea.

Veverița a ținut înșpre locul unde stătusem noi până mai adineaori și, oprindu-se des pentru a ne analiza și ghici intențiile, s-a urcat în copacul cu merele-struguri. A cules câteva fructe, le-a înghesuit în fălci și, încărcată, a gonit-o

în direcția de unde venise.

Abel se pocni peste frunte.

— Ceva nu e în regulă aici! exclamă. Noi ne întrebam dacă alea sunt comestibile și apare de nicăieri o veveriță și ne indică faptul că sunt? Aici e treabă diavolească!

— Sau divină, am completat.

— E, dac-o iei așa, ne aflăm tot în locul de unde am plecat. Eu n-aș avea încredere într-o veveriță. Putem muri, dacă mâncăm astea.

— Sau nu. Sunt bune. Și-a făcut provizii, am spus, și fără să mai ascult vocea prudenței, am apucat un fruct și am mușcat din el.

Mi s-a făcut gura pungă, însă nu am renunțat. După ce gustul mi s-a acomodat, disconfortul astringent a dispărut într-o mare măsură. După zece fructe, ajunsesem să cred că ceva mai delicios nu gustasem de când mama m-a făcut.

— Voi aștepta, totuși, să văd dacă vei muri, bombăni Abel, enervat de ceva știut doar de el. Și să nu uiți, eu n-am vrut să te pierd pe tine, ci pe Trei.

Ceilalți se apropiaseră și mă studiau neliniștiți.

— Vreți să vă potoliți? le-am strigat, iritată de faptul că-mi sorbeau până și respirația. N-o să mor. Nu simt c-o să mor.

— Vei muri. Inevitabil! decretă Eshe.

Argumentația mea a fost de doi bani, din moment ce niciunul nu s-a repezit să se îndoape, deși intestinele le chirăiau zgomotos de sub coaste. Se părea că doar la mine instinctul de conservare o luase pe miriște.

După o așteptare prudentă și neobservând la mine urmele inevitabilei răposări, s-au repezit buluc și în doar câteva minute, copacul pierdu toată podoaba rodului său. Foamea îi făcuse să piardă măsura, iar stomacul gol cerea,

parcă, mai mult, și mai mult. Liniștea sațietății nu dură, căci în scurt timp, cu toții, în afară de mine și de Trei, avură parte de mai multe reprize de vomă, lepădară tot ce cărăbănisera mai devreme și, mi s-a părut mie, și ceva în plus. Rezultatul fu că, în loc de niște parteneri revigorați, m-am pomenit cu ei mai sleiți decât erau când hotărâsem să ne oprim.

Abel găsi totuși, o fărâamă de energie, suficientă cât să-mi arunce în obraz cum că eu eram de vină. Raționamentul lui încâlcit m-a lăsat rece; i-am smuls harta din labe și am început s-o cercetez.

Cum nu aveam nicio idee despre scara la care dimensionase Grim harta, presupunând că îl preocupase așa ceva, nu puteam ști dacă desenele de un deget reprezentau doar câțiva kilometri, sau zeci, sau sute. Priveam țintă la ultima însemnare de pe hartă, fără să simt vreun entuziasm; Purgatorio se dovedise a fi o mare decepție. Cu toate astea, trebuia să continuăm drumul și, indiferent ce avea să ne aștepte la finalul său, ne puteam aștepta măcar la consolarea dată de gândul că, cel puțin, am încercat. Trăisem destule drame într-un timp foarte scurt și ideea că nimic nu era ceea ce părea să fie se contura cu mare rapiditate în capul meu. Chiar dacă acum ne simțeam sufletele cuprinse de speranță, era posibil ca totul să se transforme într-o dezamăgire cu atât mai mare, cu cât fiind capăt de linie, mai departe se întindea nimicul, căci așa reieșea din însemnările stăpânului stâncii roșii.

Pădurea se întindea în fața noastră, cu misterul ei verde întunecos, încercuindu-ne. Poteca era mărginită de plante cu frunze asemănătoare ferigilor, arătând însă ca niște mușchi gălbui, arcuite la mijloc și căzând apoi spre pământ într-o curbă deosebit de amplă. Cu privirea, am urmat cărarea până în cel mai îndepărtat punct accesibil

ochiului. O ceață ca niște vălătuci de fum, stăruia la o distanță de un metru față de nivelul solului. Abia atunci am observat că vegetația se schimba; nu mai era aceeași, devenea sălbatică, dobândind aspectul unei jungle. În urmă, încă puteam vedea copacii dreپți ca sulile, printre ale căror ramuri razele aurii ale soarelui se strecurau cu ușurință. Cu totul altfel stăteau lucrurile în porțiunea ce ne aștepta s-o străbatem; plantele păreau că se încaieră pentru supremația asupra petecului de pământ pe care crescuseră, se întindeau nesățioase, ca lianele, până spre crengile cele mai înalte.

Ama mi-a observat privirea; presându-și abdomenul cu palmele, se apropie. Arcul i se bălângănea pe spatele osos.

— Te neliniștește?

Am privit-o.

— Pe tine nu?

— Ba da, răspunse.

— Cum te simți?

— Năucă. Și parcă singurul lucru ce mă mai compune e pielea, răs.

— Ești în stare să continui?

— Abel spune că nu e locul potrivit pentru popas, răspunse, cu ochii la drac. Și, parcă, nici ce ne așteaptă, nu prea mă îmbie; se transformă totul în junglă amazoniană. Știi ce ascunde jungla amazoniană? Animale de tot felul, șerpălăi, crocodili...

— Crocodili nu cred că..., am îngăimat, apoi am înghițit restul propoziției, văzând-o că mă privește cu atenție.

Adevărul e că, despre crocodili, știam la fel de multe ca despre formele de viață de pe alte planete.

Cunoșteam că sunt niște arătări hidoase și că trăiesc în băltoace, dar nimic mai mult. Dacă își găsiseră sălaș și în

pădurile purgatoriene, era de rău. Oricum, nu era bine s-o sperii pe Ama, dându-mi aiurea cu părerea.

— Să n-o luăm razna cu imaginația, Ama. Ne speriem inutil, pe noi și pe ceilalți. Mai ales la Trei să fii atentă; nu-l demoraliza mai tare decât este deja.

Dacă îi reaminteam de responsabilitățile ce îi fuseseră atribuite, ca înger al Raiului ce se afla, avea să uite de ea și de temerile proprii și va face tot ce-i va sta în putință să fie sprijin pentru alții.

Ca la un semn, am privit amândouă spre Trei. Stătea lungit pe spate, cu ceafa sprijinită de un rest de butuc, ros de vreme. Se făcuse mic în hainele ce stăteau lăbărțate de parcă i-ar fi fost mai mari cu multe numere.

— Va trebui ca unul dintre noi să-i care povara, nu pare în stare să transporte și altceva în afară de propriul trup, am spus.

Apoi am privit spre Eshe. Nici ea nu se prezenta prea bine; spasmele abdominale încă o chinuiau, chiar dacă nu mai avea nimic în stomac.

Abel se ridică de pe movilă și ni se alătură.

— O luăm din loc, frații mei albi? ne chestionă în timp ce își aranja desaga pe spinare.

— Eu sunt gata, am spus, dar nu știu ce să zic de cei ce și-au vărsat mâțele.

— Dacă sunt niște nehalii! bombăni dracul, uitând să se includă și pe sine în tagma *nehalilor*. Nu te repezi așa la niște fructe necunoscute, ca la ultima masă a condamnatului la moarte.

Ama nu se arătă ofensată; probabil că nu mai avea resurse nici pentru nervi.

— Și eu sunt gata, spuse, în schimb.

Trei și Eshe nu avură încotro. Se ridicară și, cu chiu, cu vai, se urniră. Îngerul refuză să renunțe la povara sa, cu

o indignare ce ne-a surprins și care a smuls câteva zâmbete.

— De acum încolo nu mai mâncăm decât chestii care merg pe patru picioare! S-a înțeles? hotărî Abel. Verziturile și alte d-astea ne pot veni de hac.

Nu i-a răspuns nimeni.

Previziunea lui Abel s-a dovedit a fi apă de ploaie, fiindcă după ce am parcurs kilometri nesfârșiți prin jungla neprietenoasă, am ajuns să mâncăm tot ce ne pica în raza vizuală și nu arăta a ceva ce ar fi îmbucac moartea însăși, ba, mai mult, când era vorba de viețuitoare, ne-am retezat mofturile și am consumat tot soiul de gândaci, păsări ciudate, vag asemănătoare găinilor și, cu totul neașteptat, am fript un șarpe dolofan, dar asta, numai după ce reptila încercase s-o înghită pe Ama, cu tot cu haine și jeg de un deget.

Am încercat să reținem numărul zilelor de când ne aflam pe drum, însă am renunțat la un moment dat. Nu mai întâlnisem un firicel de apă de nu știu când, așa că începusem să căpătăm cruste gri-negricioase pe piele, părul ni se încălcase în șuvițe grase de praf, insecte, frunze și tot ce se putea închipui, iar mirosul emanat de fiecare dintre noi ar fi paralizat pe loc simțurile olfactive ale cuiva neobișnuit cu asemenea putoare. Culmea era că nu ne dădeam seama de propriile odoruri decât după ce le simțeam pe ale celorlalți. Unghiile ne crescuseră atât de mult, încât ne incomodau în activitățile noastre de pribegi rătăciți.

Singurul fapt pozitiv în toată povestea era acela că nu ne mai grăbeam; făceam popasuri lungi, ne hrăneam și dormeam după pofta inimii. Aproape că ajunsesem să credem că așa ne va fi viața de acum încolo; eram la un pas de acceptare. Trei se întremase de-a binelea și pentru că în afară de șarpele acela, nicio altă creatură nu poftise la carne de inger și, în special, la a lui, devenise volubil și jovial, așa

cum nu-l mai văzusem înainte.

La lăsarea nopții ne opream, făceam focul, dacă se ni-merea ca pe drum să fi vânat vreo jivină, o frigeam, apoi stăteam o vreme la taclale, cu fețele negricioase schimonosite și mai tare de reflexele flăcărilor. Mă obișnuisem atât de mult cu felul în care arătam, că nu mai eram în stare să-mi amintesc adevăratele noastre chipuri.

De obicei, unul începea un subiect și toți îl urmau, povestind propria experiență. Și dacă, în cele mai multe dintre cazuri, abia așteptam să îmi vină rândul, în seara când ne-am făcut tabăra într-o poiană încântătoare și Abel a adus vorba despre mama lui, mi-am dorit să devin invizibilă și să nu mă întrebe nimeni nimic despre asta, fiindcă oricât m-aș fi străduit s-o păstrez pe mătușa pe locul rezervat figurii materne, momâia aducătoare de ima se încăpățâna să-i dea coate și s-o detroneze.

Se părea că mama lui Abel fusese cea mai tare bucătăreasă ce trăise vreodată în Chaos, pentru că numai despre asta povestea dracul. Poate că nu era cea mai deșteaptă idee să le vorbești despre sarmale, cozonaci, salate de boeuf și plăcinte cu brânză unora care, de o bună bucată de timp, mestecau doar ierburi, rădăcini, paie și gândaci. Trei și Eshe nu știau ce sunt alea, dar salivau oricum, numai văzând chipul pofticios al îngerului negru.

Era pentru a doua oară când, de pe chipul lui, dispărea încrâncenarea celui silit să lupte împotriva întregii suflări omenești. Colțurile gurii nu mai aveau expresia acră, iar cuta dintre sprâncene dispăruse cu totul, lăsând fruntea destinsă. Prima dată se întâmplase pe stâncă lui Grim, când povestise despre el și Ama.

Timbrul domol al vocii lui ne făcuse pe toți să ne pironim privirile asupra-i. Cine era tânărul acesta blond ce ne însoțea pe tărâmul nimănui și care vorbea despre mama cu

o dragoste dosită, în restul timpului, printre tenebrele de nepătruns din sufletul lui? Gesticula scurt, întinzând palmele în față și deschizând degetele ca și când ar fi încercat să prindă ceva cu ele.

Ama, total vrăjită de vibrațiile ademenitoare din cuvintele dracului, îl fixa, concentrată. Ai fi zis că trebuia să urmărească succesiunea de expresii ce animau obrazul băiatului și, apoi, să le redea cu fidelitate. Dacă ar fi știut că o observ, s-ar fi controlat. Blândetii ei angelice îi făcea concurență un orgoliu pe măsură. Ar fi renunțat cu plăcere la un braț, numai să nu trădeze sentimente pe care, în mintea ei alambicată, credea că trebuie să le ascundă.

Odată cu primul pas făcut în Purgatoriu, peste cei doi îngeri s-a prăvălit tot puhoiul de amintiri al vieții lor în Chaos. Și printre aducerile-aminte de genul celor ce încălzeau acum inima lui Abel, se revărsaseră și acelea dure-roase ale trecerii și recrutării fiecăruia de către tabere opuse. Trăiri contradictorii îi măcinaseră neconținut din acea clipă. Ama se luptase cu dorința de a-i înfige dracului o săgeată între umeri, iar Abel... E greu de spus cu ce anume se lupta Abel; în el erau deschise mai multe fronturi, iar pe fiecare dintre ele curgea sânge pentru altă cauză.

Din tot ce a povestit el, o scenă anume mi-a rămas în cap; aceea a primei zile de școală, din care Abel își mai amintea doar cât de tare a fost palma lui mică strânsă în cea caldă, a mamei. Când s-a oprit, a privit în tăcere peste capetele noastre. Și noi priveam spre el, dar nevăzându-l cu adevărat, ne lăsaseram absorbiți de ceea ce istorioarele treziseră în sufletele îndelung bântuite de tot soiul de stafii.

Din marșul spre necunoscut, am fost întrerupți de o întâmplare ce ne-a readus în minte statutul nostru de delicvenți renegați ce nu puteau spera, în niciun caz, la vreo

amnistie. Suveranul cu astfel de putere nu avea jurisdicție aici. Gândul că ochii Lui erau orbi în ținutul pierdut nu avea nimic eliberator în el, ba chiar ne simțeam lipsiți până și de consolarea acelui gând abstract că, poate, mai devreme sau mai târziu, îndurarea divină se va abate și asupra noastră și povara care, fie că o recunoșteam, fie că nu, ne copleșea, avea să se ușureze. Era înfricoșător să conștientizezi că ești pe cont propriu; în viață, dar și în moarte. Degeaba ocheam câte un petec de cer și ne îndreptam rugile către el, nu era nimeni acolo să ne asculte.

Măcar de-ar fi tăcut blestemata de conștiință! Dar ea îi dădea înainte, melițând neîncetat, ocărându-ne pentru sfidarea nesocotită, născută în inimile noastre temătoare.

Ne revoltasem. Acest fapt nu mai putea fi schimbat. Că mă găseam acum implicată până în gât, se datora mai degrabă circumstanțelor din momentul evadării, decât premeditării. Atașamentul față de îngeri mă împinsese la actul nebunesc și, puteam să jur, urma să fie motivul unui nesfârșit șir de dureri de cap.

Ceața rece și atât de densă că, uneori, aveam dificultăți de respirație, se lăsa odată cu lăsarea întunericului. Ne obișnuisem cu fenomenul și, de regulă, ne găseam loc de popas cu mult înainte ca asta să se întâmple. Dacă întârziam, focul se aprindea greu și ardea mocnit, fără vlagă, iar noi nu ne puteam încălzi.

Așa s-a întâmplat într-o seară când, dornici de a parcurge o distanță cât mai mare, am amânat camparea până în momentul când abia mai zăream la un pas în față. Fuseserăm, cu toții, prost dispuși în ziua aia, așa că limitaserăm comunicarea la mârâituri, înjurături bolborosite printre dinți și oftaturi seci.

Vreascurile pe care am apucat să le adunăm erau pline de broboane minuscule și s-au aprins cu greutate, împrăș-

tiind în jur un fum greu. Se făcuse incredibil de frig.

— Dă-te mai încolo, ce dracu'? Te-ai înghesuit de n-am loc nici să clipest, bodogăni Abel, înghiontindu-l pe Trei cu umărul.

Trei nu spuse nimic, însă nici nu se clinti din loc. După cum arăta, cred că nu l-ar fi convins nimeni să se dezlipească de Abel. Căldura trupului acelui înger negru, sloi de gheață când era vorba de sentimente, era exact ceea ce avea el nevoie. Eu, Ama și Eshe ne grupaserăm mai aproape de foc, spate în spate, cuprinzându-ne genunchii cu brațele.

— Ne-am afumat ca niște șunculițe, constată Ama.

— Șunculițe? Poate costițe, am spus, după ce i-am simțit oasele spatelui.

— Costițe afumate, șopti Eshe. Ce-aș mânca niște costițe!

— Costițe cu fasole, își exprimă și Ama preferința gastronomică.

— Neah! Te beși de la fasole, adăugă Abel.

— Și ce dacă? Dacă-ți vine, îi dai drumul. Bunică-mea avea o vorbă, că nu se face să încurci o copaie de mațe pentru un pârt, replică Ama.

Din poziția în care se afla, Abel se roti cu un pas, astfel încât s-o poată privi în față. Trei se învârti și el, aproape instantaneu, însă în direcția opusă, pentru a nu pierde contactul.

— Să nu-mi spui că dacă te trecea, îi dădeai drumul pe unde te apuca?

— E, nici chiar așa, dar găseam o cale s-o fac discret.

— Cum așa?

— Las-o baltă! Ce contează? Oricum n-o să mai avem parte de societate și nu vom mai fi forțați să ascultăm de conveniențe.

Dracul izbucni în râs.

— N-aș fi zis!

— N-ai fi zis... ce? îl fixă Ama cu duritate.

— Că o demoazelă finuță ca tine...

— Crezi că părțurile demoazelor miros a zambile?
se oțărî ea.

— Habar n-am, dar după cum se prefigurează viitorul, cred c-o să aflu. Despre asta și despre o mulțime de chestii pe care femeile ar vrea să le țină ascunse față de bărbați. Știu deja că picioarele voastre pot fi înflorătoare la privit dacă nu vă epilați și că trageți vânturi ca birjarii.

Ama își trase desaga mai aproape și își acoperi membrele cu ea. Buza inferioară îi coborâse, semn că era la un pas de unul dintre episoadele de descurajare provocate de înfruntările cu Abel.

Zâmbetul ironic al dracului se lărgi, satisfăcut de efectul vorbelor lui asupra Anei. Privind-o, o învăluia cu ceva imposibil de categorisit; sarcasmul lui suferise o spărtură pe undeva și ceva ce aducea, parcă, a afecțiune se împletea bizar cu malițiozitatea-i nativă.

Cu adevărat, sentimentele ce îl încearcă pe un om, lasă amprente pe chip. Abel se schimbaseră și nu mă refer la faptul că părul îi crescuse și că acum îl purta prins într-o coadă la spate, cu ajutorul unui elastic scos de la o pereche de pantaloni, nici la acela că barba îi dădea un aspect matur și, oarecum, dur. În ochi îi apăruse o lumină nouă, un zâmbet misterios îi îndulcea linia aspră a buzelor și chiar gesturile lui pierduseră din brutalitatea aceea ce îl făcea să pară antipatic până la Dumnezeu și înapoi.

Câteva minute după ciondăneala lor, când focul își dădea ultima suflare, țipătul Anei ne-a făcut să sărim de la locurile noastre.

— Ce ai? m-am repezit la ea.

— M-a pișcat ceva, gemu.

Cu palma mâinii drepte strângea încheietura celei stângi.

M-am lăsat pe vine, încercând să văd cum arăta ciupitura, însă chiar atunci ultima pală anemică de foc s-a stins, lăsându-ne în cea mai neagră beznă.

— Abel, mai caută niște vreascuri...

— Unde vrei să caut? se zburli el.

— Trebuie să văd ce are Ama.

— A, stai așa, cât e ceasul? Poate n-a închis la supermarket, dau o fugă să cumpăr o lanternă. Să-mi dai bani ficși, că poate n-o avea să-mi dea rest, turui nebunul.

Vocea i se auzea din stânga și când, enervată la culme de elucubrațiile lui, am întins palma cu intenția de a-l plesni, am obținut un geamăt din partea lui Trei.

— Nu mă mai doare așa de tare, băigui Ama. Durerea s-a dus.

— Ești sigură? am întrebat în noapte.

— Da, da... Uite, acum, chiar deloc nu mă mai doare. Să ne odihnim cât om putea.

Ne-am regrupat și, sprijinindu-ne reciproc, am încercat să dormim. A fost mai degrabă un soi de amețală, pentru că frigul și umezeala ne pătrunseseră în trupuri, și toată noaptea ne-am petrecut-o la marginea conștienței, într-un concert de clănțanit din dinți. Am fost recunoscătoare când prima geană de lumină a reușit să străbată perdeaua ramurilor copacilor. Chiar obosită ruptă, preferam să pornesc la drum decât să zac acolo ca o legumă pusă la murat.

Când am privit spre Ama, care adormise între mine și Eshe, am înțepenit de groază. Mâna ciupită era vânăta și umflată, o gâlmă cât toate zilele îi crescuse pe partea stângă a gâtului, obrații, fruntea și o parte din bărbie, păreau și ele minguite din piele. Avea ochii închiși și am crezut că a murit, însă după ce m-am azvârlit asupra ei, zbierând ca

din gură de șarpe, alarmându-i pe toți, ea a clipit năucă, asemenea omului trezit din somn.

— Hă? Se ai? Te se sifi? bolborosi cu greutate, printre buzele imobile.

Ceilalți se făcură roată în jurul ei, privind-o siderați.

— O fi de la ciupitura aia? întrebă Eshe.

Abel, după șocul inițial, duse palma la gură și încercă să-și înăbușe un chicotit. L-am privit muștrător.

— Ce? se apără. Arată tare comic.

M-am încruntat.

Ama încerca să ne spună ceva, dar n-am înțeles nimic. În afară de globii oculari, pe care îi rotea cu disperare în toate direcțiile, altceva nu mai putea mișca. Era complet paralizată.

— Eshe! Ce zici? m-am întors spre africană.

— Eu? se sperie ea.

— Ai zis că ești asistentă...

— Asistentă într-un spital, nu într-o junglă.

— Spital african sau junglă, tot aia, replică Abel, sarcastic.

— Și aveam tot felul de instrumente la dispoziție, medicii...

— Uită-te la ea, măcar! am rugat-o.

Ea se aplecă asupra îngerului, îi palpă umflăturile, ridică pleoapele, verifică pulsul, apoi se ridică.

— Pare în regulă, adică nu moare. Deocamdată. Paralizia asta poate fi temporară sau nu.

— Ne-ai lămurit până ne-ai rupt, bombăni Abel. Că nu moare chiar acum e evident, că paralizia poate fi pe veci sau nu, puteam spune și eu.

Se aplecă și el asupra Amei. Ochii ei îl urmăreau, dez-nădăjduiți. Sorbea tot ce auzea, de parcă ar fi încercat să-și dea seama de gravitatea stării ei din reacțiile noastre. Dacă

asta făcea, probabil că îi paralizaseră și neuronii, întrucât nu eram decât niște aiuriți, unul mai speriat ca altul, și doar un nebun ar fi luat de bun ceea ce aberam noi.

Trei stătea retras, rozându-și unghiile, preocupat, cu traista lui aproape de gleznă. Oricum nu ne puneam nicio bază în el. Nu pricepeam de unde răsărise acest atașament nefiresc pentru grămada cu boarfe, refuzase să renunțe la ea și când abia se mai putea ține pe picioare; nici nu mă gândisem că era ceva în neregulă cu el, până în momentul când Abel, după ce studiasse o vreme forma înțepăturii din brațul Anei, s-a ridicat dintr-odată, ca un nebun s-a năpustit asupra lui Trei, a desfăcut gura sacului, s-a holbat înăuntru, apoi a sărit înapoi, ca o mătă speriată.

— Nenorocitele! a murgit ca scos din minți.

Fără să avem timp să realizăm ce se petrecea, ne-am pomenit cu Abel peste grumazul lui Trei. Eu și Eshe abia am reușit să-l smulgem de peste bietul inger, care nu făcea niciun efort să se apere. Pumnii lui Abel i-au spart nasul și buza inferioară, însă nici atunci n-a crăcnit. Asta era tare ciudat. Nu era el dărzenia întruchipată, dar nici încasând lovituri cu atâta angajament nu-l mai văzusem.

Abel se zbuciuma atât de tare în mâinile noastre, că am rămas cu mânecile bluzei lui printre degete. Trei n-a stat să vadă cam în ce fel mai dorea adversarul lui să-l altoiască; a luat-o la sănătoasa, pierzându-se în pădure.

M-am uitat în sac. Printre boarfe vechi, pietricele colorate și câteva dintre vasele lui Grim, stăteau pitite niște artropode asemănătoare scorpionilor. Speriată, i-am dat drumul însă, instantaneu, l-am prins din nou și i-am strâns gura.

— Netotul ăsta, pe care voi l-ați cocoloșit până acum, a strâns drăcoveniile alea de pe drum. Cică, să le studieze când ne vom așeza undeva. Una din... ce dracu' or fi, a

scăpat din sac..., ne lămuri Abel.

— Știi?

— Mi-a zis că sunt inofensive.

— Ai fost tu atât de tolerant cu Trei? se miră Eshe.

— O singură dată! Și uite ce s-a întâmplat!

Uitasem cu totul de Ama. Când ne-a văzut din nou capetele deasupra ei, a început să sâsâie cuvinte neinteligibile. Nu pricepeam o iotă din ce voia să ne spună, iar asta o enerva și mai tare.

— Poate Trei știe ceva despre scorpionii ăia. Caută-l, Abel!

— Mă trimiți pe mine? Dacă-l găsesc, o să-l omor.

— N-o să-l omori. I-a colecționat, ceva o fi avut el în minte.

— Ca să aibă ceva în minte, ar trebui să aibă minte, mai întâi.

— Du-te! i-am ordonat.

Mă așteptam să se opună în vreun fel, să se răzvrătească măcar de amorul artei, însă s-a ridicat și, morocănos, a făcut ce i-am spus. Din pădure, îi auzeam vocea chemându-l pe nepricopsitul de Trei. Eram sigură că imediat ce va pune laba pe el, îi va arde vreo două scatoalce, dar nu va îndrăzni să-i facă rău, nu când de cunoștințele pe care speram să le aibă depindea viața Amei.

S-a întors cu Trei, spășit. Ochii lui de câțel certat erau sinceri când ne-a spus că înțepătura acestor scorpioni, dacă erau aceiași cu frații lor din Chaos, nu reprezenta pericol de moarte pentru oameni. Ne explică faptul că în vechime, otrava acestor animale era folosită pentru a paraliza inamicul pentru o perioadă de timp.

Am părăsit locul acela când ne-am dat seama că o bună parte din zi trecuse. Încă o noapte în poiana umedă și cețoasă avea să ne vină de hac. Toți ne resimțeam. Spre

deosebire de Ama, eram stăpâni pe membrele noastre, însă tușeam ca niște tabagiști înrăiți. Speram să găsim un loc uscat, unde să facem un foc bun și, dacă soarta nu-și întorsese definitiv fața dinspre noi, să prindem ceva de fript. Asta era greu de realizat, cu arcașul găștii paralizat din cap până în picioare.

Nici nu băgasem de seamă că vietuitoarele nu mai erau aceleași ca în prima parte a regiunii împădurite. Animalele mari dispăruseră cu desăvârșire, lăsând loc păsărilor, șerpilor și insectelor de tot felul. Asta ne consola doar în măsura în care scăpasem de stresul de a deveni noi înșine gustarea de seară a vreunei jivine fioroase, în rest, ca o plată a acestei liniști, trebuia să muncim mai mult pentru procurarea hranei.

Abel o urcase pe Ama pe umărul său, purtând-o ca pe un balot de paie, cu capul în jos. Ea bombănea de zor, de bunăseamă nemulțumită de felul lipsit de respect în care era tratată.

— Pe bune?! se revolta dracul. Adică i-a paralizat tot, tot... toooot... în afară de limbă?

Era Ama enervantă, dar și îngerul se răzbuna din plin. Netrebnicul își vedea de drum fără să țină cont că părul ei atârna pe jos, se încălcea în buruieni și, uneori, smocuri întregi rămăneau agățate în bulbii unor scaieți.

Nu aveam timp de protestele ei. Niciunul nu o ducea pe roze. Eu preluasem desaga grea a lui Abel, iar Eshe, pe a Amei. Trei încheia șirul indian, târșâind picioarele în urma noastră. În afară de emisiile guturale ale Amei, nimeni nu mai scotea un cuvânt. Gândul că am fi putut pierde încă unul dintre ai noștri ne înspăimântase. Nu ne omorâsem cu prietenia, nici circumstanțele nu fuseseră dintre cele mai prielnice unor astfel de manifestări, însă acum când

moartea ne tachina din nou, iar sunetul scrâșnit al coasei ei ne înfiora profund, găseam că ne suntem indispensabili unii altora.

Mai târziu, spre seară, am avut un noroc chior; am dat de un firicel de apă, ce susura subțire în graba lui de a se vărsa într-un fel de puț natural în care Abel fu pe punctul să cadă, din neatenție. El s-a aruncat primul în râu, după ce a lepădat-o pe Ama de pe umerii săi; și-a scufundat capul cu totul, apoi s-a scuturat ca un animal, răzând ca nebunul. Ne-am repezit și noi, gâlgâind lichidul vital, spălându-ne fețele pline de coji, umezindu-ne pielea uscată ca iasca.

Îngerul negru a luat apă în pumni și i-a dat Amei să bea, apoi a umezit una dintre mânecile rupte și i-a spălat obraji. Ea a scâncit la atingerea lui. L-am văzut ridicând palma, mirat, apoi, s-a reapucat de treabă, cu mai multă delicatețe. Ochii ei nu-l scăpau o clipă; sclipirilor acelea brune li se adăugase una nouă pe care, puteam să jur, n-o mai observasem până acum. Expresia veșnic arțăgoasă, tratament rezervat exclusiv pentru interacțiunea cu dracul, se transformase într-o dulceață ce o schimba cu totul. Același lucru se petrecea și cu Abel. Sarcasmul ce umplea spațiul dintre ei, fenomen fizic cât se poate de firesc, o acțiune reciprocă a două forțe naturale, încetase să mai existe; pierise sub influența a ceva nou, nelămurit, și care pe mine, cel puțin, știindu-le povestea, mă vrăjea în așa măsură că nu mă puteam abține să nu-i privesc.

Erau adorabili; ca doi copii uimiți ce abia se descopereau, cu toate că fuseseră unul sub ochii altuia de atâta vreme. M-am uitat în altă parte, făcând eforturi să-mi ascund lacrimile înghesuite în colțurile ochilor. Trei și Eshe vorbeau în șoaptă, fiecare așezat pe o parte, unul cu fața la celălalt. M-am strâns ca un covrig sub zdrențele folosite pe post de acoperământ.

Precauți, aprinsesem un foc înainte de lăsarea întunericului și, când am adormit, flăcările dintr-un buștean gros încă îmi mângâiau obrajii și îmi uscau lacrimile.

Mi-a luat câteva secunde să înțeleg ce se petrecea. M-au trezit țipetele lui Eshe, chiote și urlete îngrozitoare și, pentru o clipă, am crezut că am fost atacați de vreun animal.

Un bărbat gol pușcă o țara pe Ama, ținând-o de sub-suori, altul o lega pe Eshe și, mai mulți, se luptau cu Trei și Abel.

O piatră aruncată dinspre tufișuri lovi tâmpla lui Trei. Îngerul căzu în genunchi, apucă să ducă mâna spre locul lovit, apoi pică pe burtă. O arătare cu pielea lucioasă apărură din beznă, ținând strâns în pumn un jungher primitiv din piatră șlefuită. Țintea ceafa victimei sale și, ar fi ucis cu siguranță, dacă Abel n-ar fi fost mai rapid și nu i-ar fi secționat jugulara. Lama cu două tăișuri, pradă din cortul lui Belzebut, era plină de sânge. La fel și brațele goale ale dracului. Venele i se umflaseră de un deget, iar ochii lui neomenești, roșii de turbare, m-au electrizat pe dată.

Atunci am sărit din culcușul meu și, scotocind cu mâini tremurătoare în desagă, am apucat strâns cuțitul. Nimeni n-ar fi putut să mi-l ia, decât odată cu antebrațul.

O altă piatră vâjâi spre noi. Abel s-a ferit, iar proiectilul a lovit trunchiul unui copac. Din spate am auzit un foșnet. M-am întors cu brațul ridicat, pregătit de luptă. Unul dintre atacatori mă fixa sălbatic, cu un rânjet victorios, lățit de la o ureche la alta. Când s-a repezit, am sărit într-o parte și l-am lovit în ceafă. Din păcate, doar l-am zgâriat, fiindcă s-a întors cu fața spre mine, nebun de durere. Cu coada ochiului, am observat că Ama și Eshe nu mai erau în poiană. Panica m-a cuprins și m-a împiedicat să analizez corect

intențiile bărbatului. Așa se face că m-am pomenit strânsă între brațele lui. Adrenalina mi-a venit în ajutor și, după ce i-am dat un cap în gură, m-a eliberat. Am căzut cu genunchii peste niște pietre colțuroase; durerea mi-a umplut ochii de lacrimi. Mai mult instinctual, am ridicat brațul și am lovit orbește. Un urlet animalic m-a încredințat că nimerisem unde trebuia. Cuțitul intrase ca în brânză în vin-trele atacatorului, secționându-i zona genitală. S-a aruncat asupra mea, însă, de data asta, eram pregătită. A icnit scurt, a mărit ochii a mirare și și-a dat duhul cu jungherul meu adânc împlântat între coaste. L-am aruncat de pe mine și m-am pregătit pentru următorul doritor de a-l întâlni pe Șef.

În jurul lui Abel, care abia mai putea respira, zăceau patru cadavre. Stătea cu fața spre mine, privindu-mă. M-am făcut lividă și am simțit că inima mi se oprește când, din spatele lui, un număr impresionant de inamici a năvălit, urlând amenințări. Nu știam ce limbă vorbesc, însă nu era nevoie să pricep o iotă; mai mult ca sigur nu ne invitau la masă.

Înainte de a fi imobilizat, îngerul negru a mai rănit câțiva și s-a pricopsit cu o rană serioasă în piept. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte de a fi lovită în moalele capului, a fost privirea deznădăjduită a lui Abel.

Capitolul XI

— Heeei, nu-mi călca pe canna indica! îmi strigă Elena, cu sprâncenele ei blonde unite deasupra ochilor.

— Ce vrei, spâno? i-am retezat-o, cu toate că m-am ferit de parcă aş fi aflat că am bombe sub tălpi. Despre ce naiba vorbeşti? Ce căni?

Elena râse, mai întâi, apoi dădu ochii peste cap.

— Ignoranto! Canna, nu cană!

Aruncă la picioarele mele o pungă de plastic transparent, cu o etichetă colorată pe care se afla poza unei plante exotice, cu frunze mari, verzi-albăstrui şi o floare ca o flacără în vârf. Am privit în jur: nici vorbă de planta din imagine, doar pământ proaspăt răscolit, bătătorit de verişoara mea cu o lopăţică portocalie.

— Am plantat bulbii, toanto. Sunt sub pământ. Vor răsări într-o lună.

— Dar ce te-a apucat? am întrebat, în timp ce mă aşezam pe prima treaptă a scării ce ducea către intrarea în casă.

Elena se apuca de grădinărit doar când o preocupa ceva. Şi din fericire, pe ea o preocupa în permanenţă câte ceva, aşa că aveam cea mai colorată grădină din cartier. Trecătorii se opreau uneori, cu ochii aruncaţi peste gardul forjat al proprietăţii, şi admirau minute în şir explozia cromatică.

— Să nu te prind că-mi calci pe ele! mă avertiză, agitănd lopăţica în aer.

Ştia ea ce spune! Aleea şerpuitoare dintre poartă şi intrarea în casă, gândită de unchiul Tibi într-un moment de beţie, probabil, dacă ar fi să judec după faptul că îmi lua de două ori mai mult să străbat curtea, făcând slalomuri bruşte, decât dacă aş fi tăiat-o de-a dreptul prin straturile de crizanteme, lalele, micşunele şi, în general, cam tot ce exista pe planetă şi se putea planta la noi, chiar dacă arăta idilic, pe mine mă călca pe nervi. Îi propusesem mătuşii s-o modificăm, însă ea nici n-a vrut să audă.

— E a unchiului! Aşa rămâne! decretase.

Aleea, ca de altfel, tot ce era al unchiului, rămăsese acolo unde se afla în momentul morţii fratelui mamei. În baia matrimonială, obiectele de igienă masculină nu se mişcaseră de loc. Când am întrebat-o pe mătuşa ce-o să facă în momentul când se va mărita din nou şi proaspătul soţ va da cu ochii de fantoma fostului, mi-a aruncat o privire pârjoloare.

Ce blasfemie ieşise pe gura mea păcătoasă! Să-i fi spus că nu există Dumnezeu şi că suntem fiecare de capul lui, nu putea să se arate mai oripilată.

— Cât ai luat la test? întrebă Elena

— Hă? m-am prefăcut că nu aud.

— Dacă nu te pui pe învăţat, o să iei bacul când o zbură porcul.

— N-au venit testele. Nu le-a corectat doamna.

Minţeam de îngheţau apele. Luasem un patru cât mine de mare, iar profa de mate mi-l trecuse în catalog cu o plăcere aproape orgasmică, mai ales că nu mă avea la suflet nici cât negru sub unghie.

Elena apucă toarta ruginită a unei stropitori şi udă bulbii de canna indica. Adâncitura de pământ se umplu cu

apă, apoi se revărsă în fire subțiri, ca niște raze în care lumina se reflecta cu putere. Am închis ochii.

Mă durea capul îngrozitor. L-am ridicat cu greutate și am observat că, până atunci, zăcusem cu obrazul stâng într-o băltoacă urât mirositoare. De pleoape mi se lipiseră paie fărâmițate. Nu reușeam să-mi dau seama unde mă aflu. Întunericul era sfâșiat de un foc ce pâlpâia la vreo zece metri depărtare. Siluete chircite se îngrămădeau în jurul lui. Din poziția culcat pe burtă, fiindcă nu aveam suficientă forță pentru a mă ridica, am rotit privirea împrejur; eram într-o grotă săpată în poala unui deal, închisă cu niște porți făurite din trunchiuri de copac cât brațul unui om de groase, legate între ele cu fășii de papură uscată. Dincolo de deschizătură, se vedeau colibe la fel de rudimentar construite, în jurul cărora viermuiau oameni despuiați. Numai bărbați.

Afară erau doar indivizi de sex masculin, la fel cum alături de mine, închise, se aflau doar femei.

Două perechi de picioare se opriră în fața mea, obstrucționându-mi vederea.

— Ce crezi că vor face cu asta? întrebă o voce subțire. O alta îi răspunse.

— E urâtă, neagră... Cred c-o vor folosi la comun.

— Poate după ce o spală nițel...

— Hm, din unele nu iese urățenia orice le-ai face, pufni cealaltă, iritată.

Întinse laba piciorului și mă împunse în coaste.

— E slabă moartă. La comun. Nu e bună de altceva.

Ingenunche lângă mine, îmi prinse maxilarul între degete și mă studie cu ochii îngustați. Umezi degetul mare în gură și încercă să îmi șteargă sângele uscat de pe obraz. Apoi, scârbită, m-a eliberat cu un gest brutal, s-a ridicat și

a plecat împreună cu cealaltă.

Lângă un perete, o grăsană își ridică fustele uzate, pline de găuri, se lăsă pe vine și urină. Jetul începu să se prelingă prin țărână și se revărsă în băltoaca în care lăncezisem. Scârbită, mi-am adunat forțele și m-am târât mai departe.

Poarta fu trasă de doi bărbați cu piei arămii. Dinapoi lor, alți patru își făcură apariția. Țștia aveau niște cărpe înfășurate sub pantece, spre deosebire ce ceilalți cărora bărbăția le flutura în voie printre picioarele musculoase. Despuiații așteptară în spate, respectuoși, până când ceilalți intrară, se opriră în centrul închisorii și începură să cerceteze chipurile femeilor.

Cea care mă analizase mai devreme se repezi în fața lor și, cu o poză umilă, începu să le vorbească într-o limbă de neînțeles. Părea să fie responsabilă peste adunătura asta de nefericite. Șeful celor patru, o namilă cu părul lung până la șale, o asculta, încruntat. Deodată începu să țipe. Femeia abia apucă să se ferească din calea palmei grele a bărbatului. Gestul defensiv îl enervă mai abitir pe individ. Făcu un semn unuia dintre despuiații ce priveau de afară și, după ce acesta se apropie, cu un chip alarmat, i-a urlat ceva.

Am înțeles mai târziu ce era cu rânjetul ce i se lățise unsurosului de la o ureche la alta.

Apucă brațul nefericitei și încercă să o tragă afară, când vocea șefului îl opri:

— Hal!

O prinse de mijloc, o trânti cu burta pe un butuc pe jumătate ars, îngenunche în spatele ei, îi ridică fustele și o pătrunse. Femeia începu să plângă, icnind de fiecare dată când bărbatul se opintea în ea.

Din colțul meu, am observat captivete strânse unele în altele, cât mai departe de bărbați. Privirile lor hăituite aler-

gau de la unul la celălalt, iar în ochii lor lucea întunericul. M-am chircit toată, cuprinsă de un sentiment de moarte.

Când spectacolul grotesc s-a terminat și bărbații au plecat, muierile au început să șușotească.

Oamenii de prin acele locuri erau născuți în Purgatoriu, iar prizonierele îi numeau *sălbatici*. Nu trăiseră altceva decât barbaria în care își duceau zilele, singura lor lege era bestialitatea. *Oameni fără Dumnezeu*, spusese cineva. Inima mi s-a strâns, pentru că aici nimeni nu avea Dumnezeu. Mai existau încă două închisori, una pentru femeile ce rămăseseră grele în urma violurilor și alta unde erau ținuți bărbații capturați.

Pruncii de sex feminin nu supraviețuiau, erau arși la proțap și mâncați, imediat ce se nășteau. Carnea de om era o delicată pentru acești fii ai Nimicului, însă cea de înger cu aripi albe, am fost informată, constituia o delicată din care se înfrupta doar conducătorul lor.

Un cuțit încins mi-a străpuns sufletul. Ama!

M-a ridicat anevoie și, șchiopătând, m-am apropiat de prizoniere, căutând chipul îngerului. Unele îmi aruncară priviri rele, altele, doar mirate. Cea siluită mai devreme stătea într-un colț întunecos și gemea sugrumat. Am dat să mă îndrept spre ea cu intenția de o o consola în vreun fel, când o mulatră, toată numai piele și os, m-a oprit.

— Las-o, e necinstită acum.

— Poftim?

— S-a împreunat cu un kambagal.

Am dedus că despuiatului i se spunea așa.

— De unde am privit eu n-a părut împreunare, ci viol, am replicat.

Mulatra zâmbi.

— De când ești aici?

— Nu știu. Ore, săptămâni, zile... Habar n-am.

— Te-ai împreunat până acum?

— Ce?! am sărit.

Femeia mă privi altfel decât o făcuse până atunci. Se apropie și îmi dădu claia năclăită de peste ochi.

— Cu ochii ăștia ai mari șanse să ajungi direct la bosliq. Doar că ești cam slăbănoagă.

— Bosliq?

— E căpetenia sălbaticilor. Și știe să vorbească puțin din limba comună. Ai avea noroc dacă te-ar lua. Ai mânca bine și n-ai mai sta aici cu purcelele astea. Hm, cum ai ajuns aici?

— Eram cu prietenii mei într-un luminiș, ne pregăteam să înnoptăm...

— Cam așa a fost și cu mine.

— Ce naiba e aici? m-am așezat lângă ea, vorbind, nu știu de ce, în șoaptă.

— E Iadul, fata mea. Iadul.

În zilele următoare am avut ocazia să constat că mulatra avusese dreptate. Ba chiar, mă gândeam că în Iad lucrurile ar fi putut să se petreacă după niște reguli, spre deosebire de acest loc în care nimic nu se potrivea cu nimic; orice tentativă de a găsi o umbră de logică în ceea ce vedeam, murea în fașă. Eram veșnic în alertă; femeile deveniseră niște cățele în lupta pentru supraviețuire. Se băteau între ele, se ocărau cum le venea la gură și, de câte ori mâncarea ne era aruncată, direct pe jos, se zgâriau și își scoteau ochii pentru a putea apuca o bucată în plus dintr-o chestie uscată și cenușie, ce aducea a pâine.

Oricând putea intra un sălbatic la noi, putea silui sau ucide după pofta inimii, pe oricare dintre noi și-ar fi dorit. Kambagalii, oamenii de jos, cei ce nu aveau voie să-și ascundă bărbăția, nu aveau dreptul să violeze după bunul plac, decât dacă vreo nefericită trebuia pedepsită pentru

cine știe ce nesupunere. Un astfel de contact se considera a fi o dezonoare și femeia respectivă se putea aștepta la cele mai rele tratamente.

Starea jalnică în care mă aflam, oasele ce îmi ieșeau prin piele, au reușit să mă poziționeze în tabăra celor evitate de sălbatici. N-aș fi crezut vreodată că aveam să mulțumesc pronieii cerești pentru degradarea stării mele fizice, însă am făcut-o curând, când am constatat că barbarii aveau un obicei straniu: o dată pe săptămână, plebei, acelor kambagali detestabili, li se permitea accesul la noi. Erau atât de violenți, că rareori se întâmpla ca nefericita ce le pica în labe să scape fără să fie învinetită și însângărată pe tot corpul. Eram mereu ocolită. Și dacă vreunul ar fi poftit la nuri mei scheletici, știam că unul dintre noi ar fi murit, cu siguranță, atât eram de hotărâtă să nu devin încă una dintre sclavele lor. Se răzbeau pentru perioada în care doar priviseră la acoliții conducătorului, sevlimii, servindu-se la discreție cu femeile cele mai arătoase. Acestora le era permis să-și ia preferata în cortul lor. Unele se întorceau după ce sevlimul se sătura de ele, însă altele nu aveau norocul ăsta, erau ucise imediat ce farmecele lor încetau să-i ațâțe pe nenorociți.

Multe dintre femei își pierduseră mințile. Nici nu era de mirare, pentru că spectacolul acela grotesc, de o atrocitate ce depășea orice văzusem în Chaos, era al naibii de greu de digerat, indiferent cât de tare aveai stomacul.

Bestia cu părul lung venea uneori în staulul nostru, pentru că așa ne simțeam, ca niște vite, și mai cerceta dacă vreuna rămăsese gravidă. Când asta se întâmpla, femeia era luată și mutată în alt loc, rezervat gestantelor.

După câteva zile am dat de Eshe, absolut din întâmplare. În afara închisorii noastre se pornise o bătaie între mai mulți kambagali. Câteva căpățâni au căzut în țărână,

alături de un antebraț și mai multe degete. Cu ochii ieșiți din orbite, priveam la ceea ce mintea refuza să analizeze. Era ca și când rațiunea ajunsese undeva, la limite, și de aici încolo, tot ce avea să mi se întâmple, nu avea să fie categorisit în niciun fel. Atunci am auzit un țipăt. Când mi-am îndreptat privirea spre locul de unde venea, am văzut-o pe Eshe, căzută într-o rână, plângând pentru că cineva tocmai îi zdrobise degetele uneia dintre mâinii. Lângă ea, o femeie trecută de prima tinerețe, tocmai ridicase deasupra capului un cataroi, pe care intenționa să-l lase să cadă din nou peste palma amicei mele. M-am repezit și i-am smuls piatra din mână. Nebuna a început să țipe, dar, din fericire, urletele de afară o acoperiră. M-am aplecat asupra ei și, cu forță, i-am tras un pumn ce i-a dislocat maxilarul. A leșinat de durere.

Africana avea o privire atât de goală că m-am înfiorat. Nu-și amintea de mine. Am apucat-o, totuși, de braț și am tras-o departe de femeia leșinată. Avea să facă târaboii la trezire, însă acum mă interesa doar Eshe. Nu mai rămăsese nimic din ea. Nu-și amintea nici măcar cum o cheamă. Șocul prin care trecuse îi ștersese totul din memorie. Mă privea cu un soi de afecțiune instinctivă, pentru că eram singura ce îi arătase un strop de omenie, dar atât.

Am ținut-o mult timp în brațe și am plâns. Ea nu s-a mișcat, însă o simțeam rigidă, în altă lume.

Auzeam uneori oamenii spunând: *Doamne ferește de mai rău!* Chiar când credeam că nimic nu putea fi mai rău decât să asistăm la decapitarea biete Keeva, s-a găsit ceva să-mi răstoarne convingerea. Acest loc, cu sălbăticiii ei ce nu se supuneau niciuneia dintre legile cunoscute de trăitorii în Chaos, ce se ucideau între ei pentru mai nimic, cu seninătatea cu care noi ne salutăm, ce siluiau, ardeau, furau, își mâncau progeniturile, era numai bun pentru a te face

să-ți pierzi mințile. Plângeam judecata răătăcită a lui Eshe, dar poate că era mai bine pentru ea. Dacă nu aș fi fost înnebunită de grija pentru ceilalți trei tovarăși ai noștri, n-aș fi avut nimic împotriva să-i împărtășesc soarta.

Abel trebuie să fi fost închis în aripa captivilor bărbați, dar Ama? Mi-am amintit cum sălbaticii au tăiat aripile albe ale lui Doi, în pădure, cum i-au ciopârțit trupul și i-au savurat sângele. Gândul că același lucru ar fi putut să i se întâmple și Amei, mă nimicea. Dar bietul Trei? Dacă pățise la fel?

Abia mă abțineam să nu mă arunc asupra sevlimului cu părul lung, să-i smulg cuțitul de la brâu și să-i retez be-regata. Ce aș fi obținut? Nimic, în afară de o moarte grabnică. Trebuia să gândesc. Să gândesc!

Reușisem să mă apropii de mulatra ce mă oprise s-o ating pe fosta șefă. Din nu știu care motiv, și ea era era ocilită de kambagali, atunci când li se permitea să dea iama în femei. Când am întrebat-o de ce, a răs.

— Ei cred că sunt un fel de spirit al răului. Cel ce m-a siluit a murit în secunda când a intrat în mine. Probabil că idiotului i-a crăpat inima, dar primitivii ăștia habar nu au de chestii din-astea. Acum se tem, dar știu că mă vor ucide, până la urmă; numai să prindă curaj.

Vorbea despre toate grozăviile astea cu un zâmbet resemnat.

Când i-am povestit despre temerile mele în legătură cu Ama, m-a luat de braț și m-a dus până în fața porții ferecate.

— Privește peste cocioabele ăstora. E un rug acolo. Îl vezi? Ță e locul unde ard îngerii. Un înger alb nu văd ei în fiecare zi. E un eveniment să pună labele pe unul, așa că fac din asta o sărbătoare. Până acum nu s-a aprins focul, deci Ama ta e în viață. Încă.

Văzusem și eu rugul acela de câte ori privisem în afara închisorii, dar nu știam care-i era rostul. Erau doar niște bețe îngrămădite unele peste altele.

O palmă a mulatrei s-a așezat peste a mea. O încheștasem în jurul crengilor până se albise.

— Sper să te omoare pe tine înaintea să vezi așa ceva. E îngrozitor. Ard bietul înger de viu. Urletele sunt..., se scutură, cuprinsă de un fior. Apoi, după ce se rumenește atât cât le place lor, sting focul și se înfruu...

Mulatra nu termină ce avea de spus. Căzu la picioarele mele, se prinse cu brațele de abdomen și vomită. Am ridicat-o și am dus-o la locul ei. Ne-am așezat una lângă alta, cu genunchii strânși în față și, pentru o vreme, n-am scos niciun sunet.

— Îngerul tău a fost..., am spus, fără să pot rosti cuvântul acela înspăimântător.

Capul i-a căzut în piept și am înțeles.

În acel moment, cu mare larmă, pletosul intră, însoțit de obișnuita lui gardă de trei sevlimi și, mai în spate, doi kambagali. Am înghețat când, atârându-i la șold, am observat cuțitul cu două tășuri al lui Abel. Mușchii mi s-au contractat și am putut să stau locului numai după un efort supraomenesc de a-mi controla emoțiile ce năvăliseră asupra mea.

În afară de cea dezonorată de kambagal, nimeni nu mai vorbea limba lor ciudată. Un sevlim a târât-o până în fața căpeteniei. Cu ochii negri din care țâșneau fulgere, acesta i-a spus ceva. Femeia s-a ridicat apoi, și-a rotit privirea spre marea de femei și a început să arate cu degetul.

Când s-a oprit în dreptul meu, mi-am dorit să se deschidă pământul, să mă înghită. Pe fața ei apăruse un rânjet plin de răutate.

— Ce este? am izbucnit fără să țin cont de liniștea ten-

sionată din jur. Ce vor?

Ochii căprui ai femeii luciră diabolic.

— Te rog, tu înțelegi ce spun... Ce vor? am implorat-o.

— Le vor pe cele neîncepute încă. Pricepi? scrâșni printre dinți.

Ura acestei femei mă lovi în obraz. Îmi întoarse spatele și arătă cu degetul spre Eshe.

Am fost luată împreună cu africana și încă două femei, și târate în afara țarcului. Înainte să ies, am apucat să văd privirea lipsită de orice nădejde a mulatrei.

Zeci de kambagali, toți goi și împuțiți, se adunară în jurul nostru și începură să scoată niște sunete de mi se ridica părul pe ceafă. Eram năucită; nu știam încotro să mă uit.

— Oriana? am auzit o voce.

Privirea a străpuns printre trupurile asudate și, în spatele unei porți asemănătoare celei a închisorii noastre, am văzut-o pe Alvira. M-am smuls din strânsoarea kambagalului și, împingându-i pe toți gură cască din calea mea, m-am repezit în direcția aceea. M-am prins cu palmele de gratii, holbându-mă înăuntru. Câteva zeci de femei gravide zăceau întinse pe jos. Unele păreau pe punctul de a naște, iar la altele abia se putea observa pântecul bombat.

Alvira s-a repezit și ea spre mine. Am început să vorbim precipitat, în același timp, fără să ne înțelegem.

— Alvira, ce cauți aici? am zbierat, să-i acopăr vocea isterizată.

— Sunt o scroafă. Nasc purcei ca să aibă javrele astea ce mănca.

Privirea mi-a coborât asupra abdomenului ei. O umflătură ca o mingiuță se ițea pe sub haine.

— Plecasei cu Ghenadie... Cum naiba...

— Chiar el m-a vândut.

— Ce?!

— Dacă aş avea suficiente zile! Aş vrea doar să-l înjunghii pe nenorocitul ăla, apoi să mor. Altceva nu mai aştept.

Încrâncenarea îi rămăsese intactă. O alta ar fi plâns în locul ei, însă ceea ce i se întâmplase adăugase cantități monstruoase de ură la cea pe care o simțea deja. Era arma ei. O întărea. Stătea sub ochii mei, cu burta aceea ce îmi înțepa retina și ceea ce simțeam venind dinspre ea, îmi încrețea carnea pe mine de groază. Ar fi fost în stare să ucidă toată suflarea sălbatică; doar să pună mâna pe o armă.

Vestea că eliberatorul Ghenadie o folosise ca monedă de schimb pentru cine știe ce favoruri din partea sălbaticilor mă tâmpise definitiv și la întrebările în cascadă ale Alvirei, răspundeam monosilabic, ca lovită de apoplexie.

Cățiva kambagali s-au năpustit asupra mea, m-au lovit pe unde au apucat și, ultimul lucru pe care mi l-am mai amintit după ce m-am trezit aruncată într-un râu rece ca gheața, a fost chipul Alvirei. Înmagazinase în el toată ura de pe toate țăramurile locuite de muritori, știute sau neștiute.

Am fost spălată de niște hândrălăi, pipăită peste tot, analizată, căutată la dinți, apoi închisă într-o colibă de paie, alături de Eshe și celelalte două femei. Nu vorbeam între noi, atât eram de speriate, preocupate să prindem orice zgomot venit de afară și să ne duminim măcar puțin asupra a ceea ce ne aștepta în continuare.

Mirosuri ciudate se strecurau înăuntru. Voci răstite și pași se amestecau într-un haos absolut. Creierul meu percepea totul cu iuțea fulgerului, însă ceea ce rezulta din iureșul infernal era o zăpăceală colosală, de parcă toate circuitele se topiseră, amestecându-se într-o mixtură inutilă.

Cotul stâng mi se frecă de paiele aspre din care era construită coliba. Un fir de lumină se strecura printre ele. M-am apropiat și am lărgit spațiul cu degetele. Dune usca-

te, imense, și din a căror ariditate se ridica, din loc în loc, câte un copac ciudat, cu ramuri ca niște brațe arse, contorsionate convulsiv, erau mărginite în depărtare de poalele unor munți de stâncă cenușie, stearpă.

Mă săturasem până peste cap de locul ăsta. *Voi ce intrați aici, lăsați orice speranță!* Dante mințise, nu scria asta deasupra intrării în Infern; nimic nu te avertiza, pentru începeam să fiu tot mai sigură că aici era Iadul.

Spre seară a intrat la noi un kambagal scund, cu o față atât de buhăită, că părea un balon umflat. Ne-a adus de mâncare. Carne proaspăt friptă. Eshe și una dintre femei s-au repezit și, când le-am văzut cu câtă poftă își înfingeau colții în hâlcile zemoase, am simțit că mi se face rău. Erau mari șanse ca aia să fie carne de om sau de înger.

M-am lăsat pe vine și mi-am îmbrățișat genunchii. Pentru o secundă mi-a trecut prin cap că nu se poate, nu are cum, să aterizez într-o situație mai rea decât asta, dar m-am oprit. Dacă învățasem ceva aici, atunci asta era faptul că mai răul era al naibii de posibil să existe și nu voiam să-l provoc să mi se arate. Kambagalul s-a răstit la mine, urlând naiba știe ce printre dinții lui înnegriți, și îmi făcu semn spre mâncare. Pe cealaltă care nu mâncase, o copilă, a smucit-o de umăr, a târât-o prin țărână și i-a apăsât capul până când biata a atins cu nasul suprafața unsuroasă a fripturii sălbaticilor. Abdomenul ei a zvâcnit, cuprins de convulsii. Într-o clipă, bărbatul enervat a sărit ca o felină călcată pe coadă și a dat să se apropie de mine. Nu știu cum s-a făcut, dar până să am răgazul să gândesc, am fost în picioare, cu pumnii strânși, pregătiți de atac. Nu mai aveam eu forța a zece oameni, dar furia ce răgea în mine ca o dihanie scoasă din minți putea, foarte bine, să-i țină locul. Buhăitul s-a oprit și m-a privit, clipind des. Probabil că nu mai văzuse vreodată pe una dintre creaturile acelea de care

se foloseau cum doreau, reacționând astfel.

Maxilarul mi s-a încleștat atât de tare, încât mă durea. Pumnii la fel; unghiile mi se înfipseseră în carne.

Kambagalul n-a îndrăznit să se apropie; s-a răzbunat, în schimb, pe oala cu mâncare. A răsturnat-o cu un șut bine țintit. Apoi a mormăit o amenințare către mine și a ieșit.

Geamătul fetei mi-a atras atenția. Un ciob din oala de pământ o lovise în barbă și dintr-o tăietură cât bobul de mazăre îi curgea sânge. I-am apucat poala robei lungi în care era îmbrăcată și i-am presat rana.

Zâmbi.

— Ăla a zis că abia așteaptă să ți se hotărască soarta și să pună laba pe tine.

— Serios? m-am mirat. Înțelegi ce zic?

— O să te siluiască în toate felurile posibile.

— Peste cadavrul meu, am bombănit, încercând să par curajoasă.

Adevărul era că muream de frică. Nu aveam cu ce să mă apăr, eram la cheremul acestor înapoiți, dar mai știam și că aș fi preferat oricând să mor, decât să fiu animal de prăsilă. Puteam înțelege multe, asta însă nu. Puteam trăi cu puzderie de răni pe trup și în suflet, cu asta eram sigură că n-aș fi putut.

Am ajutat-o să se ridice și am dus-o lângă peretele de paie. S-a rezemat, sleită de puteri. Cearcănele negre din jurul ochilor ei păreau pictate pe fața albă ca varul.

— Nu arăți prea bine. Poate că ar trebui să mănânci, am spus.

— Nu. Vreau să mor. Nu pot trăi aici.

Buzele i se crispară. Probabil că avea dureri mari.

— De când nu ai mai mâncat?

— De mult. Moartea prin înfometare e tare chinuitoare.

re. Aș fi preferat să-mi taie unul din ăștia gâtul.

— Te-ai atins vreodată de... carnea asta?

Înclină din cap.

— Se poate ca totul să ți se pară hidos până simți mirosul. O! Mirosul ăla înșelător! E mirosul fripturilor din serile de vară când tata învățea hălcile de carne pe grătar, iar eu stăteam de vorbă cu fratele meu, prefăcându-ne că nu așteptăm cu nerăbdare să ne înfruptăm. Și dacă nu te uiți la carne, poți s-o mănânci liniștită. Doar să nu încerci să mănânci vreun sân, vreo scoică sau vreun cârnat, astea chiar te duc cu gândul la provenința cărnii. Deși, Gantur chiar asta preferă.

Fata scuipe într-o parte, a silă.

— Cine e Gantur?

— E bosliqul lor, un fel de căpetenie. Vorba vine, căpetenie. Se întâmplă doar să fie cel mai sângeros de pe aici și ceilalți se cacă pe ei de frică în fața lui.

— Ești de mult aici? am întrebat prosteste.

Sigur că era. Știa multe despre ei și chiar pricepea, cât de cât, ce spuneau.

— De atât de mult timp, încât orice altceva aș fi trăit mai înainte îmi pare vis.

— Și... de ce ești..., am întrebat, șovăitor.

— Neîncepută? râse.

Am făcut o grimasă.

Se roti de trunchi, cu spatele la mine și își ridică roba până deasupra umerilor, dezgolindu-se cu totul. Două pete vineții, străbătute de vinișoare roșiatice, i se întindeau pe spinare, de sub omoplați până la talie. M-am cutremurat. Fata avusese aripi. Era un înger.

— Ei ți le-au tăiat?

Aprobă cu o înclinare a capului.

Fără să mă pot abține, am întins palmele și am atins

cicatricile. Erau mai reci decât restul corpului. M-am gândit la Ama și Abel. Tontii ăia țineau mult la aripile lor. Chiar dacă ar fi fost lăsați în viață, fără aripi s-ar fi simțit fără niciun rost; exact ca fata asta.

— O vreme nu s-au putut hotărî ce să facă. Nu mai prinseseră îngeri cu aripi negre. Dacă le-aș fi avut albe, m-ar fi mâncat. În final, au zis să mi le taie și să mă transforme în femeie. N-au îndrăznit să mă înceapă. Aripile mele tăiate încă le stăruiau în minte. Au un soi de teamă de îngerii negri. Cred că au încercat să și-o exorcizeze cu mine.

Eshe și cealaltă se ghiftuiseră bine și stăteau rezemate de perete, cu burțile în sus, absente.

— Recuperatorul tău?

— L-au ucis de mult.

— Și îngerul alb?

Nu răspunse, dar privirea îi căzu ca o sentință peste bucățile de carne friptă.

— Îngerii mei sunt cu mine, am spus, înfrigurată de expresia chipului ei, de parcă m-aș fi așteptat ca fata asta aproape moartă să mă ajute cu ceva.

Îmi prinse palma într-a ei și mi-o strânse cu forță. Îmi simți teama. Când mă privi, ochii ei triști mă doborâră.

— Aș vrea să te pot ajuta. Dar nu știu cum.

— Unde țin îngerii albi?

— Gantur îi păstrează ascunși bine. Nu are încredere în supuși. În primitivismul lui știe că face parte dintr-o rasă de animale, care îl vor sfâșia la cel mai mic semn de slăbiciune, așa că nu le dă ocazia s-o observe.

— Armele? Știi pe unde le țin? Un cuțit mi-ar fi de mare ajutor.

— Slabe șanse să le mai recuperezi. Deja și le-au împărțit între ei.

Mi-am amintit că văzusem cuțitul lui Abel la brâul selvlimului pletos.

— Când te-au prins aveai arme. Ce te face să crezi că dacă nu i-ai învins pe cei câțiva atacatori, o vei face cu tot poporul lor infect pe cap?

Avea dreptate. Nici mie nu mi-era destul de limpede ce voiam să întreprind, dar o idee încă neclară îmi bâzâia prin cap.

— Cum ajung la Gantur? am întrebat.

Fata zâmbi amar.

— Va ajunge el la tine, nu-ți face griji.

Câțiva pași se auziră în afara colibei. Ușa se deschise și intră pletosul. L-am putut observa mai bine. Nu avea trăsăturile grosolane ale kambagalilor, nu pe de-a-ntregul. Probabil că era o corcitură. Ochiul însă aveau ferocitatea sălbaticilor. Te paralizau când se opreau asupra ta. Părul îi era împletit în multe codițe în care prinsese bucăți de piele, sârmă și o mulțime de obiecte mici confiscate de la victimele lui. Fără să-și ascundă o grimasă, mută privirea de la o femeie la alta. Toate eram numai piele și os și, din câte auzisem, ăștia le preferau pe cele mai dolofane. După ce mă studie, se uită spre îngerul fără aripi, apoi reveni la mine. Asta m-a făcut să tremur din toate încheieturile. Se apropie, ridică o mână mare și o încheiește peste maxilarul meu.

Mi-am dat seama ce îl intriga atât. Culoarea neobișnuită a ochilor mei. M-am pomenit regretând-o, pentru prima oară în viața mea. Când am fost zvârlită cât colo, căzând pe spate, peste bucățile de carne din țărână, am crezut că am scăpat. Însă imediat au intrat doi despuiați, m-au apucat de brațe și m-au tras afară din colibă. Nu știam unde mă duc, cu toată liota de nespălați chirăind în jurul meu. Câțiva rânjiră spre mine, fluturându-și mădulele. Nu era nevoie să înțeleg ce spuneau ca să pricep unde băteau. Am

strâns din dinți și mi-am dorit fierbinte să am ocazia, cumva, să-i spintec pe toți, până la unul.

Pe un deal nu prea abrupt, adunătura de isprăviți s-a oprit în fața unei colibe mai mari decât restul. Am zâmbit în colțul gurii; sălbatici sau nu, oriunde erau oameni, ăi mai răsărit dintre toți, căpetenia, simțea nevoia să se distanțeze de inferiori, indiferent prin ce. Toți tăcură și își îndreptară privirile spre construcția de paie. Am făcut și eu la fel. Ușa s-a deschis dinspre interior, însă n-a apărut nimeni în cadrul ei. Mai mulți dintre cei din alaiul ce mă însoțise, intrară, aruncară câte o piatră într-un coș de nuiiele, apoi ieșiră după câteva secunde. După fețelor lor grave am dedus că era un soi de ritual.

Am fost împinsă cu atâta brutalitate, că nu știu cum de n-am căzut în nas, chiar la picioarele unei matahale ivite deodată în ușă. Individul purta o pereche de pantaloni de camuflaj cu puzderie de buzunare și buzunărele peste tot, cizme butucănoase ce, după cum îi flendureau în picioare la fiecare pas, îi erau mult mai mari decât i s-ar fi potrivit. Bustul gol cu pieptul acoperit de șiraguri de mărgele și tot soiul de zdrângănele, părul lung, împletit ca al sevlimului, întregeau imaginea șefului peste sălbatici. Se putea ca individul să fi fost fructul siluirii vreunei negrese, căci buzele extrem de pline, păreau agățate pe fața inexpressivă, ca și când carnea i-ar fi explodat pe sub piele, chiar în zona gurii.

Felul neobișnuit în care arăta mă făcea să mă holbez, o idee mai mult decât o permitea buna creștere. Mi-a zâmbit și m-a invitat înăuntru. Buzele i s-au întins pe sub obraji doar o clipă, apoi, dându-și parcă seama că nu se cuvenea să arăți niciun soi de blândețe în fața supușilor, figura i se recompuse într-o încrâncenare dătătoare de fiori. M-a apucat de braț, strângându-mă cu forță. Am avut senzația

că degetele lui mi-au topit toată carnea și au ajuns la os. Ochii mi s-au umplut de lacrimi de durere. Abia după ce a trântit ușa în nasul curioșilor ridicați pe vârfuri pentru a prinde o imagine cât de mică din sălașul alesului, s-a des-tins din nou.

Când ochii mi s-au obișnuit cu semi-obscuritatea, am observat că locul părea o magazie, mai degrabă, decât o locuință. Depozitate la nimereală pe lângă pereți, se gă-seau cele mai inimaginabile obiecte de găsit într-o junglă din Purgatoriu. Printre ele, chiar deasupra, zăceau desagi-le noastre și arcul Anei. Dar ea, Ana, nu era pe nicăieri. Îngerul cu aripile tăiate spunea că Gantur îi ținea ascunși bine, iar eu mă gândisem că e vorba de coliba lui. Dacă o mâncaseră?

— Coliba unui om spune multe despre personalitatea lui, spuse omul într-o limbă comună curată.

— Ai multă... personalitate, am bâiguit. Și vorbești limba...

— Și citesc, spuse, aplecându-se de șale și cotrobăind printre mormanele de obiecte.

Scoase o carte fără coperte și citi la nimereală, silabi-sind enervant de rar. Karl May, Winnetou, am apucat să ci-tesc pe o pagină. Îmi observă privirile ce alergau prin toate cotloanele, dar crezu că sunt năucită de bogăția din jur.

— Pare o poveste interesantă, din păcate nu sunt toate paginile, zise.

Îl priveam cu gura căscată.

— Mama a fost una dintre femeile preferate ale tatei. A lăsat-o să trăiască pe lângă el și să se ocupe de mine. M-a învățat tot ce știa. Îmi povestea despre locurile fantastice de unde venea; despre locuințe una peste alta la care ajungi cu o cutie numită lift, despre alte cutii ce merg singure... Mi-ar fi plăcut să ajung acolo.

— Unde e mama ta?

Tipul lăsa privirea asupra coșului cu pietre.

— A trebuit s-o dea celorlalti. Așteptau asta de mult.

— Cum adică?

— Prin pietrele astea, supușii își exprimă dreptul de a avea orice femeie începută de conducătorul lor.

Mi-am îngustat ochii. Nu înțelegeam nimic, dar nici n-am cerut alte lămuriri. Bărbatul părea nevorbit și aveam așa, o impresie, că va spune de unul singur tot ce voiam, sau nu, să aud.

— Pietrele astea sunt ale tale, adăugă.

— Cum să fie ale mele?

— Supușii ale căror pietre sunt aici, te vor avea. Așa e obiceiul.

— Ce obicei? am sărit, chinuindu-mă să ascund groaza ce mă asalta.

Ridică din umeri.

— Așa e aici. De când mă ști...

Un gând m-a făcut să vorbesc iute, peste el.

— Mama ta... Cu ea a fost la fel?

Și-a dus mâna la cingătoare și a încheștat palma peste cuțitul închis într-o teacă de piele crăpată.

— A fost dată supușilor? am plusat, simțindu-i ostilitatea trezită de amintirea mamei.

— A murit în mâinile lor, scrășni.

Însă datoria pe care își imagina că o are față de popor îi topi revolta. Se relaxă și, până să am timp să clilesc, l-am văzut în fața mea, la fel de gol cum era când l-a adus mă-sa pe lume, cu excepția brâului de piele. Părea să fie foarte atașat de acel obiect și nu m-am putut abține să mă gândesc la persoana căreia îi fusese confiscat. Când a întins mâna spre mine, tremuram din toate încheieturile. Dinții mi se loveau între ei, scoțând un zgomot sec.

— Și când ar trebui să mă dai?

— După ce te încep, răspunse plat.

Atunci, să am grijă să nu mă începi, idiotule!

— Știi, în Chaos, locul de unde a venit mama ta, asta se cheamă viol.

— Viol? repetă cuvântul străin.

— Da, și se pedepsește aspru. Cei ce fac asta sunt închiși ani buni. Într-o cutie de piatră rece. Nu mai văd alt om câte zile mai au de trăit. După ce mor sunt băgați în saci și aruncați în mare.

Voiam să bag spaima în el și i-am povestit despre car-cera lui Edmond Dantes din romanul lui Dumas, Conte de Monte Cristo. Dacă ar fi aflat că violatorii abia dacă sunt închiși pentru faptele lor și că, dacă asta se întâmplă, ajung să lenevească pe banii cetățenilor, cu orar de masă, asisten-ță medicală și tot tacâmul de care un cetățean onest, dar muritor de foame, nu are parte, mă tem că i-aș fi întărit convingerea că face bine.

— În Chaos nu se întâmplă asta? întrebă, atât de can-did, că am amuțit.

Speram să nu-mi simtă nesiguranța.

— Nu. Au fost câțiva, mai demult, am mințit fără să clipesc.

Ridică din sprâncene, uimit, nevenindu-i să creadă că în alte locuri, o astfel de ocupație firească și care menține constant, în mod natural, numărul populației masculine, ar fi atât de blamat.

Am continuat să-i susur în urechi, ca un șarpe edeni-an, că nu trebuia să se supună unor condiții impuse de nai-ba știe cine, dacă nu voia. Era liber să aleagă pentru popor, din moment ce era ales să-l cârmuiască. I-am adus aminte, din nou, de maică-sa, fiindcă simțisem că rezona cel mai mult la imaginea ei, moartă în mâinile supușilor. Voia mă-

rul? Nu trebuia decât să întindă brațul și fructul interzis putea fi al lui, doar al lui.

Privirea i se încinse în timp ce eu turuiam ca o moară stricăță și începu să mă măsoare într-un fel care mă alarma. Nu știu ce înțelesese el din ce spusese, dar era sigur că atitudinea mea îl excitase.

Pe naiba! Nu asta mi-a fost intenția.

Ochii îi luciră când îmi porunci:

— Gata cu vorba. Dezbracă-te!

Nu numai că n-am făcut asta, dar mi-am strâns și mai bine hainele pe corp.

— În Chaos, asta nu se întâmplă așa, pur și simplu. Mai înainte are loc preludiul.

Cuvântul *Chaos* îi răsună în tărtăcuță la fel de melodios și de plin de promisiuni necunoscute, la fel cum ni se întâmpla nouă, celor ce trăiam, sau trăiserăm acolo, de câte ori ne refeream la Rai.

— Ce-i ăla?

— Cei doi stau de vorbă, am spus, cu inima în gât.

Strâmbă din nas, gândind, de bună seamă, că în Chaos trăiau cei mai plicticoși oameni zămislți vreodată. Virilitatea i se topi, spre marea mea bucurie.

— Despre ce? întrebă, fără entuziasm.

— Despre orice. Vrei să știi cum se termină povestea lui Winnetou?

Se uită la mine ca un copil căruia i se promite o jucărie. Citisem povestea când eram foarte mică și, în afară de faptul că mi se aprinseseră călcăiele după indianul cu părul ca abanosul, mare lucru nu-mi mai aminteam, dar știam că pot să aberez la greu, nu era nimeni pe aici care să mă poată prinde cu minciuna.

El s-a întins pe podea, în țărână, și, cu un zâmbet mulțumit, s-a așternut la ascultat aventurile lui Winnetou;

cele inventate de mine. Eram Șeherezada, nevoită să născocescă povești pentru a scăpa de la moarte.

Cu oarecare poticneli, la început, apoi tot mai inventivă, am început să țin istorii. O vreme m-am ținut de contextul din romanul lui Karl May, însă, prinsă în propriile urzeli, i-am făcut indianul să se bată cu extraterestrii, cu niște funcționari de bancă ce voiau să-i vândă calul la licitație, l-am însurat cu o corporatistă ce, apoi, l-a părăsit pentru un magnat al petrolului și aveam atât de multe de adăugat că, în frenezia mea, mi-a părut rău când căpetenia despuiată a început să sforăie lângă mine.

Am tăcut și eu. Inima îmi bubuia în urechi și puteam simți zvâcniturile sângelui la fiecare pompă. În jur, mor-manele de obiecte păreau că se mișcă. Arcul Amei se afla la o întindere de braț. Nu știu ce voiam să fac cu el, însă dorința de a-l atinge era urgentă. M-am târât ca o rămă, o jumătate de metru, atentă când la Gantur, când la arc. L-am apucat cu greu și am început să trag spre mine. Din păcate, degetele mi-au alunecat și arma a căzut în țărână, cu un pocnet surd, împreună cu doi dintre desagii noștri.

Împietrită, sigură că din cauza tensiunii, o venă îmi va plesni în cap, ascultam ritmul respirației puturoase a bărbatului. Plescăi din limbă, se întoarse pe o parte, cu fața spre mine, dar nu se trezi. Întinse piciorul stâng peste feșele mele.

La naiba! Așa o să-mi fie mai greu să mă mișc.

Un zgomot ca un fășăit se auzi dinspre unul dintre desagi. Ochii mi s-au făcut cât cepele când, dintr-a lui Trei ieși un păianjen cât pumnul, cu blană pe spate. Nebunul nu scăpase de creaturile alea cu multe picioare, așa cum ne jurase pe toți sfinții.

— Trei, tâmpit superb! am bolborosit în barbă, cuprinsă de exaltare.

Entuziasmul meu ajunsese la paroxism când am văzut arătarea făcând câțiva pași spre brațul lui Gantur. Speram ca asta să fi fost cea care o înțepase pe Ama, lăsând-o paralizată.

— Nu... Nu... Nu..., am bombănit.

Artropodul își schimbase direcția de mers, găsin-du-mă pe mine, probabil, mult mai succulentă.

Cu degetele mâinii stângi am improșcat cu țărână spre animalul mic, dar înfiorător. Bun! Furtuna de praf l-a convins că alesese ruta nepotrivită, așa că a revenit la cea inițială. N-a durat mai mult de câteva secunde până la înțepătură. Gantur n-a simțit nimic.

După câteva minute în care mi-am imaginat veninul păianjenului alunecând cuminte prin venele bărbatului, am îndrăznit să mă mișc.

O făcusem! Și acum?

Capitolul XII

Stăteam în mijlocul acelui depozit de vechituri, cu Gantur la picioarele mele, gândind că nu am niciun plan. Totul se învârtea cu mine și, parcă, spațiul se lărgea. Gustul dulce al victoriei fu pe dată acoperit de cel sălciiu al confuziei.

Gândește! Gândește!

M-am apropiat de ușa închisă a colibei și am încercat să privesc afară, prin crăpătura largă dintre ea și cat. Nu era nimeni de strajă. Să fi fost ei atât de siguri că o femeie nu reprezenta o amenințare sau nici măcar nu le trecuseră prin capetele alea de brute astfel de idei organizatorice?

Cerul apusului, colorat într-un roșu puternic, orbitor, mi-a adus aminte de hartă. Poziția soarelui era singurul nostru punct de reper când venea vorba de orientare, în rest eram pierduți în spațiu. Abel încercase o dată să-și scormonească prin cap, unde știa el că are o informație despre felul cum cresc mușchii pe copaci, însă fără rezultat. Adevărul e că puțini dintre noi, mai ales cei crescuți la oraș, se gândesc că vor avea nevoie să știe despre astfel de chestiuni. Să se fi gândit Abel, pe vremea când o urmărea obsedant pe Ama chelnerița, că va ajunge să orbecaie prin păduri neprietenoase în Purgatoriu? Să fim serioși!

Am băgat mâna până la cot în desaga mea, unde știam că ascunseseam un ciocan făcut de Grim dintr-o piatră cât un pumn de mare. Nu mai era acolo. Cine știe la brâul că-

ruia dintre animalele astea atârna acum? Harta, în schimb, îmi foşni între degetele oarbe. Am dat să mi-o îndes în buzunare, instinctiv. Doar că nu existau buzunare pe otreapa oferită de sălbatici. Un sac larg, tocit până la transparenţă, îmi fusese tras peste trupul gol, imediat după îmbăierea în râu. La nimereală, şi fără să-mi pese de zgomotele pe care cineva ar fi putut să le audă, am început să scotocesc prin mormanele de obiecte.

Simţeam durere. Dar nu în trup, ci undeva într-un loc obscur, imposibil de localizat cu precizie, acolo unde trebuie să fi sălăşluit sufletul. Oameni din Chaos, femei şi bărbaţi, căzuseră în mâinile acestor barbari. Obiectele lor, multe dintre ele rămase enigme pentru primitivi, erau stivuite la grămadă. Privirile mi-au fost atrase de o cutiuţă argintie. Era o pudrieră. I-am apăsât micuţul mecanism de deschidere. Oglinjoara era înnegrită de la umezeală, iar pudra devenise tare ca piatra. Imaginea mea, reflectată printre petele cenuşii, m-a cutremurat. Pe faţa suptă, ochii ieşeau în evidenţă ca două faruri de lazulit.

Oare care o fi fost soarta posesoarei pudrierii? Scurt-circuitându-mă din cap până în picioare, un fior m-a scuturat. Nu aveam timp de aşa ceva. Femeia asta devenise, probabil, oale şi ulcele de ceva vreme. În schimb, ai mei trebuiau salvaţi.

Un telefon mobil, un Nokia vechi, cât o cărămidă de mare, îmi căzu la picioare. Din reflex, l-am îndesat în traisă, însă imediat l-am scos şi l-am aruncat înapoi.

O pereche de pantaloni în care, chiar aşa piele şi os cum eram, abia de am încăput, şi o cămaşă cadrilată, au înlocuit cărpa străvezie. Arcul Amei rămăsese fără tolba de săgeţi, dar mi l-am petrecut pe după cap, doar pentru că era al ei. Am luat nişte haine şi, tocmai când am vrut să ies, nişte dungi aramii îmi străpunseră irisurile. Inima a luat-o

razna. La o întindere de braț se aflau două pumnale, aparținând lui Gantur. M-am repezit ca uliul asupra prăzii și când mi-am încleștat palmele, strâns, peste mânerele reci, m-am simțit puternică.

Aveam puterea să ucid.

Indiferent de stadiul de evoluție în care se află o societate, la un moment dat, poți fi sigur că nu va pierde din vedere un aspect foarte important, acela că va trebui să-și ucidă semenul. Sălbaticii ăștia refăceau aici, la scară mică, istoria Chaosului și, iată, singurul lucru ce mergea ca pe roate, aici sau aiurea, era crima. Sporii urii se multiplicau și se transmiteau de la om la om, odată cu aerul inhalat.

După ce m-am codit o vreme, am îndrăznit să mă apropiu de căpetenia sălbaticilor și i-am desfăcut brâul în care ținea cuțitul acela mare, cu tot cu teacă.

Curios cum, înarmată, aveam mai multă încredere în mine. Până la urmă, în Chaos sau în Purgatoriu, om eram și eu. De dragul imaginii, aș vrea să vă pot spune că îmi doream să scap ușor, fără să fie nevoie să iau viața cuiva, dar ar fi o minciună. Strânsesem în mine atâta ură! Și ura asta nu putea fi domesticită decât cu sânge, cu privirile îngrozite ale nenorociților în timp ce li s-ar fi scurs din trupuri ultima picătură de viață. Aș fi vrut să vadă în chipul meu pe toate celelalte, siluite, maltratate, ucise...

Când am ieșit, eram deja împăcată cu gândul că nu voi ajunge prea departe. Era o nebunie să cred că voi reuși să scap și încă nu-mi pierdusem mințile definitiv; oricum, nu într-atât, încât să mă îmbăt cu apă rece. Un lucru știam sigur: că voi lua cu mine, în moarte, pe cât mai mulți dintre sălbatici.

Încordată, strângând pumnalele cu disperare, am așteptat să dau de primul aspirant la a fi scrijelit din creștet până în tălpi. Doar că n-a apărut nimeni. Întunericul în-

serării îi gonise pe toți prin coșmeliile lor. Din soare nu se mai zărea nimic, doar o dungă portocaliu-negricioasă, ce se ascundea în spatele orizontului.

Miștile mi s-au întors în cap și m-am ascuns în spatele colibei. Ce naiba fusese în dovleacul meu de mă aruncasem în luptă ca un Rambo schizofrenic, sugrumat în haine cu câteva numere mai mici?

Răspunsul la întrebarea asta avea să mai aștepte, căci un kambagal a apărut din spatele unei stâncii, scărpînându-și una dintre fese.

Doamne! Încă nu mă puteam obișnui cu imaginea mădulelor, atârându-le între picioare ca niște mici animale moarte. Mi-aș fi ferit privirea, dacă mi-aș fi permis luxul; dar netotul ăla venea chiar spre mine. Încă nu mă văzuse, însă era doar o chestiune de timp până avea să se întâmple asta. S-a oprit pe nepusă masă, s-a așezat pe vine și a început să scurme cu un deget în pământ. A reușit să dezgroape o rămă și, după ce a studiat-o în lumina chioară a inserării, a înghițit-o. Pielea mi s-a încrețit de silă.

Un chiot s-a auzit peste acoperișurile de stuf, atrăgând atenția bărbatului. A privit pentru câteva secunde în jur, apoi și-a luat picioarele la spinare, în direcția de unde se auzise strigătul. Mi-a părut rău că am fost văduvită de plăcerea de a-i lua viața.

Tipete de femei umplură, deodată, liniștea întunecată. Veneau dinspre locul unde fusesem și eu închisă.

Mintea mea producea numai idei fără cap și fără coadă; nimic care să aducă a plan, iar sperietura provocată de zbierete, alunga orice gând înainte de a se închega. Am hotărât să merg spre locul unde încă se afla Eshe cu celelalte două femei. Măcar începeam de undeva.

Când am dat buzna în colibă, le-am găsit moțând, cuibărite una într-alta. Îngerul fără aripi a sărit de lângă

ele, privindu-mă speriată. Ochii îi căzură pe pumnalele mele.

— L-ai omorât pe bosliq?

— Nu, e doar paralizat. Ah, n-am timp acum să explic, am bombănit, văzând că nu pricepea ce spun.

Eshe era la fel cum o lăsasem, apatică, moleșită și nepăsătoare cu tot ce i se întâmpla. Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap s-o las acolo. S-o târăsc după mine putea să mă încurce. Chiar am făcut un pas spre ieșire, dar inima mi-a dat un ghiont dureros. Am apucat-o de subsuori, am ridicat-o și am zgâlțâit-o bine.

— Eshe, trebuie să mergem.

Africana se uita la mine, buimacă.

— Unde vrei să pleci? interveni îngerul.

— Oriunde, numai să fugim de aici.

— Mă iei și pe mine?

Am măsurat-o din cap până în călcăie.

— Dacă ești capabilă să te ții pe picioare, n-ai decât. Nu te baza pe mine, trebuie să am grijă de ea, am spus, arătând spre Eshe.

— Ziceai de îngerii tăi. Te pot duce la ei, plusă ea, sperând că această nouă ofertă ma va determina să privesc întovărășirea cu ea cu ceva mai mult entuziasm decât arătasem.

Oho! Nu se înșelase. Ochii mi s-au mărit și roțițele din cap mi s-au pus pe treabă, de parcă tocmai primiseră un brânci pe cinste.

— Dacă mă ajuți să-i scap, te duc și în cărcă! am declarat, hotărâtă.

— Să nu mai pierdem vremea. Îmi dai și mie unul din alea? indică spre pumnale.

— Dacă știi să-l folosești, ia.

I l-am întins pe cel din mâna stângă. Când a strâns

mănerul rece, ochii i-au licărit.

În acel moment, țișetele de mai devreme, din staulul femeilor, deveniseră urlete.

— Ah, e una din zilele acelea, scrâșni îngerul.

— Ce zile?

— Sălbaticii pleacă la război cu alte triburi, iar cei lăsați să aibă grijă de sat, dau iama în femei.

— Nenorociții ăștia nu se mai distrează și în alt fel?

— Ba da. Își taie beregățile unii altora, dar asta e după siluiri, ca potențial de divertisment.

Carevasăzică, asta era motivul pentru care așezarea părea părăsită. Primitivii porniseră la luptă cu alt trib. Ce să facă și ei, săracii? Dacă nu era nimic interesant la TV?

— Du-mă la îngeri, am spus.

— Cum? se holbă îngerul. Nu le auzi pe femeile alea? Trebuie să le salvăm.

— Ce? fu rândul meu să-mi iasă ochii din orbite. Ce pot eu să fac? Noi suntem două, ăia or fi... naiba știe câți...

Nebuna n-a mai stat la discuții; a ieșit pe lângă mine ca o mică tornadă, nelăsându-mi alternativă, decât s-o urmez. Știa unde erau îngerii mei și fără ei n-aș fi plecat nici în ruptul capului. Trebuia s-o țin pe nemernică în viață, măcar până mă ducea la ei. Am scrâșnit din dinți și am alergat după ea.

Imaginea acelor femei înnebunite, cu fețele schimonosite de teroare, m-a blocat. Pentru câteva secunde, după ce îngerul s-a aruncat ca o inconștientă în iureșul sălbatic, n-am fost în stare să mă apropiu. Ce m-a scos din starea de prostrație a fost un kambagal care, văzându-mă înarmată, s-a repezit asupra mea. Era mai scund decât mine cu două capete. De fapt, cu trei capete, pentru că imediat ce s-a apropiat și m-am ferit din calea tăișului cuțitului, mi-am înfipt mâna în claia lui lipicioasă și i-am retezat

beregata. Ori pumnalul meu tăia brici, ori teama pentru propria viață îmi crescuse forța fizică, fiindcă am rămas cu teasta omului, atârând de păr, bălângănindu-mi-se în fața ochilor.

Am apucat să văd îngerul făcând același lucru. Rânjea ca scoasă din minți și chiuia după fiecare decapitare.

— Fugiți! le striga femeilor năuce. Fugiți unde vedeți cu ochii.

Unde naiba să fugi pe tărâmurile astea? Eu și tovarășii mei executasem cu mare grație sărituri din lac în puț, mai tot timpul, de când ajunsesem aici. Nu era adevărat că era meleagul nimănui. Era al terorii și al durerii fără de sfârșit, al decepției și al nefericirii. Pata verde din depărtare era înșelătoare. De acolo venisem. Știam că acolo se află un pericol mai mare decât reprezentau sălbaticii: Belzebut cu tovarășii lui.

Suferințele îndurate în Purgatoriu făcuseră ca amintirile despre viața din Chaos, singurele mele ancoră în firească, să se deterioreze ca o poză veche sub acțiunea umezelii constante. În clipele de deznădejde, mă îndoiam chiar că erau amintiri, intuiția mea despre acea existență se evaporase pe nesimțite. Poate că erau niște povești auzite de la naiba știe cine și, așa cum lucrează uneori mintea omească, le adăugasem tușe personale și le înzestrasem cu afinități ce, în realitate, nu erau decât iluzii. Chiar identitatea mi se pierduse undeva, pe drum. Să uiți cine ești și să te trezești deodată în aceeași carne, dar fără să simți că tu ai crescut în ea, te poate zgudui serios în chiar miezul conștiinței, te poate face să nu mai simți nicio responsabilitate morală față de propriile acte.

Era imposibil să rămâi normal. Când totul în jur duhnește a moarte și împruțiciune, și omul cel mai vrednic decade până acolo unde e nevoie pentru a-și păstra viața.

O viață ce mai are valoare doar pentru el. Aici ți-o puteai pierde pentru cele mai nenorocite dintre motive. Nu că în Chaos nu vedeam din astea; ba chiar dacă aş face raportul dintre populația din Purgatoriu și cea din Chaos, aş spune că rezultatul era de unu la unu.

— Ce stați ca proastele? Smulgeți carnea de pe ăștia! Ați uitat ce sunteți? răcnea îngerul la femeile ce priveau în jur, năuce, neștiind ce să facă, prostit de libertatea neașteptată.

Lipsa lor de reacție sporea furia fetei. Pentru fiecare muiere cu creierul spălat din turma aceea, ea se răcorea luând câte două-trei gâtlejuri.

Era o luptătoare redutabilă. Sălbaticii aveau motive serioase să se teamă de îngerii cu aripi negre.

Nu mai știu câte vieți am luat în seara aceea. Ar trebui să mă scuz cu faptul că în mine se trezise cel mai puternic dintre instinctele primare, acela al conservării, pentru sângele pe care l-am făcut să curgă. Ar trebui, dar n-o s-o fac. Am vrut să ucid scursurile acelea. Un Gică Contra ar putea să spună că erau primitivi, nu li se putea cere să gândească evoluat. I-aș fi tăiat gâtul și acestui Gică. Primitivi sau nu, erau oameni. Cum nu puteau fi convinși cu frumosul să nu mai comită acele atrocități, ridicate la rang de stil de viață, nu mai rămânea nimic de făcut, în afară de a-i decima.

Îngerul cu aripi negre, Marit, pe numele ei, m-a condus, așa cum se angajase, la ascunzătoarea unde era ținută Ama. M-am înfiorat când am văzut-o. Era legată fedeleș, învelită în ierburi ce ar fi trebuit să-i frăgezească și să-i aromatizeze carnea. Conștientă, însă cu mințile aproape pierdute de teamă, a început să urle la vederea mea. Cu brațele încleștate în jurul gâtului meu, a hohotit așa cum n-o mai văzusem vreodată. S-a oprit din plâns și mi-a dat drumul

abia când i-am spus că trebuie să-l salvăm și pe Abel.

Îngerul meu negru era închis laolaltă cu încă patru bărbați. Unul dintre ei era Trei, iar ceilalți, recuperatori. M-am bucurat, niște perechi de brațe în plus nu puteau decât să ne mărească șansele de evadare. Îi ucisesem pe toți cei ce nu fuseseră luați la războiul cu tribul inamic, dar nu era cine știe ce fală, întrucâtăștia erau cei mai nevolnici dintre sălbatici. Matahalele cele mai sângeroase se puteau întoarce în orice clipă. Nici nu voiam să mă gândesc la ce ni se putea întâmpla în cazul ăsta.

Le-am tăiat legăturile, însă nici unul nu era în stare să se țină bine pe picioare. Sălbaticiî nu-i hrăneau pe prizonierii bărbați, îi lăsau să moară lent, fără mâncare sau apă.

— Ce ți-a luat atâta timp să faci asta? mârâi Abel în urechea mea, pe când tăiam papura uscată ce îi ținea mâinile împreunate la spate.

— Era coadă la coafor! i-am replicat, smucindu-l.

Zâmbind, mi-a privit clăia de păr neîngrijit.

A venit apoi rândul femeilor însărcinate. Alvira ni s-a alăturat pe dată, însă unele dintre ele, fiind aproape de momentul nașterii, nu se putură urni. Mi-a părut rău pentru ele. Probabil că vor îndura răzbușnarea sălbaticilor, vor pătimi și în locul celor eliberate și pentru fiecare om de-al lor ucis, însă nu le puteam ajuta cu nimic. Mica noastră armată, încropită din bărbați scheletici și muieri în care mai pălpăia încă o fărâșă din cele ce fuseseră odată, nu le putea ține piept.

N-am să uit niciodată privirile acelor femei, pe când ne urmăreau depărtându-ne. Niciodată. Oricât aș fi vrut să nu întorc ochii spre ele la fiecare câțiva pași, nu mă puteam abține. Dacă le-aș fi văzut resemnate, mi-aș fi sedat conștiința, cumva, dar nu... Își priveau burțile gigantice cu ură. Le-ar fi tăiat, dacă ar fi putut. Le-ar fi îndepărtat ca pe niște

pungi cu puroi.

Capul îmi exploda pe când părăseam satul. Abel preluase harta și ne ghida în întuneric. Zona deșertică, populată ici și colo cu acei copaci ca niște brațe răschirate, era atât de dezolantă la privit, că mă mir cum de n-am crăpat cu toții din pricina disperării absolute ce ne cuprinsese.

Rămăsesem în urma grupului. Eram ca un câine cio-bănesc, păzind mioarele ce riscau să se rătăcească de tur-mă. Trei o ținea pe Eshe de mână, trăgând-o după el, tăcut, cu ochii în nisipul fierbinte, de parcă ar fi avut grijă să nu calce pe ceva. Africana fusese luată aproape cu forța. Nu voia să părăsească coliba. Ea nu mai știa cine suntem noi, dar noi știam cine era ea, așa că nu ne-a lăsat inima s-o abandonăm.

Marit stătea la dreapta lui Abel, arunca mereu ochii pe hartă ori de câte ori Abel o deschidea și îi dădea sugestii pe care el le accepta suspect de repede. Dar știam de ce o face. Îngerul acesta pe palmele căruia se uscaseră sângele sălbaticilor era, sau părea, cel puțin, cel mai stăpân pe sine. Sub arcade îi ardea focul nimicitor al dorinței de răzbunare, iar maxilarul îi era atât de încordat, că dădea să-i spargă pielea. În spatele ei, arătând la fel de încrâncenată, își târșăia picioarele Alvira. Puteam să jur că se gândea la Ghenadie.

Ama pășea înaintea mea, încă mirosind a ierburile cu care intenționau să o frăgezească sălbaticii. Chiar și fără săgeți, și-a luat arcul imediat și l-a petrecut pe după cap. A fost mulțumită când i-am oferit și brăul lui Gantur.

La mijlocul trupei se aflau cei trei bărbați și mai multe femei. De ce aleseseră să meargă cu noi și să nu alerge aiurea prin pustiu, nu știu. Poate că, de unde priveau ele, eu și tovarășii mei arătam ca niște oameni cu un plan. Nu făceam decât să urmărim harta și, așa cum ea ne mai băgase în bucluc, putea s-o mai facă o dată.

— Oare câți suntem? întrebă Ama, sucind capul ca să poată privi în spate, la mine.

Fără să spun ceva, am început să număr, peste umărul ei, dar am renunțat imediat. Ce rost avea? Doar ca să obțin o statistică a morților când se va întâmpla ca o nouă nenorocire să ne forțeze s-o privim fix în ochi? Mai bine nu!

— Tăceți! l-am auzit deodată pe Abel.

Ca și el, ne-am oprit ascultând, încordați.

— Tăceți, naibii! repetă, deși nimeni nu scosese un cuvânt.

Nu se auzea nimic. Poate că lipsa de hrană și teama concentrată din fiecare secundă petrecută cu sălbaticii îi provocau accese de delir. L-am văzut privind în toate părțile.

— Repede, înghesuiți-vă acolo! ne porunci, arătând spre un pâlț de copaci, crescuți foarte aproape unul de altul.

— Mișcați-vă, spuse și Marit. Se întorc sălbaticii.

N-are rost să spun că niciunul n-a trebuit să fie invitat încă o dată. Ne-am trântit la pământ, făcându-ne una cu nisipul moale.

— Niciun cuvânt! Nicio respirație! ne sfătui îngerul meu negru.

Sfat inutil. Fiecare dintre noi ducea o luptă epuizantă cu ceea ce se petrecea în trupul și cugetul propriu. Atâta ne cufundasem în tumultul interior, că nici dacă ni s-ar fi cerut să ieșim, n-am fi făcut-o așa ușor.

Frica îmi accelerase pulsul și chiar dacă simțeam nevoia să inspir mult aer, n-o făceam. Creierul cerea mai mult oxigen decât îmi permiteam să-i dau, așa că se răzbuna cu un vertij ce îmi făcea ravagii între urechi. Bătăile inimii răsunau în cap, asurzitor.

Pașii sălbaticilor începură să răscolească nisipul, atât

de aproape, că dacă neșansa l-ar fi făcut pe vreunul dintre noi să strănute, am fi fost auziți. După cum ne mersese de o vreme încoace, n-ar fi fost exclus ca ghinionul să se fi lipit de noi și așa de mult drag să fi prins de amarul nostru, încât nu se putea să nu se întâmple ceva care să ne arunce tocmai în pumnalele primitivilor.

Nu mi-a venit să cred când ultimele bolboroseli s-au pierdut în noapte, iar noi rămăsesem întregi. Atunci am văzut primele zâmbete după mult, mult timp.

Bucuria nu dură decât o clipă însă. Imediat ce ar fi ajuns în satul lor, sălbaticii ar fi putut porni în urmărirea fugarilor. Cruzimea lor nativă ar fi fost acum înmiită de furie, văzând că toată ordinea din haosul în care trăiau, fusese dată peste cap de niște venetici din altă lume.

Ne gândeam cu toții la asta. N-a fost nevoie ca îndemnul de a o lua la sănătoasa să mai fie verbalizat.

Dimineața cenușie ne-a găsit pe buza unei râpe la baza căreia exploda și se pierdea la orizont, un univers plin și verde. După deșertul ce ne uscaseră ochii de atâta vreme, acea culoare plină de viață ne mângâia privirile. Se putea coborî pe o potecă ce se rupea în atât de multe zig-zaguri abrupte, că numai când te uitai în jos te lua amețea. Într-o perfectă stare de sănătate, n-am fi avut de ce să ne facem probleme, dar nu era cazul niciunuia dintre noi. Rupți de foame, cu reflexele slăbite de nesomn, cu privirea ce ne juca feste, la cel mai mic pas greșit, puteam deveni istorie.

Cerul era la fel de negru ca disperarea noastră și, pentru ca năpasta să fie completă, o ploaie rece începu să cadă mărunț, udându-ne hainele și curgându-ne pe fețe. Poteca ce șerpuia sub noi lucea ca sticla. Aveam să alunecăm în noroi ca pe gheață. Ne uitam unii la alții printre lațele jilave, cântărind care moarte ne aranja mai bine: de mâna sălbaticilor sau zdrobiți de colțurile stâncoase ale abisului.

Descurajarea începea să-și facă treaba. Unii declarară că vor rămâne pe loc până când poteca se va usca din nou.

Nici nu apucă Marit să spună că nu-și vor permite acest lux, pentru că sălbaticii vor fi pornit înapoi, pe urmele noastre, că un vuiet cumplit făcu să ne treacă fiori de spaimă prin toate încheieturile.

Sălbaticii!

Două femei și unul dintre recuperatori s-au avântat pe potecă sub impulsul fricii, neluând în seamă suprafața alunecoasă. Mi-am mutat privirea când i-am văzut plonjând în gol, urlând.

— Nu putem coborî! gemu Ama, frângându-și mâinile.

— Ba da, putem, dar cu grijă, spuse Abel.

— Cum altfel? se miră ea, privind în spate.

Urmăritorii noștri nu se vedeau încă, din cauza duzelor de nisip, dar era o chestiune de minute până când siluetele lor oribile aveau să ni se arate.

— Haide, mai zise Abel.

Coborî ușor sub privirile noastre înghețate.

— Sprijiniți-vă cu palmele de peretele stâncii. Să nu vă țineți de mâini. Dacă veți cădea, îi veți trage și pe alții.

După el a urmat Marit. Ceilalți au prins curaj, văzând că tovarășii lor nu împărtășesc soarta primilor temerari. Am coborât ultima, cuprinsă de frisoane violente provocate de emoția primejdiei și a neprevăzutului. În momentul acela deja se zăreau creștetele primitivilor ițindu-se din nisipuri.

Drumul era moale și, din loc în loc, din pământ ieșeau rădăcini pe jumătate îngropate sau pietre ascuțite. Îl străbătusem pe jumătate până la atacul sălbaticilor. Imediat ce ne-au zărit, au început să arunce cu pietre.

— Feriți-vă capul. Lipiți-l de perete, strigă Abel.

Fruntea a început să-mi sângereze. Fusesem lovită și nici măcar nu simțisem din pricina adrenalinei. Am șters cu mânăca șiroiul de sânge ce îmi acoperise ochiul stâng. Era foarte greu să fiu atentă pe unde calc, să nu alunec pe pământul ud, să nu mă împiedic de vreun ciot și, în același timp, să mă feresc de proiectilele ce curgeau odată cu ploaia de deasupra.

O femeie, al cărei chip nu apucasem să-l văd bine și a cărui voce n-o auzisem deloc, a căzut. Ochii noștri ieșiți din orbite au urmărit-o fără voie, până când s-a pierdut într-un pâlț de arbuști. Chiotele sălbaticilor au acoperit bufnitura seacă a bietului trup, deja sfărtecat de crengi.

Abel nu se oprea. Mergea încet, în ritm egal și susținut. Nu îndrăzneam să mă desprind de peretele stâncii pentru a privi spre el, însă îi auzeam îndemnurile.

Ploaia, cea care ne-a lăsat fără câțiva dintre ai noștri, îi favoriza pe norocoși să rămână în viață. Fără ea, sălbaticii ar fi coborât și ne-ar fi ucis până la unul. Nu îndrăzneau să înfrunte poteca prăpăstioasă pe astfel de vreme. Probabil că disperarea noastră întrecea cu mult dorința lor de răzbunare.

După o vreme, vocile de deasupra nu s-au mai auzit, iar pietrele ricoșau în stâncă cu mult înainte să ajungă la noi, așa că nu ne mai loveau. Pământul potecii nu mai era la fel de îmbibat de apă și am putut coborî într-un ritm mai rapid.

Jos, nevenindu-i să creadă că a trecut și de asta, Ama s-a aruncat peste bălăriile ce ne ajungeau până la genunchi și a început să se roage. Eshe s-a așezat lângă ea, imitându-i gesturile ca un copil neștiutor. Abel a desfăcut harta și s-a retras sub bolta unei scobituri în stâncă. Marit, l-a urmat imediat, iar Alvira privea încurcată în jur, neștiind ce să facă.

— Doar nu rămânem aici? se miră.

M-am rezemat cu spatele de trunchiul unui copac uscat. Ploaia se oprise, însă cerul rămânea la fel de încărcat, aruncând tonuri de gri pe orice culoare ivită în cale.

— Lasă-i să se odihnească nițel, am spus.

Roti trunchiul și privi spre Ama. Gestul ei de rugăciune în neant, i se părea inutil și, mai cu seamă, prostesc. Se relaxă, lăsă mâinile să-i cadă moi pe lângă trup, apoi mi se alătură. Strânse picioarele la genunchi, însă imediat le depărtă unul de celălalt, fiindcă abdomenul umflat o incomoda.

— Ce vei face cu..., am șoptit, arătând spre burtă.

— O să-l ucid imediat ce se naște, răspunse repede și cu voce atât de fermă, că ceilalți ridicară capetele și priviră spre noi.

Celelalte femei însărcinate își priviră burțile, aproape cu mirare, de parcă abia aflaseră de ele.

Tăcerea tensionată fu întreruptă de căderea unui trup din înalturi. Am stat ca prostiți privind la bărbatul gol, terciuit de pământ. Degetele picioarelor sălbaticului erau rășchirate din cauza noroiului care se strânsese între ele.

— S-o luăm din loc, spuse Abel, sărind de la locul lui. Țștia nu se lasă așa de ușor. Cum am coborât noi, pot coborî și ei. S-o tăiem, deci.

Probabil că fără acel cadavru în fața ochilor, n-am fi fost atât de ușor de convinși să ne ridicăm. Oboseala ne toropise; căzusem cu toții într-o stare de amorteală.

Cuțitul victimei a ajuns în mâinile unuia dintre recuperatori, un tânăr ce părea să fie fratele geamăn al lui Leonardo di Caprio.

Am apucat să ne depărtăm câteva sute de metri, când s-a petrecut ceva neașteptat. Alvira s-a repezit dintr-odată la Leonardo, i-a smuls cuțitul de la brâu și, în fugă, s-a

întors către primitiv. A îngenuncheat lângă el și a prăvălit tăișul în pieptul mort. A făcut-o de atât de multe ori că, atunci când s-a potolit, capul mai era unit de trunchi doar de o masă păstoasă, roșie.

— Dacă o să avem nevoie de carne tocată, știm la cine să apelăm, mormăi Abel la urechea lui Marit.

Alvira s-a întors la noi cu privirea aprinsă, a returnat cuțitul recuperatorului și ne-am văzut de drum ca și când nimic ieșit din comun nu s-ar fi întâmplat. Din depărtare, am putut vedea scările abrupte pe care coborâsem, de la bază până în vârf. Nenorociții ăia renunțaseră să ne mai urmărească.

Odată cu lăsarea întunericului, am fost nevoiți să facem popas. Noaptea era mai neagră aici, jos. Și mai rece, fiindcă după ce ne-am aciuat în niște boscheți, cât mai departe de drumul deschis și sângele și-a mai potolit năvala, am început, pe rând, să dărdăim. Ne-am înghesuit unii în alții, la nimereală.

Când ne-am trezit, eram înțepeniți, cu articulațiile imobile și cu fălcile încheștate. Printre ramurile boschetului vedeam drumul înșorit.

— E frig al dracu', reuși să spună una dintre femeile însărcinate, printre clănțănituri de dinți.

Ne-am ridicat cu toții, mai puțin Leonardo.

— Băiete, gata cu somnul de frumusețe, îl înghionti Marit.

Lipsit de sprijinul celorlalte trupuri, recuperatorul căzu pe o parte, fără să se relaxeze din poziția chircită în care adormise.

— Săracul! exclamă o femeie. A murit.

Încă o moarte, după ce mai văzusem atâtea, ar fi trebuit să nu ne mai impresioneze, însă am privit, fascinați, la chipul imobil ca al unei statui, încadrat de șuvițe blonde, al

tânărului, de parcă am fi fost vrăjiți.

— Ar trebui să spunem ceva, o rugăciune, propuse Ama.

— Spune, dacă știi, aprobă Abel.

— Tatăl nostru merge?

— Nu cred că e pentru morți, răspunse Marit. Dă-ne nouă pâinea noastră... bla... bla... Ce pâine să-i mai dea lui?

— Spune orice... Cățeluș cu părul creț... Pentru cine crezi că mai contează? se enervă Abel, tremurând de frig.

Se roti pe călcăie și ieși din ascunziș. Ceilalți îl urma-
ră, după ce aruncară câte o privire plină de regrete către
decedat. Eu am rămas cu Ama care, din nu știu ce motiv, se
întunecase la față.

— Să spunem rugăciunea și să plecăm de aici, am zis,
cuprinzând-o de după umeri. Mai mult nu avem ce face
pentru el.

Paradoxal, duritatea lui Abel, după ce ne lovea în
moalele capului în momentele mai sensibile, era cea care
ne dădea forță și încredere că, poate, o vom scoate la liman.
Ne mâna ca pe o cireadă, fără să se lase impresionat de
vreo durere, fizică sau sufletească. Marit, spre nemulțumi-
rea Anei, îl secunda îndeaproape, sedusă de aerul hotărât
al blondinului.

Fiecare parte a zilei părea din alt anotimp aici. Dacă
de dimineață ne crăpaseră dinții de la clănțănitul viguros,
odată cu venirea amiezii, aerul devenise irespirabil, iar
temperatura crescuse periculos de mult, mai ales că tra-
versam o zonă aridă. Drumul, negru și lipicios ca zgura, se
ondula în fața ochilor noștri în valuri de cuptor, tăindu-ne
orice urmă de optimism.

— Ești sigur că e direcția cea bună? l-am întrebat pe
Abel.

— Vrei pavaj de marmură, fântâni arteziene și crizan-

teme pe margine ca să fii convinsă că e direcția bună? răspunse acid, fără să mă privească.

— N-aș zice nu, dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— E direcția bună, zise și Marit, din stânga. Am văzut niște mușchi în codrul în care am înnoptat. Dacă harta voastră e corectă, atunci și traseul e corect. Apropo, de unde o aveți?

— De la unul, Grim.

— Și el v-a asigurat că e bună?

— Nu prea ne-a asigurat el de nimic. I-ar fi fost cam greu s-o facă din postura de răposat, replică Abel.

Marit îl fixă cu sprâncenele ridicate.

— Carevasăzică..., bombăni ca pentru sine.

— Carevasăzică, ce? Știi ce gândești, crezi că mie nu mi-a trecut prin cap? Dar asta e un pai, spuse, fluturând harta, și eu am de gând să mă agăț de el.

Apoi s-a făcut liniște. Nu se mai auzeau decât pașii noștri, lipăind de pământul cleios și bâzâitul subțire al unor insecte, dându-și sufletul prin tufșuri.

La orizont, șerpuiind peste griul secetos, se ivi un fir de verde.

— Uite! am exclamat. Pare o pădure, ceva...

— Sau o fi delir, spuse cineva. Nu văd nimic.

Pe măsură ce ne apropiam, pata crudă devenea tot mai mare. A fost suficient pentru ca fiecare dintre noi să găsească resurse și să continue drumul, chiar dacă numai cu câteva secunde în urmă, jurase că o să-și lase oasele pe cărbunii încinși de sub tălpi. Aerul pierdea din fierbințeală; fuioare înviorătoare ne răcoreau pielea.

Am intrat în pădure, privind exaltați în jur, de parcă nu mai văzusem astfel de minunăție. Trei atingeau trunchiurile groase ale copacilor cu un soi de evlavie. Privea în sus la coroanele foșnitoare, iar ochii lui se îndulceau ca aceia

ai unui îndrăgostit la vederea iubitei. Frunze gălbui se desprindeau de pe ramuri și alunecau lin peste creștetele noastre. Razele soarelui se filtrau printre ramuri și mângâiau tot ce întâlneau în cale ca niște brațe vapoase, învăluind verdele într-o mătăse străvezie.

Dintre noi toți, singurii ce nu se lăsaseră fermecați de ceea ce nouă ni se părea magie curată, erau Abel și Marit. Cu palmele încheștate pe pumnale, priveau în jur de parcă s-ar fi așteptat ca din tufișuri să apară hoarde de dușmani. Și dacă ar fi să judecăm după ce ni se tot întâmpla de la o vreme încoace, nicio presupunere nu putea fi prea exagerată. Doar că eu îmi impusesem să mă bucur de aceste secunde de pace și să ignor orice altceva. Însă clepsidra din mintea mea pierdea nisipul mult prea iute.

— Dacă am găsi și ceva de mâncare, șopti o femeie.

— Veniți aici! ne strigă ultimul recuperator din grupul celor salvați odată cu Abel.

Nu-l întrebasesem cum îl cheamă și nici el nu ne spusese. O luase înainte, fără ca nimeni să observe. Se afla într-un luminiș atât de orbitor, că nu reușeam să-i vedem silueta. Era înghițit de o mare de alb și a trebuit să ne apropiem, ferindu-ne să privim de-a dreptul spre el.

Am înghițit în sec și n-am putut să mai înaintez cu un pas măcar. Picioarele mi s-au tăiat; m-am lăsat pe vine. Peste tot zăceau cadavre pe deasupra cărora bâzâiau muște mari, verzui. Copii, bărbați și femei fuseseră uciși, iar din colibele făcute scrum ieșea fum încă. Bârnelor ce susținuseră căsuțele de paie erau căzute unele peste altele, arzând la capete ca niște torțe.

Prin fumul gros am zărit silueta cuiva. Ședea cu spatele, cu capul aplecat asupra unui copil pe care îl ținea cu capul în poala sa. Putea fi în viață. Am alergat într-un suflăt, însă când i-am pus mâna pe umăr a căzut inertă peste

micuțul mort.

— Asta-i opera amicilor noștri, am scrâșnit.

— De ce or fi făcut asta? întrebă Ama cu lacrimile înghesuite în gât.

Nimeni n-a știut ce să-i răspundă.

Abel a pășit printre trupurile fumegânde și, când i se părea că vreunul ar putea fi în viață, îl cerceta cu luare aminte.

Din păcate erau morți cu toții. Fusese o așezare cu puțini membri; atacul neașteptat al sălbaticilor a fost copleșitor. Părea un sat cu oameni pașnici, fiindcă n-am dat de nicio ustensilă care să aducă a armă. Așa se explica faptul că fuseseră căsăpiți până la ultimul.

M-am ridicat și, cu dinții încheștați, am spus:

— Căutați pe aici și luați tot ce găsiți de mâncare.

Ama îmi aruncă o privire, apoi începu să scotocească printre resturile ce nu fumegau. Abia se abținea să nu plângă. Chiar dacă ceea ce scăpase din foc și se putea mânca nu mai folosea niciunuia dintre locuitorii satului, ea tot se simțea ca o prădătoare.

Ei nu mai au nevoie de mâncare, oricum! îmi venea să mă scuz față de ochii ei dogoritori.

Am umplut o desagă cu niște chestii ciudate, dar care păreau comestibile.

Când a venit vremea să ne aciuăm pe undeva, la lăsa-rea întunericului, l-am surprins pe Abel privindu-mă, concentrat. N-a fost nevoie să-l întreb nimic. Știam ce-i trece prin cap. În ochii lui se îngrămădiseră toate simțurile, tulburate și secătuite.

Nu mai putea îndura. Era prea mult. Cu toții simțeam asta, ba chiar puteam să jurăm că la cel mai mic șoc ne vom da obștescul și, de acum, mult doritul sfârșit. Însă, mirarea

naibii, asta nu se întâmpla. Ne ciocneam violent cu ororile lăsate în urmă de copiii Domnului și, în afară de cutremurătorul sentiment de repulsie ce ne sfărteca inimile și pe care înainte ni-l imaginam fatal, rămâneam aceiași.

M-am pomenit aruncând ocheade la fiecare. Ama părea că se uită în direcția mea, însă privirea ei fixă, fără o expresie anume, era ațintită spre ceva văzut doar de ea. Trei o ținea pe Eshe de mână și încerca s-o împiedice să-și îndese degetele în nări; africana făcuse asta toată ziua, se scobise cu disperare în nas, apoi înghițea tot ce găsea pe acolo. Marit se rezemase de umărul lui Abel și închisese ochii, Alvira stătea spate în spate cu singurul recuperator de sex masculin rămas în viață, iar cele patru femei gravide formaseră un grup separat, de parcă, întinate fiind de violul sălbaticilor, le-ar fi fost rușine să se amestece cu noi.

Ne era foame și intestinele ne ghiorțăiau fără încetare. Atâta ne obișnuisem cu acest fundal sonor, că ne-am fi mirat dacă nu l-am mai fi auzit. Ne-am împărțit cu zgârcenie merindele găsite în sat. Erau puține și nu se știa cât timp vom mai umbla așa, ca niște nomazi dezorientați.

Am petrecut în desișul acela o noapte posomorâtă, întorcându-ne de pe o parte pe alta și dimineața ne-a găsit mai demoralizați ca oricând. Abel și Marit s-au dezmorțit primii, și-au verificat armele, și-au potrivit desagii pe umeri și au luat-o înainte, tăcuți și înnegurați. Ceilalți, în afară de mine și Ama, s-au grăbit să-i ajungă.

— Doisprezece, spuse Ama, după multă vreme în care merseserăm umăr lângă umăr, privind la grupul din fața noastră.

— Ce?

— Suntem doisprezece.

— Nu te-ai putut abține? am zămbit.

Păstră un moment de tăcere.

— Oriana, oare...

Am așteptat să continue.

— ... vom ajunge undeva?

— Undeva vom ajunge.

— Vreau să spun, undeva unde să ne liniștim...

Mi-a venit să-i spun că *liniștea* era un cuvânt ce trebuia să ne iasă cu totul din vocabular, dar, mai ales, din minte.

— Da. Cred, am mințit.

Până seara nu ne-am oprit din marșul nostru încrâncenat, chiar dacă două dintre femeile gravide, slăbite de condiția lor și de înfometare, începură să se simtă rău. N-au crâcnit, biete, dar rămâneau mereu în urmă, respirând anevoie și odihnindu-și brațele pe genunchi. Abel întorcea, când și când, capul spre coada grupului însă, după ce se încrunta, nemulțumit s-o vadă pe Ama agitându-se pe lângă suferinde, încleșta palmele pe mânerul pumnalului de la brâu și marea pasul.

Ne-am păstrat drumul prin pădure, evitând potecile bătătorite. Nu știam nimic despre locul acesta și ni se luase de la atâtea descoperiri. Mintea mi-a fugit la tribul de sălbatici, apoi, ca un al doilea strat transparent al aceleiași imagini, la trupurile fără viață lăsate în urmă. Involuntar, am strâns mânerul cuțitului, la fel cum făcuse Abel mai devreme.

Speram la liniștea despre care vorbea Ama, dar, în același timp, latura mea diabolică își dorea răzbunare. Știam că, oricare dintre căi aș fi ales, cealaltă m-ar fi chinuit ca o promisiune neîndeplinită, până la finalul zilelor mele. Îmi era rușine, uneori, de această trăsătură a caracterului meu nestăpânit, mai ales când mă comparam cu îngerul meu bun. Mintea mea găsea scuze și aici: ea era ceva ce eu n-aș fi putut fi niciodată. Reprezentam un mix instabil între cei doi salvatoremi, deși patimile ce ardeau mocnit în

mine, mă apropiiau periculos de mult de tabăra lui Abel.

Am dat peste o apă curgătoare și asta ne-a permis o pauză de la amărăciunea noastră. Ne-am spălat fețele, apoi ne-am retras în pădure. Era imprudent să rămânem pe mal. Am fi fost expuși oricărui pericol venit pe albia râului sau de pe malul celălalt.

Un foc ne-ar fi prins tare bine însă, în numele aceleiași prudențe, ne-am lipsit și de el. După încă o noapte petrecută în frig, o altă dimineață, de data asta atât de însorită, că razele subțiri strecurate printre ramurile copacilor reușiră să ne insuflă un strop de optimism contrafăcut, una dintre gravide acuză dureri atroce în zona abdomenului.

Abel, deja cu capsă pusă, hotărî că n-o să ne oprim pentru nimeni. Se apropie de Marit și-i mormăi ceva din care n-am înțeles decât „*pagube colaterale*”.

— N-o s-o lăsăm în urmă, am spus, enervată de faptul că dracul nu mai găsea de cuviință să se sfătuiască și cu noi.

— O s-o facem! se roti el spre mine, privindu-mă amenințător.

Am ridicat din sprâncene și l-am fixat cu maxilarul încheștat.

Ama privise când la mine, când la el. Se ridică de pe buturuga pe care șezuse întreaga dimineață, se apropie de femeie și se lăsă pe vine, în fața ei, șoptindu-i cuvinte încurajatoare. Gravida, cu chipul schimonosit de durere, îi zâmbi recunoscător. Apoi, aruncă ochii plini de reproș către Abel. Asta îl enervă pe drac atât de tare, că se repezi asupra ei, o îmbrânci pe Ama cât colo și, apucându-i gulerul rochiei ponosite în pumn, o apropie de el și-i scrâșni printre dinți.

— Cucoană, n-o să-ți meargă cu mine. Ama are bunătațe și-n vârful firului de păr, eu nu, iar asta mă pune într-un avantaj considerabil. Nu-mi pasă cine nu e de acord

cu deciziile mele. Se va face cum zic.

Lucrurile merseseră prea departe. Trebuia să pun lucrurile la punct. Era adevărat că aici nicio ierarhie nu mai conta, însă Abel o cam luase razna. Până să aibă timp să clipească încă o dată după ce scuipase cuvintele acelea în obrazul gravidei, vârful pumnalului meu îi înțepa deja jugulara. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Marit făcând un pas spre mine, cu intenția de a-și apăra tovarășul.

Am văzut-o luptând; clar, nu-mi doream să mă confrunt cu ea, dar nici nu aveam de gând să las lucrurile așa.

Nu că m-ar fi mirat prea tare că îngerul meu negru, văzându-se cadorisit cu atâtea privilegii conferite de statutul de căpetenie, devenise, ușor-ușor, un mic dictator, în ADN-ul lui exista această genă în stare latentă, doar că nu mă așteptam ca asta să se întâmple atât de repede. Chiar dacă observasem urmele acestei devieri, afecțiunea pe care i-o purtam ieșea mereu în față și-i găsea tot felul de scuze, chiar dacă nemotivate, foarte iute acceptate de inima mea slabă. Probabil că făceam asta pentru a justifica propriile abateri. Nu mai eram cei din Chaos. Locul ăsta ne schimbase pe toți și, se părea, scotea din noi tot ce ne-am fi dorit cu disperare să uităm că posedăm, acea parte mizerabilă a firii oricărui om.

Ama făcu și ea un pas înainte, anunțându-și intenția de a interveni în cazul unei încăierări. Trei făcu la fel, iar recuperatorul necunoscut, după ce șovăi o vreme între gândul de a mima eroismul și acela că mult mai bine i-ar fi stat cu gâtlejul nefranjurat, se ridică și el, dar nu-și arată pe față apartenența la o tabără sau alta.

Alvira rămase pe loc, plictisită, abia reținându-și un câscat. Pe ea o înțelegeam. Nu dorea să cheltuiască nicio fărâmbă din energia necesară pentru a-i face felul lui Ghenadie. Nu aveam decât să ne căsăpim între noi până la ulti-

mul, n-ar fi luat partea nimănui. Juca într-o singură echipă: a ei. În toată nebunia aia, gândul răutăcios că făcea o treabă jalnică, oricum, avu timp să-mi străbătă tărtăcuța și să-mi imprime un zâmbet sarcastic pe buze.

Abel, căruia creierașul îi funcționa cu rapiditate, își dădu seama că mai bine o dădea în diplomatie, decât să-și mențină poziția nemeritată cu asemenea cost. Vigurosul lui instinct de conservare găsea că era cam exagerat să te ții de scaunul dictatorial atunci când supușii tăi sunt câțiva jigăriți cu burțile lipite de coaste, niște gravide plângăcioase, o psihopată dornică de spintecat vintre și un înger al Raiului ce mai degrabă și-ar fi dat viața decât să facă vreo faptă în neconcordanță cu firea-i serafică.

— Să ne calmăm, spuse. Suntem nervoși, înfometati și ne sare țandăra din nimic.

Răsuflarea de ușurare a Anei fu atât de zgomotoasă, că ne atrase atenția tuturor. Cu ochii la ea, ne-am dat seama de ridicolul situației. Jenați, ne-am ascuns pumnalele pe unde am putut și ne-am răsfirat care-ncotro, fără să îndrăznim să ne privim.

M-am îndepărtat până când nu le-am mai auzit șușotelile. Aveam nevoie de singurătate pentru a gândi la ceea ce tocmai se întâmplase. Gândul că l-aș fi putut ucide pe Abel mă surprinse, mai întâi, apoi mă cutremură. Cum se face că impulsul ăsta străin apăruse, așa, pe nepusă masă și se manifestase cu asemenea forță?

M-am lăsat pe vine și mi-am cuprins capul în mâini. O persoană despre care nu știam nimic și a cărei sălbăticie mă speria până în străfundurile ființei mele, încerca să mă dea afară din propriul corp. Și nici măcar asta nu era chiar atât de înfiorător, ci faptul că nu mă simțeam în stare s-o alung. Cât mai rămăsese din vechea Oriana se trezise invadat și sugrumat fără milă de această aberație a moralității

mele.

Poate că nici nu vrei să te debarasezi de ea! mă dojeni o voce dușmănoasă din capul meu.

Am scos cuțitul de la brâu și l-am înfipt, plină de ură, în trunchiul unui copac retezat de bătrânețe. O bucată de scoarță cât o unghie a sărit la picioarele mele și asta mi-a trezit o poftă nebună să continui să înjunghii inamicul imaginar.

Un țipăt s-a auzit dinspre locul de popas.

— Naște! se auzi vocea Anei.

— La dracu'! am izbucnit. Asta ne lipsea acum.

— A mai asistat cineva la o naștere? întrebă Ana, când am ajuns lângă ea.

Toată lumea ridică din umeri.

Gravida se lungise pe spate, și aproape că ne ruga din priviri, să-i facem ceva și să-i luăm durerea aceea care o rupea în două. Și, pentru că noi continuam s-o privim atât de speriați, de parcă ne-am fi așteptat ca dintre picioarele ei să apară vreun pui de extraterestru, un monstru oribil, îngerul s-a mobilizat pe dată.

— Eshe, ne ajuți?

Africana nici nu tresări când își auzi numele. Poate că nici nu mai știa că este al ei. Privirea ei absentă ne lămuri că, indiferent cât de vaste fuseseră cunoștințele ei medicale, acum totul i se ștersese din memorie.

— Abel, ne trebuie apă! își mută Ana atenția asupra dracului.

El stătea cu spatele, prefăcându-se total dezinteresat de spectacolul ce ni se pregătise fără voie.

— Ce-mi spui mie? se burzului blondinul.

Palma Anei zbură prin aer și se opri, cu zgomot, fix peste ceafa lui. Se întoarse și o privi mirat. Când îi zări ochii, înghiți șirul de ocări pregătit în vârful limbii, se ri-

dică și dispăru printre tufe. Trei îl urmă imediat, mai mult din dorința de a se depărta decât din aceea de a ajuta, iar recuperatorul, cel care nu părea în stare să-și asume niciun fel de trăiri sau convingeri, îi imită din inerție.

Marit urmărise scena de la depărtare și, ceva anume din ceea ce văzuse și auzise, o tulbură și o făcu să se încrunte. Aruncă o privire rece către femeia în chinuri, ne întoarse spatele și îi urmă pe băieți.

Palmele mici ale Anei se încleștară în pumn. Strânse buzele, de parcă ar fi vrut să împiedice niște vorbe nepotrivite să scape.

Răcnetul nemaipomenit ce îi scăpă femeii în chinurile facerii ne făcu să se apropiem capetele și, de la înălțime, să privim în jos, spre ea. Își roti ochii, chinuită și, probabil, îngrozită de perfecta ignoranță întipărită de moacele noastre.

— Vă rog, băigui.

— La o parte, strigă Abel, din spate.

Într-un soi de carapace ca de broască țestoasă căra apă. O puse la picioarele femeii, apoi în genunchi. Toată lumea se dădu la o parte din calea lui, chiar și eu. Nu văzusem în viața mea o naștere și gândul că eram pe cale de a asista la una, chiar prematură, mă încremenise.

— Cum te cheamă? o întreabă pe gravidă.

— Linda, răspunse ea, repede, aproape enervată că pe Abel îl preocupau astfel de nimicuri când ea era pe punctul de a se dezintegra.

— Nu trebuia să se întâmple acum, nu?

— Crezi că mă prefac? urlă femeia, desfigurată de suferință.

Dracul ridică din umeri.

Ama i se alătură, privind-l ca și când ar fi așteptat instrucțiuni.

— Știi ce trebuie să faci? o privi.

— Am văzut prin filme.

— Ce ai văzut prin filme?

— Cum nasc femeile.

Îngerul negru schiță un zâmbet.

— Așa se explică faptul că m-ai trimis după apă. În filmele alea la care te-ai uitat tu, cam după replica asta se oprește totul. În secunda următoare femeia e cu copilul în brațe. Crezi că dacă așteptăm suficient, o să vedem și noi minunea asta petrecându-se?

Când capul copilului apărură, acompaniat de răcnetul sfâșietor al Lindei, iar nouă mai că ne săriseră ochii din orbite, privind la magia din fața noastră, Ama îl prinse cu gentilețe, sprijinindu-l tot timpul în căușul palmei.

Mai că îmi venea să rog pe careva să mă ciupească, tot spectacolul ăla îmi păruse din cale-afară de suprarealist. Dintr-odată, mai apărură o ființă și se adăugase găstii noastre de zdruncinați. O viață își cerea drepturile cu toate că n-avea să și le primească niciodată. Nu aici.

Era o fată. Mi-au dat lacrimile. Dacă s-ar fi născut în tribul sălbaticilor ar fi ajuns masa de seară a cuiva. M-am gândit bine dacă aş putea s-o numesc norocoasă sau nu. Până la urmă, nu dăduse fericirea peste ea nici departe de satul ăla de ticăloși. Nu era dorită.

Linda s-a ridicat în coate, privind la bucata de carne ce i se desprinsese din trup. La început ochii ei exprimară mirare, apoi, o senzație ciudată îi electriza tot corpul, chipul i se contorsionă și începu să plângă.

Nou-născuta era fiica mamei sale, căci se puse pe un urlat sănătos ce ne făcu să ne acoperim urechile cu palmele. Linda întinse brațele și Ama îi dădu copila. Descoperi unul dintre sâni, ciudat de umflat și străbătut de o plasă de vene albastrii și apropie gura pruncului de sfârc.

Nu ne puteam lua ochii de la cele două. Mama își privea vlăstarul cu dragoste, de parcă n-ar fi fost conceput în cel mai oribil dintre moduri. Instinctul matern era atât de puternic la ea, încât mătura din calea lui tot ceea ce raționalul rece încerca să-i bage în suflet ca dovada de necontestat a urii pe care, în mod legitim, trebuia să o simtă.

Fără să vreau, am căutat-o cu privirea pe Alvira. Albă la față, stătea cu spatele rezemat de un copac, privindu-și burta. Îi era teamă. Doar o văzuse pe Linda trădându-și sentimentele atât de stăpâne pe teritoriul lor cu doar câteva minute înainte. Ea nu putea s-o facă. Nu voia să poată. Asta ar fi ucis-o.

M-am apropiat de ea și m-am așezat alături. O vreme am stat cu ochii asupra degetelor de la picioare, înnegrite de praf, neîndrăznind s-o privesc. Îi cunoșteam firea impulsivă și îmi era teamă că va spune ceva răutăcios. N-o făcu însă.

— Copilul nu are nicio vină, am zis într-un târziu, muștrându-mă pentru că nu găsisem ceva mai abil de spus.

Respirația i s-a accelerat și asta m-a făcut să mă uit la ea. Lacrimile îi curgeau, tăcute, încărcate de o durere pe care, chiar dacă nu o cunoscusem, o înțelegeam.

— O să-l omor pe nenorocitul ăla, scrâșni.

Niște zgomote înfundate, țipete și înjurături urlate ajunseră până la noi. Veneau din direcția unde plecaseră băieții, mai devreme. După ce am stat o vreme, încercând să înțeleg ce se petrecea, am țâșnit într-acolo când vocea lui Trei, total schimbată de o furie incredibilă, se auzi:

— Țe omor, fir-ai al dracului! Zău, că te omor!

Într-o fracțiune de secundă eram cu toții roată în jurul bătaușilor. Trei și recuperatorul se rostogoleau într-o luptă pe viață și pe moarte. Să-l văd pe molatecul ăla transformat într-o mașinărie de luptă, m-a lăsat cu gura căscată.

Expresia lui obișnuită ce părea că-și cere scuze pentru orice, dispăruse. Fruntea i se încrețise toată deasupra nărilor încordate. Gura îi era schimonosită în așa fel, că spunea totul despre turbarea ce pusese stăpânire pe el.

Noi,ăștia care îl cunoșteam dinainte, ne uitam ca vițelul la poarta nouă la acest necunoscut ce doar vag aducea cu nătărăul ce încasase atâtea jigniri din cauza firii lui lașe.

Am lărgit cercul, fiindcă nebunii ăia păreau hotărâți să se ucidă.

Recuperatorul reuși să-l arunce pe Trei de peste el. Acesta căzu cu fața în țărână, dar se ridică și, luându-și avânt, își lovi adversarul în obraz cu un ciot de lemn, apucat la nimereală de pe jos. Căzut la pământ, recuperatorul se sprijini în brațe, roti capul spre Trei și îi aruncă o privire înfiorătoare.

M-am dat un pas înapoi. Niciunul dintre ei nu mai aducea a om.

Trei nu pierdu vremea și nu-i dădu bărbatului timp să recupereze terenul pierdut. Îi mai arse un ciot în obraz, apoi îl lovi cu picioarele. În gură, în stomac, în vintre, pe unde apuca.

— Nu te ridică sau, pe Dumnezeuul meu, te omor! găfai, privind în jos, la victima lui.

Înțelegeam de ce recuperatorul, mai solid decât Trei, tot încerca să se ridice. Era greu de acceptat să fii făcut una cu pământul de un nevolnic ca acesta, și să mai ai și martori. Cel mai tare ținea pâinea și cuțitul. Și dacă locul fusese deja adjudecat de Abel, era imprudent să fii pe la coada clasamentului popularității.

Când tipul se ridică într-un cot, furia lui Trei se manifestă într-o a doua repriză, mult mai furibundă decât prima. Cel căzut nu se mai mișca, dar el nu contenea să-l lovească.

— Trei, oprește-te! i-am strigat.

Și pentru că nu părea să mă audă, m-am apropiat cu precauție și l-am prins de un braț. Numai printr-o minune am scăpat fără să încasez ciotul de lemn în figură. Cu ochii ieșiți din orbite, ținea cu ambele palme arma aceea ațintită asupra mea. Rădăcinile scurte și dure, ieșind ca niște cuie din capătul lemnului, mi-au potolit pe dată cheful combativ și m-au îndemnat, în schimb, la un plus de prevedere.

— Nu te apropia, mă avertiză, răsuflând greu.

— Gata. Calmează-te, am încercat cu duhul blândeții.

Am aflat mai târziu, când lucrurile s-au clarificat, că recuperatorul fura mâncare și se ghiftuia pe ascuns, fără să-i pese de ceilalți. Nu pot să spun că descoperirea m-a mirat prea tare. Adică, tipul părea genul de om predispus la așa ceva. Nu înțelegeam cum apucase să comită furtişagurile, doar eram mereu împreună. Însă Trei îl găsisese ascuns într-o tufă, ronțaind la niște turte pe care chiar eu le scosem din jarul unei colibe.

Cu fața însângerată, recuperatorul a fost supus unei judecăți ad-hoc și, cu majoritate minus unu, s-a decis că nu ne permiteam un călcâi al lui Ahile printre noi. Ama a fost împotrivă.

— Unde să plece de unul singur pe meleagurile astea?

— De ce nu s-a gândit la asta mai înainte? clocotea Trei, nemulțumit că nu-l stâlcise pe recuperator în bătaie, după voia inimii.

Îl pocnise și pe el bărbăția și nu fusese lăsat să și-o manifeste pe toată. Cine știe când va mai avea ocazia s-o facă?

Abel, deși a votat pentru îndepărtarea hoțului, n-a intervenit în polemica celor doi, așa cum m-aș fi așteptat. Ba, chiar am avut impresia că-l privea pe Trei într-un fel nou, ca și când era pe cale să accepte că se pripise când îi pusese

eticheta de incapabil.

Recuperatorul și-a motivat gestul spunând că-i fusese foame, dar a tăcut când ceilalți, iritați de nerușinarea lui, îi săriră în cap. Ce, lor nu le era foame? Dar acceptau rațiile insuficiente pentru a putea ține ritmul.

— Și, oricum, unde dracu` mergem? încercă el să de-
turneze discuția.

— De acum, pentru tine, nu mai contează unde mergem noi, declară Abel, privindu-l cu răceală.

— Vă rog, nu mai fac, încercă hoțul s-o dea în milo-
geală.

— Iertați-l, interveni Ama, încurajată. E la prima aba-
tere.

— Una e suficientă, am intervenit. Ce ar putea să ne mai facă la a doua? Să ne taie gâtul?

Și tu, Brutus? parcă spuneau ochii ei în timp ce mă săgetau muștrător.

Exagerasem. Nu-mi plăcea tipul. Privea mereu pe sub sprâncene și avea aerul că pândeste slăbiciunile celorlalți pentru a le folosi, în caz de nevoie, în folos propriu. Mi-ar fi fost milă de oricine altcineva, dar nu de asta.

Eshe, așezată cu dosul direct în țărână, clefăia la bu-
cata de turtă ce îi scăpase recuperatorului din mână când
îl surprinsese Trei, privind de la unul la altul cu ochii ro-
tunzi, naivi, de copil.

Soarele dispăru în nori într-o clipită și, lipsiți de căl-
dura emanată de el, am început să dărdăim. Un mormăit se
auzi dintr-o adâncitură acoperită de vegetație și trunchiuri
putrede.

Abel sări în picioare și ne făcu semn să nu mai scoa-
tem niciun cuvânt.

— Urs! șopti, cu atenția încordată. Vine chiar spre noi.

— Să ne prefacem morți, spuse Ama, privind speriată

în toate părțile.

— Dacă n-o iei la goană acum și ursul pune laba pe tine, n-o să fie nevoie să te prefaci că ești moartă! scrâșni Abel către ea. Fugi către râu. Fugiți!

M-am repezit la Linda, i-am luat bebelușul la subsuoară și, cu mâna liberă, am ajutat-o să se ridice.

Nu era distanță mare până la râu, însă gravidele se mișcau cu greutate. Trei o ajuta pe una dintre ele, nepierzând-o pe Eshe din ochi. Ama își aruncase pe umeri brațul alteia, iar Marit făcuse la fel cu a treia.

N-o vedeam pe a patra. Preocupați cu nașterea, apoi cu bătaia dintre băieți, nimeni nu se întrebase unde dispăruse.

Mormăitul gutural al ursului, dacă asta era, se auzea tot mai aproape. Abel ne zorea de la spate, să-i dăm bătaie. Nici nu ne-am mai luat catrafusele, am fugit care cum am apucat, ajutându-ne între noi.

Ne-am oprit cu toții de parcă o vrajă misterioasă ne-ar fi împietrit, când am auzit urletul sfâșietor al celei de-a patra gravide. Jivina o găsisese și o atacase. Abel, cu pumnalele în mâini, dădu să se întoarcă, dar Ama îl prinse cu brațul liber de marginea zdrenței ce altă dată fusese un tricou și îl împiedică.

— N-o mai poți ajuta. Nu i se mai aud țipetele. E..., șopti ea, cu greutate.

Însă dracul nu era genul ce putea fi oprit atunci când își pune ceva în cap. Se smulse, lăsând o bucată zdrențuită în pumnul strâns al Anei și se avântă spre pădure.

— Alergați la râu! apucă să ne strige.

Priveam înnebunită la Abel. Ce-și imagina tâmpitul ăsta că o să facă? Dihania, dacă ar fi s-o judec după cum îi suna glasul, trebuia să fie teribil de înfiorătoare. M-am lămurit curând că nu mă înșelasem.

O matahală păroasă apăru din întunecimea pădurii, îndreptându-se glonț spre Abel. El se pregăti de atac, însă nici nu apucă să ridice brațul, că animalul îl trânti pe spate.

Fără să mai stau pe gânduri, l-am prins pe recuperatorul hoț de un braț și l-am strâns cu putere.

— Ia copila și pe maică-sa și du-le la rău!

Bărbatul se uită lung la mine de parcă nu pricepea ce vreau de la el. Eu însă, îi ghicisem firea fățarnică.

— Vrei să nu fii alungat? Fă ce-ți spun!

Zâmbi viclean, apoi mă ușură de povară și, ca un bonus, strigă la ceilalți, îndemnându-i să se grăbească.

Ursul îl apucase pe Abel de un picior și îl târa, smucindu-l în stânga și în dreapta. Pumnalele zăceau la câțiva metri. Le-am scos pe ale mele și le-am strâns bine în pumn. Am dat să mă apropii, însă ursul m-a observat, a întors spre mine jumătate de trunchi și a eliberat un răget ce mi-a ridicat părul de pe ceafă de groază. Profitând de moment, Abel a încercat să se ridice. Animalul l-a trântit la pământ cu o lovitură, apoi l-a zgâriat pe spate, atât de adânc, încât aproape că am zărit coastele albicioase în creștătura răni. Tricoul înnegrit al dracului părea o pânză de păianjen în fața forței nimicitoare a fiarei. Abia acum urlă Abel. Sunetul pe care îl scoase rivaliza ca amplitudine cu acela al animalului.

Aș fi vrut s-o iau la sănătoasa, să mă ascund undeva, să nu mai văd înspăimântătoarea scenă, să-mi pun mâinile la urechi și să nu mai aud răcnetele inumane ale lui Abel. Continuam însă să mă apropii încet, cu atenția încordată și cu globii oculari pe punctul de a-mi sări din cap. Afurisita aia de jivină avea ochi și la spate, fiindcă părea să înregistreze tot ce făceam, în timp ce îl ataca pe tovarășul meu.

Nu știu de ce, dar am întors privirea spre locul unde ceilalți se făcuseră nevăzuți. Ama era acolo, privind spre

noi cu inima strânsă, iar eu nu m-am mirat deloc văzând-o. Palmele i se frecau una de alta într-un gest incontrolabil. Aș fi vrut să-i strig să se îndepărteze, să fugă după ceilalți și să se pună la adăpost, însă n-am putut scoate niciun cuvânt. Frica îmi topise corzile vocale și le simțeam scurgându-se în stomac. Sudoarea îmi acoperise tot corpul și, curând, am început să tremur. Puneam un pas înaintea celuiilalt, cu grijă să nu atrag atenția ursului.

Vedeam că în spatele lui Abel de căscase o rană atât de mare că ar fi încăput un pumn în ea, dar mintea refuza să se lase cuprinsă de groază. Știam că nu experimentasem ceva mai înspăimântător, cu toate astea, înaintam mecanic, cu pumnalele devenite una cu palmele mele, hotărâtă ca, indiferent de consecințe să-mi duc planul la capăt.

Urșii sunt carnivori? m-am pomenit gândind. Țsta sigur era, pentru că și-a înfipt colții lungi și negricioși în marginea răni lui Abel și smucindu-și capul haotic, a smuls o bucată de piele și mușchi pe care apoi, a început s-o mestece.

Atunci am atacat. Pentru câteva secunde, în mintea mea s-a făcut întuneric, nu mai simțeam nici teamă, sunt sigură că n-aș fi simțit nici durere dacă ursul m-ar fi lovit. I-am lovit spatele orbește cu ambele pumnale. De multe ori. M-am oprit la mult timp după ce musculatura i s-a relaxat ușor, apoi s-a făcut moale ca o cârpă și a căzut peste Abel.

Eram călare pe spatele fiarei când mintea mi s-a limpezit. M-am dat jos cu iuteala gândului și, apucând blana aspră, am tras cu putere. Abel zăcea dedesubt, cu fața în jos. Părul lui blond era năclăit în sânge vâcos. Atunci am început să zbier. Era mai degrabă un sunet prelung și șfichiuitor și, chiar dacă eu îl eliberam, îl simțeam ca venind de undeva din afara mea. Așa a fost lângă mine din câțiva

pași.

Nu spunea nimic, dar nici nu era nevoie s-o facă. Oricât ar fi negat sentimentele față de Abel, ele îi ieșeau acum prin pori și evadau prin ochi ca prin niște ferestre larg deschise. Chipul ei blând s-a înroșit și s-a contorsionat de parcă o mână nevăzută l-ar fi strâns în pumn. Înnebunise. Trăgea de blana animalului cu atâta furie, că smocuri brune, întărite de noroiul uscat, îi rămăneau între degetele crispate.

— Ama! Ama! am strigat la ea.

Trebuia s-o calmez și s-o fac să coopereze. I-am prins fața între palmele mele și am smucit-o ușor. Privirea ei mi-a rupt inima. Părerile de rău, mahnirea adâncă și cea mai profundă dezolare pustiiseră toată lumina din ea.

— Credeam... Credeam că..., începu să spună printre sughituri.

— Adună-te! m-am răstit. Ajută-mă să-l scoatem!

Strânse pleoapele cu putere. Nu credea că mai avem ce salva.

Chiar dacă acesta avea să fie sfârșitul lui Abel, nu-l puteam lăsa în urmă. Merita să se odihnească într-un loc liniștit, undeva cu mult soare și puzderie de flori de câmp. Nu știu de unde îmi venise imaginea asta în cap, dar simțeam că așa trebuia să fie și că dracul, în ciuda naturii sale, mi-ar fi mulțumit pentru alegerea făcută în locul lui.

Unindu-ne forțele, am reușit să dăm animalul de-o parte. Când l-am putut vedea pe Abel pe de-a-ntregul, am înlemnit. Nici nu aveam de unde să-l apucăm fără să ne fie teamă că-l vom dezintegra, atât era de ciopârțit. Ama se aplecă deasupra lui și extrase din hăul răni în care sângele gâlgaia, una dintre ghearele animalului. O aruncă, dezgustată.

— Trebuie să acoperim rana. Dă-te la o parte...

Am împins-o ușor, fiindcă picase ca într-o transă. Mi-am rupt poalele pantalonilor, le-am strâns într-un ghemotoc și am apăsât, dar nu era suficient. Fără ca eu să i-o cer, Ama și-a scos fusta și mi-a întins-o. Rămăsese în bikini, dar cui naiba îi mai păsa de conveniențe aici?

Marit și Trei ni s-au alăturat. Ceilalți se aflau în mijlocul râului, nehotărâți dacă să traverseze pe malul celălalt sau să ne aștepte. Îngerul fără aripi a studiat rana și a fost de părere că singurul lucru pe care puteam să-l facem pentru prietenul nostru era să-i scurtăm suferința.

— Un cuțit în inimă..., propuse ea cu jumătate de gură.

— Nu! se opuse Ama.

— Are o șansă de unu la un milion.

— Nu merită să moară așa...

— Nimeni nu merită să moară așa cum moare, se răsti Marit.

Fetele astea două simțeau ceva pentru Abel și acum se înfruntau, încercând să dovedească faptul că fiecare avea dreptul, mai mult decât cealaltă, să-i hotărască soarta.

— Ama, am intervenit, crezi, chiar crezi, că Abel are vreo șansă? Pentru că altfel, vorba lui Marit, nu vom face decât să-i prelungim agonia.

Ea privi din nou în jos, spre rănit. La naiba! Citeam în ochii ei că nu credea că Abel va mai prinde încă o noapte. Nu mai respira și era învăluit, din cap până în picioare, în sânge.

Rana din trupul lui Abel aducea al naibii de bine cu aceea din sufletul meu. Trecusem prin atât de multe împreună și puteam să bag mâna în foc că, în cazul în care nu va supraviețui, sentimentul de vină avea să mă nimicească. Știam încă de la începutul aventurii noastre că va veni și acel ingrat moment când va trebui să ne despărțim, însă nu

puteam accepta să se întâmple atât de repede. Și... nu așa.

Marit declarase că Abel avea o șansă la un milion; pentru mine a fost suficient chiar și atât pentru a nu-l abandona. I-am chemat pe ceilalți înapoi și ne-am făcut tabăra în adâncitura văii împădurite, într-un loc acoperit cu mușchi moale.

Cadavrul ursului se afla la câțiva metri de noi și, după ce am aprins un foc, câțiva au ciopârțit una dintre pulpele dihaniei și și-au fript bucățele mici pe niște bețe umede.

— Țineți-vă cuțitele la îndemână, i-am sfătuit. Nu se știe ce surprize ne mai așteaptă.

— N-ar fi trebuit să aprindem focul și nici să prăjim carne, îmi șopti Marit. Putem atrage alte dihănii.

Am privit la fețele murdare și supte de epuizare ale celor din jurul flăcărilor. Erau atât de preocupați să ronțăie carnea ațoasă, încât pentru câteva clipe, tensiunea celor trăite se spălase și o relaxare pe care o știam efemeră le destinsese trăsăturile.

— Lasă-i în pace. Nu-i vezi? Aș da orice să fiu în locul lor, să mă pierd, chiar pentru un minut, de Iadul ăsta blestemat unde ne învârtim fără scăpare.

Mi-a urmărit căutătura cu un soi de resemnare. Nici ea nu ar fi îndrăznit să le tulbure iluzia. Sperase s-o fac eu.

— Atunci... Ce-o fi, o fi!

Se depărtă de mine și îngenunche lângă Abel. Mai de vreme îi spălaseram rana, îi scosesem din ea pietricele, bețișoare și mușchi și, pentru că nu aveam cu ce să-l coasem, i-am presat carpele hainelor noastre, legându-le strâns cu un cordon al rochiei uneia dintre gravide. Nu deschisese ochii nicio secundă, însă respirația i se simțea când plecai urechea asupra lui.

M-am rezemat de un pietroi ce încă mai păstra din căldura acumulată în timpul zilei, de la soare, și am început să scurm pământul cu vârful cuțitului. Apoi, strângându-l bine în pumn, am lăsat capul pe spate și am închis ochii.

Capitolul XIII

Canapeaua pastelată din camera de zi a apartamentului divin își făcu loc în capul meu. Marc stătea la capătul ei și mă privea. Amintirea zilei când dădusem de el la ușa mea, după ce îi salvasem pe tinerii din pădure, dădu buza peste mine, fără să țină cont de faptul că se potrivea ca nuca în perete cu simțămintele ce-mi chinuiau cugetul în acel moment.

Am încercat s-o alung dar, fiind mult prea puternică, m-a atras ea pe mine în mirajul ei. Simțeam că trupul mi-a rămas în pădure, cu toate astea, când buzele recuperatorului le-au atins pe ale mele, senzația că mă transform într-o tortă și că o să ard împreună cu el, m-a cutremurat. Amețită de tornada iscată pe nepusă masă în inima mea, mi-am odihnit capul la pieptul lui Marc. Îi auzeam inima bătând.

— Aș putea să adorm așa, i-am șoptit.

— Dormi, iubita mea! îmi răspunse.

Mâna lui caldă îmi mângâie părul.

M-a trezit o smucitură. Ama se trântise lângă mine și îmi lovise umărul. Buimacă, am avut nevoie de câteva secunde să-mi revin. Flacăra încă mai pâlpâia, aruncând pe fețele pribegilor toropiți de căldura ei umbre unduitoare și blânde.

— Am implorat-o pe Eshe..., spuse Ama cu un ton din care ghiceam că abia se abținea să nu plângă.

— Ce ai implorat-o?

— Să-și amintească ceva. Ea îl poate ajuta pe Abel.

— Crezi că nu-și amintește pentru că așa a ales? am muștrat-o. N-o mai chinui.

Un rest de cârpă cenușie era sucit și răsucit cu brutalitate între palmele ei. Am privit-o cu atenție.

Cu ochi arzători privea spre locul unde zăcea Abel. Marit nu se dezlipise de lângă rănitul nostru. Stătea aplecată, pândind orice schimbare în starea lui.

— Ești geloasă, am constatat cu voce tare.

— Eu? Ce idee! se revoltă.

— Ama, dă-o dracului de treabă. Tu nu vezi unde ne aflăm? Mai ții cont de orgoliu? Vrei să ți-l sufle Marit?

Cârpa s-a rupt în două când degetele ei s-au strâns cu o forță incredibilă.

— Să mi-l sufle? E mort, spuse, doar așa ca să spună ceva.

Simțeam că stârnisem ceva în biata ei inimă.

— Ai mai văzut drac mort? am încercat s-o dau în glumă. Chiar dacă ar fi să fie așa, nu vrei să fii tu aceea care îi alină ultimele clipe?

— Nu pot s-o alung pe Marit de lângă el. N-ar fi corect. Și ea...

Tăcu.

— Și ea... ce? am îmboldit-o.

— Îl iubește.

— Și tu îl iubești, nu-i așa?

Ama și-a mușcat buzele, iar eu m-am gândit la ironia situației. Abel și-ar fi dat aripile lui negre de bună voie, nu mai să audă o astfel de mărturisire... nemărturisită și, iată, nu putea să se bucure de ea. Pe de altă parte, dacă dracul n-ar fi fost în pragul morții, mă îndoiesc că ar fi existat ceva care să frângă mândria îngerului meu alb și să-l facă să fie

atât de aproape de ceea ce semăna leit cu o recunoaștere a unor sentimente îndelung ținute sub cheie.

— În dragoste și în război e permis orice, am spus, împingând un umăr într-al ei.

— Nu pentru mine. Onoarea este cea mai importantă. M-am înfiorat.

— Să te ferească Domnul de momentul când vei fi dispusă să renunți la orice, chiar și la prețioasa ta onoare, numai pentru a face pace cu inima ta!

N-am vrut să-i spun asta, dar cuvintele mi-au scăpat, fără să-mi dau seama că nu mă refeream la ea, ci la mine. Câte regrete nu mă chinuiau acum în legătură cu mai toate aspectele vieții mele trecute?

Din păcate, există situații în viață când trenurile cu diferite destinații nu poposesc prea mult în stație, iar dacă ai ratat imbarcarea, nu te vei mai putea bucura de a doua șansă. Marc era un astfel de tren. De ce nu i-am spus încă de la început că simțeam ceva pentru el? Pentru că... credeam...

— Ai spus *credeam*...

— Poftim? mă privi.

— Când Abel a fost rănit... Ai spus: credeam că... La ce te refereai?

O mare parte din mine știa, însă voiam s-o forțez să privească în ochi provocarea aceasta. Nu mai puteam schimba nimic pentru mine, dar șansa ei nu dispăruse pe de-a-ntregul.

— Credeam că... o să avem mai mult timp, spuse aproape sfârșită.

Dacă o cunoșteam eu bine, faptul că răspundea fără să se mai omoare după felul cum era percepută, reprezenta imaginea celei mai profunde dureri. Suferința îi umpluse sufletul până la refuz și era pe punctul de a da pe afară.

— Nu face greșeala pe care am făcut-o eu.

Îmi prinse palma dreaptă și o duse la buze.

— Iartă-mă!

— Doar nu crezi că tu m-ai împiedicat, Ama?

— Știu că m-am străduit.

— Nu. Mândria ta n-a fost întrecută decât de a mea.

— Tot îmi pare rău.

I-am zâmbit și mi-am retras mâna dintr-a ei.

— Du-te, am împins-o.

A aruncat o otheadă spre Abel și Marit, apoi spre mine. S-a ridicat, iar eu am petrecut-o cu privirea, mândră de curajul ei.

Marit a întors capul spre ea când a văzut-o îngenunchind și, după o clipă de nemișcare, i-a întins cărpa cu care îi ștersese fruntea lui Abel până atunci. Ea a luat alta și a început să-i curețe palmele.

Nu știu de ce, dar văzând imaginea celor două, aplecate cu aceeași abnegație asupra îngerului negru, m-am înflorat. M-am cuprins cu palmele și m-am strâns tare, încercând să-mi potolesc tremurul convulsiv.

Pe cât de tare ne agitam noi în jurul lui Abel, atât de liniștit arăta el în inconștiența-i implacabilă. Ne aplecam asupra lui de zeci de ori pe zi pentru a-i percepe respirația. Fetele, Ama și Marit, îi îngrijeau rănilile, făcând cu rândul pe infirmierele devotate. Nu am putut să nu observ cu câtă nerăbdare aștepta Ama să-i vină rândul și s-o vadă pe Marit mergând să se odihnească. Când credea că nimeni nu este atent la ea, chipul i se schimba, luminat de o blândețe maternă și, după mobilitatea expresiilor ei, nu aveam niciun dubiu că i se adresa în gând. Aș fi dat cel mai bun dintre pumnalele ce îmi atârnavă la cingătoare numai să știu ce era în capul ei.

Avea momente când regreta slăbiciunea din ziua ata-

cului, când mai că-și recunoscuse atașamentul pentru confratele negru. În așteptarea evoluției stării lui Abel, aveam ucigător de mult timp la dispoziție, așa că am putut să observ că părerile astea de rău erupeau tocmai în momentele când era rândul lui Marit să vadă de rănit.

— E un smintit, dar țin la el ca la un tovarăș vechi, declara fără ca nimeni să-i fi cerut lămuriri.

Apoi, când îmi observa privirea ironică, adăuga:

— Ăsta-i singurul motiv pentru care mi-ar părea rău să-l văd murind.

Ca să persisti cu asemenea încăpățănare în a-i convinge pe alții că simți cu totul altceva decât se ghicește, trebuie să ai forță, nu glumă. Iar Ama avea un excedent care, dacă nu-și băga mințile în cap și nu și-l ținea sub control, putea să-i aducă multă nefericire de acum încolo. Cel mai simplu lucru din lume, acela de a fi sincer măcar cu propriul sine, părea o țintă imposibil de atins pentru ea.

Ne grupaserăm în două tabere. Ama, Marit și cu mine, alături de Abel, formam una și Trei, Eshe, Alvira, femeile și recuperatorul, alta.

Trebuie să spun că recuperatorul, Edwin pe numele lui, avea un caracter infect. Într-o seară, dornică fiind de puțină solitudine în legătură cu care speram prosteste să mă ajute să-mi calmez disperarea fără leac și să n-o mai afișez în fața biete Ama, muncită de propriul travaliu referitor la Abel, m-am îndepărtat de tabără și m-am afundat în adâncul pădurii. Eram deja destul de departe când, după un copac, l-am zărit pe cretinul ăla ronțâind una dintre ultimele bucăți de turtă luate din satul ars. Cum naiba reușea să le fure fără să fie observat de nimeni? Ochii mi s-au făcut cât cepele și am avut un moment intens de furie. Degetele mi s-au crispat peste armă, însă scurta mea încheștare n-a ținut decât o clipă.

Lasă-l în pace! Îmi șopti conștiința. Pentru ce naiba te lupți atâta?

O ditamai descurajarea bătea la porțile stării mele de spirit și mă osteneam din răputeri să mențin blocada. M-am întors înapoi. Lipită cu spatele de trunchiul meu de copac stătea Marit, cu capul pe spate și ochii închiși. M-am alăturat ei, fără să spun un cuvânt.

— Ți mai amintești chipul mamei tale? mă întrebă.

Am ridicat din sprâncene. Din păcate, mi-l aminteam. N-aș fi vrut să se întâmple asta, mai ales că scurta noastră reuniune mi-a lăsat un gust tare ciudat. N-ar fi trebuit să mă mir, tot ce avea legătură cu mama, de la amintiri până la detaliile pe viu, era anapoda.

— Eu nu, continuă îngerul fără aripi. Era foarte bună cu mine. Și foarte blândă. Îmi era așa de rușine când greșeam ceva!

N-am zis nimic, dar mi-am imaginat că Marit greșise serios, față de maică-sa și față de oricine altcineva, din moment ce ajunsese înger negru.

— Îmi pare rău că i-am urmat pe nenorociții ăia de revoluționari. Nu mai sunt nici înger, nici om, sunt doar un nenorocit de buboi purulent. O conștiință împuțită într-un corp neputincios. Și amărâtul ăla..., spuse indicând cu bărbia spre Abel.

Înghiți un nod.

Am privit spre locul unde zăcea Abel. Ama, în genunchi lângă el, se balansa înainte și înapoi, îngânând un cântec. Probabil se afla într-unul din momentele acelea când se afunda în sine și, pierzând complet legătura cu tot ce o înconjura, uita să poarte masca ei obișnuită.

Ochii mi s-au întors la Marit. Fruntea i se încrețise și sprâncenele încordate îi umbreau căutătura. Îi venea greu să-și mute privirea dinspre cei doi și, indiferent ce vedea

ea în imaginea aceea, îi producea o neplăcere evidentă, pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă.

S-a ridicat, și-a scuturat turul pantalonilor de praf, apoi a privit spre mine. A băgat mâna în buzunar și a scos harta lui Grim.

Uitasem de ea. Uitasem de fapt, chiar întreg scopul pribegiei noastre. Starea lui Abel devenise, cel puțin pentru mine, punctul final. Fără el alături nu mai simțeam nici trageri de inimă, nici cine știe ce curaj. Reușea cu sarcasmul ăla, atât de al lui, să ne mobilizeze, chiar dacă în primă fază, am fi vrut să-i scoatem ochii.

Am luat harta din mâna lui Marit și am despăturit-o. Nu mă puteam concentra. Liniile tremurate și petele de cărbune îmi jucau în fața ochilor și nu mă lăsau să construiesc nimic în minte. Am strâns-o în pumn și am strecurat-o în buzunar. Naiba s-o ia! Se părea că eram chiar mai încăpățanată decât Ama dacă mai continuam să cred că zilele ce vor veni, dacă vor mai veni, vor avea și ceva bun în ele. Harta putea să fie doar o iluzie. Dacă în însemnările de pe ea, ar fi existat ceva care să merite, de ce n-a rămas Grim acolo? De ce s-a refugiat pe stânca lui roșie, trăind ca un pustnic?

O îmbunătățire a stării dracului am observat abia după cinci zile. Era și timpul. Hoitul ursului începuse să miroasă de-ți muta nasul și nimeni nu mai îndrăznea, cu toată foamea ce ne rodea stomacul, să mai ciopârțească din el bucățele acoperite de viermi. A deschis ochii pentru câteva secunde, ceea ce a făcut câteva inimi să tresalte. Pe unele, de bucurie că ne vom putea căra naibii din locul ăla și pe altele, din cu totul alte motive. Am construit o targă din niște bețe găsite în pădure și am pus sub corpul rănitului câteva dintre zdrențele dispensabile. Spre marea dezamăgire a lui Edwin, ce nu-și putea dezlipi privirile de

pe fesele Anei, fata a primit o bucata de panză de la una dintre gravide și și-a petrecut-o în jurul taliei.

Linda se înzdrăvenise în totalitate. Ea și fetița ei deveniseră un tot imposibil de separat. Era ceva să vezi o astfel de iubire, născută dintr-o atrocitate, înflorind în locul asta pustiit. Alvira, în schimb, se simțea tot mai rău și, dacă avea să nască înainte de termen, care o fi fost ăla, pentru că singaporeza păstra secretul în legătură cu asta, nu prea vedeam cum o să ne descurcăm cu încă unul de cărat în spate.

Abia când ne-am mobilizat și am luat-o în direcția pe care am vrut s-o urmăm încă dintru început și i-am văzut pe toți strânși la un loc, am realizat că arătam ca niște morți vii. Cu inima strânsă m-am gândit că drumul acesta nu mai părea nicidecum al speranței că vom da de un loc pașnic, așa cum fusese inițial, ci al pieirii. De parcă cineva nu ne putea lăsa să murim în pace, ci ne mâna ca pe vite, până la epuizarea totală, căutând să ne vadă topindu-ne pe picioare.

Când soarele începuse să apună și umbrele sângerii ni se prelungeau în față, nu apucasem să ne depărtăm prea tare de ultimul loc de popas. Încă mai simțeam mirosul de putrefacție. Sau poate că mi se imprimase în nări și n-avea să mai dispară vreodată. Nimerisem din nou într-o zonă stearpă. Un câmp acoperit cu cioturi uscate și dure ne îngreuna înaintarea spre ceea ce, de la depărtare, părea să fie culmea unui deal împădurit.

Trei și Edwin căraseră targa cu Abel zăcând inconștient pe ea tot drumul, fără să crâcnească. La cât de slab era, iar paloarea suferinței îl făcea să pară, literalmente, doar piele și os, putea fi cărat doar de unul dintre băieți.

Marit, cu maxilarul veșnic încordat, se afla în moșul plutonului de descărnați și, ca un adevărat conducător de

oști, scruta orizontul în căutare de indicii care să ne anunțe din timp de apariția vreunui pericol. Cei ce mai aveam câte o mână liberă, o pietrificasem peste mânerul cuțitului. Arma asta ne devenise cel mai apropiat și de încredere prieten.

Nu prea credeam în semne, premoniții și alte bazaco-nii de genul ăsta, însă palma mă mânca și simțeam din toți porii că o mână sigură și un cuțit cu lama ascuțită aveau să mă facă fericită în curând. Liniștea perfectă din jur îmi provoca un țuiet în urechi.

Glezna Alvirei fu rănită într-un rest de copac rupt, ascuns în iarba uscată și sângele începu să-i gâlgăie voluptos peste laba piciorului. Ama se repezi, plină de solitudine, s-o ajute, însă fu oprită cu asprime. Femeia își apucă poalele rochiei, rupse cu ușurință o fâșie ca o panglică și își bandajă rana.

Așa cum arăta singaporeza, cu umflătura aceea atâr-nându-i de abdomen, cu părul nespălat, unsuros și încălzit, hainele ponosite, cu toate oasele conturându-i-se pe sub pielea transpirată și rana nou căpătată, mi-ar fi rupt inima de milă în alte împrejurări. Oricât mă sugestionam, nu reușeam să simt niciun soi de apropiere față de ea. Poate că locul ăsta și tot ce se întâmplase de când poposisem în mod nefericit în Purgatoriu să fi fost de vină. De câte ori eram în pericol să cred că mă transformam și deveneam la fel de nesimțitoare ca metalul rece al pumnalului meu, îmi îndreptam privirile spre Ama sau Abel. Atunci îmi venea inima la loc, umplută până la refuz cu afecțiune. Nu îmi munceam cugetul cu asta, Alvira respingea instinctiv orice dovadă de simpatie la adresa ei, iar asta făcea ca lucrurile să fie mult mai simple pentru mine.

M-am uitat la ea, i-am studiat maxilarul colțos și m-am pomenit întrebându-mă cum o arăta femeia asta

când râde. Nu credeam că pielea ei mai avea elasticitate și că, dacă ar fi vrut s-o facă, i-ar fi crăpat ca o hârtie prea subțire.

— Grăbiți-vă! strigă Marit, smulgându-mă monologului interior. Se întunecă și nu e bine să rămânem în câmp deschis.

Avertismentul ei m-a făcut să privesc cu atenție spre liziera deluroasă. Nu văd cum aveam să reușim să ajungem acolo atâta timp cât înaintam cu viteza melcului. Am încercat să măresc ritmul, sperând că ceilalți îmi vor urma exemplul, însă am constatat că organismul slăbit nu îmi permitea mai mult de atât.

Când am ajuns la poalele dealului, abia ne mai zăream fețele și asta datorită sudorii ce lucea în lumina lunii. Ne-am lepădat poverile și ne-am trântit care pe unde a apucat, cu un abandon ce a exasperat-o pe Marit.

— Nu! Nu! Nu! Să intrăm în pădure. Ce naiba? Mai sunt o sută de metri. Mișcați-vă ciolanele alea puturoase!

— Nu mai putem! săriră câteva voci anemice.

— Nu înțelegeți? Nu putem face foc... Fără foc, mâine de dimineață vom fi mai puțini.

Privi spre Abel. Am înțeles că voia foc pentru el. Rănila îl slăbiseră atât de tare, încât să îndure o noapte de frig ar fi putut să-i fie fatal. Ochii mi-au fugit spre Ama. Din fericire, nu observase nimic, fiind ocupată cu micuța Lindei. Pe nou-născută o apucau uneori accese violente de plâns și, din întâmplare, maică-sa observase că se potolea numai în brațele îngerului alb.

— Haideti! Haideti! i-am impulsionat și eu, văzând că nimeni nu reacționa. Vreți să ne trezim cu vreo jiganie ca ursul ăla?

Dinții lui Edwin luciră scurt.

— Nu ne-ar strica niște carne, spuse.

— Și la carnea aia burdihanul tău ar avea acces după ce unul dintre noi moare, trânti Marit, fixându-l cu duritate de oțel pe recuperatorul neinspirat. Cum ar fi să fii tu? Eu votez pentru.

Zâmbetul dispăru într-o clipă. Toți ochii se îndreptară, ca la o comandă, asupra lui Abel. Știam că fiecare se vedea pe sine întins pe targa improvizată. Mila față de integritatea corporală proprie le mai dădu un strop de energie, pentru că se ridicară, se echipară fiecare cu încărcătura sa și o porniră în sus, spre deal, mergând ușor aplecați în față.

Marit se pierduse deja după primul șir de copaci când un chiot ca de animal răzbătu până la urechile noastre. Până să ne dăm seama, am văzut puzderie de oameni cu măști hidoase pe fețe, alergând în dreapta și stânga noastră. Urlau și mișcau haotic din brațele înarmate cu iatagane, săbii sau bâte. Am vrut să ne întoarcem în câmp, însă atacatorii se aflau între noi și ceea ce credeam că putea reprezenta scăparea noastră. Nu aveam alternativă, decât să alergăm spre pădure. Edwin abandonează targa și o tui primul. Trei încercă să tragă de unul singur, dar constatând că pielea personală îi este mai dragă decât leșul unui drac ce nu l-a respectat niciodată, îi urmă exemplul întocmai.

— Ama! am strigat în vacarmul de nedescris.

Nu aveam nicio șansă să fiu auzită, mai ales că nu vedeam îngerul pe nicăieri. M-am aplecat și l-am ridicat pe Abel în brațe. Nu era prea greu, pierduse incredibil de mult în greutate, cu toate astea am simțit un junghi în spate și, pentru o clipă, am avut senzația că jumătatea de sus a trupului meu se va rupe și-mi va cădea la picioare. Am început să alerg aiurea în noapte, având grijă să am vocile îngrozitoare ale agresorilor în urmă. Pe brațe am simțit ceva cald. Știam ce este. Rana îngerului se deschisese din nou.

— Atacați! strigă cineva din tabăra inamicilor.

Nu știu ce efect a avut ordinul acesta asupra celor cărora le fusese adresat, dar știu că pe mine m-a mobilizat, nu glumă. Cu o energie pe care habar nu aveam de unde o scosesem, am mărit ritmul alergării. Trupul inert mi se balansa în brațe, aproape opunându-mi-se, însă mi-am încleștat și mai tare brațele în jurul lui. Fie ce-o fi, nu aveam să-l las în urmă!

Timpul parcă se oprise în loc și mă vedeam pe mine însămi alergând cu încetinitorul. Puteam să jur că imediat ce ritmul avea să fie reluat, sabia celui ce se afla la nici doi metri în spatele meu îmi va crăpa țeasta.

Se întunecase de-a binelea. Nu mai vedeam la un pas în față. Deodată, pământul mi-a dispărut de sub tălpi și am plonjat în gol. M-am rotit în aer și după o plutire ce în același timp, mi-a părut și nesfârșită, dar și incredibil de scurtă, ca și cum două realități paralele s-ar fi intersectat pe nepusă masă, am căzut pe spate, cu Abel grămadă peste mine.

În jur se auzeau gemete. Nu eram singură în ceea ce, după miros și textura simțită sub palme, părea o groapă în pământ. Am privit în sus. Deasupra mea se îngusta deschizătura cavității. Dincolo de ea se zărea cerul liniștit, plin de stele. Am stat o vreme așa, privind în gol. Niciodată n-am putut să înțeleg cum de universul întreg rămânea neclintit în timp ce noi, oamenii, ne decimam între noi.

Siluate sumbre s-au conturat pe buza capcanei în care picasem ca muștele. Una dintre ele a fluturat o torță încercând să vadă ce pradă îi picase. Judecând după mormăitul nemulțumit, mi-am dat seama că nu vedea nimic.

— Ne uităm de dimineață, pe lumină, spuse unul dintre ei cu o dicție impecabilă.

Nu recunoșteam vocea; cu toate astea pielea mi s-a făcut de găină, tulburată de un fior. Un capac imens fu tras

peste noi, apoi vocile s-au auzit din ce în ce mai departe. Abia atunci am îndrăznit să respirăm. Gemetele se întetiră din nou și prizonierii începură să se foiască de colo-colo, răscolind noroiul.

— Ama, am șoptit în beznă.

— Oriana, unde ești? mi-a răspuns imediat cu un ton sugrumat.

Se străduia să-și rețină lacrimile.

— Ia-te după vocea mea. Vino, sunt cu Abel. I s-a deschis rana. Trebuie s-o acoperim cu ceva.

Băjbăiala în patru labe a Anei a fost însoțită de icniturele și înjurăturile celor loviți din greșeală. Curând i-am simțit respirația caldă, gâdilându-mi lobul urechii drepte.

— Unde e Abel?

I-am apucat palma și i-am ghidat-o spre pieptul îngerului negru. Deși n-o vedeam, puteam să simt că făcuse ochii cât cepele. Respirația i se accelera.

— Dă-mi pânza aia a ta, i-am spus.

— N-o mai am. Nu știu când mi-a căzut...

— Ah! am gemut.

— S-o acoperim cu noroi, zise Ama, precipitat, de parcă i-ar fi fost teamă nu cumva să uite vreun cuvânt.

Împreună am scurmat cu degetele și am adunat un cocoloș moale și untos, apoi l-am pus peste locul unde ghi-ceam că se află rana. Bandajul vechi rămăsese la locul lui, însă sângele se scurgea prin el; îl simțeam cum îmi aluneca printre degete.

— Parcă nu mai respiră... O... O fi murit? întrebă Ama, atât de încet, că mai mult i s-au ghicit cuvintele.

— Nu știu.

— Nu vrei să te apleci, să-i simți respirația?

— Nu. Apleacă-te tu.

— Nu vreau.

— Nici eu. O să vedem dimineată.

Adevărul e că niciuna dintre noi nu voia să înfrunte o astfel de realitate. Dacă puteam s-o amânăm și să ne iluzionăm că tovarășul nostru încă mai era cu noi, cu atât mai bine.

Noaptea aceea mi s-a părut interminabilă. Minteă mi-o luase pe coclauri și încerca să anticipeze noile forme de tortură pe care aveam să le îndurăm. Indiferent câte trăisem în ultima vreme, știam că inventivitatea fiilor Domnului mă va surprinde încă o dată.

Oricât ar fi părut de improbabil, o nouă dimineată își strecură câteva fire aurii printre crengile împletite ce ne acopereau. Am putut să observ chipurile celor ce îmi împărțeau soarta. Gașca noastră nu pierduse niciun membru. Eram cu toții acolo. În afară de Abel care, oricum, era aproape mort dinainte, nimeni nu era nici măcar zgâriat.

Asta era al naibii de ciudat.

Inima a început să-mi bată ca o tobă când am auzit voci deasupra. Am strâns palma Anei într-a mea, cu forță. Cineva a îndepărtat capacul oalei cu noroi în care ne aflam și soarele a invadat spațiul cu furie, forțându-ne să ne acoperim ochii.

Unul dintre indivizi răsă gutural.

— Ce îmi place momentul ăsta! Uite-i cum se fac de noroi pe fețe!

— Nu par sălbatici, zise unul ce se așezase pe vine, să ne vadă mai de aproape.

Încet-încet am reușit să mă acomodez cu lumina și mi-am descoperit chipul.

— Nu suntem sălbatici, am îngăimat.

Tipul care se lăsase pe vine se aplecă ușor în față.

— Să fiu al dracu' ! Oriana? izbucni.

Am încercat să-l privesc, însă soarele îi bătea din spate

și îmi înțepa retina. Mi-am pus mâna streașină și m-am forțat să-i ghicesc trăsăturile.

Conturul negru de deasupra mea a început să prindă culoare. O pereche de ochi verzi în nuanța tsavoritului mă fixau tensionați.

— Johnny? Johnny Bravo?

Cuprins

Capitolul I	7
Capitolul II	27
Capitolul III.....	45
Capitolul IV.....	57
Capitolul V	67
Capitolul VI.....	93
Capitolul VII.....	125
Capitolul VIII	171
Capitolul IX.....	199
Capitolul X	227
Capitolul XI.....	249
Capitolul XII	273
Capitolul XIII	313

Citește continuarea poveștii în cartea a patra a seriei

— — — — —

”Mă bucur că nu am amânat citirea acestei cărți. Doar astfel am putut descoperi stilul autoarei, concis, clar, inteligent și, de multe ori, plin de umor de calitate. Fiecare cuvânt e pus acolo unde trebuie, pentru a întreține cititorul în această poveste incredibilă.

Consider că această carte trebuie citită de oricine, indiferent de gusturile literare, pentru că are de toate: acțiune cât cuprinde, personaje bine definite, suspans, umor și ironie.”

Mela Ruja Diaconu

”Nu este o idee bună să citești romanul într-un mijloc de transport sau când ești în compania cuiva (excepția de la regulă fiind drăcușorul/îngerul tău), pentru că o să ai reacții bruște și greu de controlat, iar imaginea ta o să fie grav afectată de lipsa aerului și de lacrimile care îți vor spăla chipul înroșit.”

Simona Stoica

www.quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94133-4-0

9 786069 413340